

WARCRAFT

LORD OF THE CLANS

#2

CHRISTIE GOLDEN

Warcraft Toàn tập

Bộ sách Warcraft Toàn tập được phát hành bởi Pocket Star vào ngày 24 tháng 10 năm 2006. Đây là tập hợp những câu chuyện diễn ra tại vũ trụ Warcraft được viết bởi các tác giả Richard Knaak, Christie Golden, Jeff Grubb và Chris Metzen.

Trong làn sương mờ ảo từ thời quá khứ xa xưa, thế giới Azeroth chứa đầy những sinh vật lạ lùng với rất nhiều chủng loài phong phú. Những tiên thần bí và người lùn cứng cáp sánh bước cùng với những nhóm con người trong một mối quan hệ yên bình hòa hợp – cho tới khi một đạo quân ma quỷ mang tên Quân Đoàn Hủy Diệt xuất hiện tàn phá sự bình yên vốn có của toàn thế giới. Orc, rồng, yêu tinh và troll đua nhau dành dật các vương quốc hỗn loạn và bị chia cắt – khởi đầu cho một âm mưu hiểm ác cực kỳ to lớn sẽ quyết định số phận của toàn thế giới WARCRAFT

Day of the Dragon

Hàng ngũ cao cấp nhất của lực lượng pháp sư trên toàn thế giới đã phát hiện ra một bí mật chấn động, chàng pháp sư vô kỷ luật Rhonin được giao nhiệm vụ hành trình vào vùng đất nguy hiểm Khaz Modan vốn bị lũ Orc kiểm soát lâu nay. Những gì Rhonin tìm được ở đây là cả một âm mưu đen tối

khủng khiếp và đầy tham vọng ngoài sức tưởng tượng – mối nguy hiểm khiến anh phải mạo hiểm liên kết với những sinh vật phong hỏa cổ xưa nhằm bảo vệ cho thế giới Azeroth khỏi một lần nữa bị sụp đổ.

Lord of the Clans

Nô lệ, Đấu sĩ, Pháp sư, Thống Chiến. Chàng Orc bí ẩn mang tên Thrall mang trên mình cả bốn danh hiệu đó. Được nuôi nấng từ nhỏ bởi những chủ nhân con người độc ác, những kẻ muốn biến anh thành một con tốt đen hoàn hảo, Thrall có được cả sự tàn bạo trong huyết quản lẫn sự khôn ngoan được dạy dỗ để cuối cùng theo đuổi một sứ mạng anh chỉ mới bắt đầu hiểu rõ – nhằm giải phóng cho người dân của anh và tìm lại những giá trị truyền thống từ xa xưa. Giờ là lúc để kể về câu chuyện của anh – một chiến công đầy danh dự, căm thù xen lẫn hi vọng.

The Last Guardian

Những Người Bảo Hộ Tirisfal là đội ngũ những chiến binh có sức mạnh thần thánh, mỗi người đều mang trên mình trọng trách chiến đấu chống lại Quân Đoàn Hủy Diệt. Medivh vốn được định mệnh từ khi sinh ra là sẽ trở thành người vĩ đại và mạnh mẽ nhất trong hàng ngũ ấy. Nhưng ngay từ đầu bóng tối đã bao trùm lấy ông, phá hủy linh hồn và biến sức mạnh đáng nể phải được phục vụ cho cái tốt ấy trở nên xấu xa. Cuộc đấu tranh của Medivh chống lại tà tâm trong người chính ông giờ đây ảnh hưởng tới chính kết cục của toàn xứ Azeroth... và đã thay đổi thế giới này mãi mãi.

Of Blood and Honor

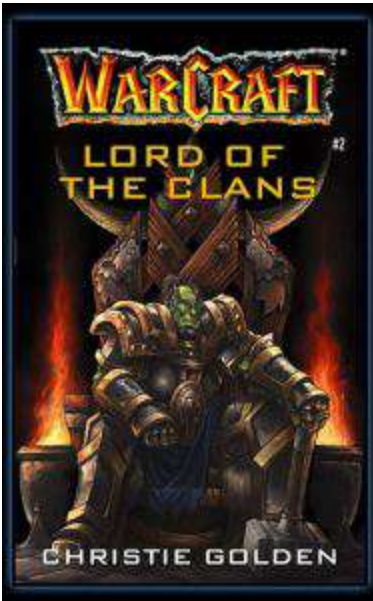
Hiệp sĩ Tirion Fordring vẫn luôn tin rằng Orc chỉ toàn là lũ hèn hạ và thối nát, nhưng rồi sau một chuỗi những sự kiện diễn ra, một hành động đầy tôn kính và lòng trắc ẩn đã thách thức quan điểm của ông về Orc và khiến ông phải suy xét tới cùng rằng ai là con người... còn ai mới thực sự là quái vật.

[Lord of the Clans – Prologue](#)

[Lord of the Clans – Chapter 1](#)

[Lord of the Clans – chapter 2](#)
[Lord of the Clans – chapter 3](#)
[Lord of the Clans – chapter 4](#)
[Lord of the Clans – chapter 5](#)
[Lord of the Clans – chapter 6](#)
[Lord of the Clans – chapter 7](#)
[Lord of the Clans – chapter 8](#)
[Lord of the Clans – chapter 9](#)
[Lord of the Clans – chapter 10](#)
[Lord of the Clans – chapter 11](#)
[Lord of the Clans – chapter 12](#)
[Lord of the Clans – chapter 13](#)
[Lord of the Clans – chapter 14](#)
[Lord of the Clans – chapter 15](#)
[Lord of the Clans – chapter 16](#)
[Lord of the Clans – chapter 17](#)
[Lord of the Clans – chapter 18](#)
[Lord of the Clans – chapter 19](#)
[Lord of the Clans – chapter 20 \(end\)](#)

Lord of the Clans

Lord of the Clans là cuốn tiểu thuyết được viết bởi Christie Golden viết về câu chuyện của Thống Chiến Thrall trong công cuộc đi tới vinh quang sau sự sụp đổ của Đại Tộc. Nó được phỏng theo trò chơi đã bị hủy bỏ *Warcraft Adventures: Lord of the Clans* của hãng Blizzard.

Miêu tả tại bìa sau:

Trong làn sương mờ ảo từ thời quá khứ xa xưa, thế giới Azeroth chứa đầy những sinh vật lạ lùng với rất nhiều chủng loài phong phú. Những tiên thần bí và người lùn cứng cáp sánh bước cùng với những nhóm con người trong một mối quan hệ yên bình hòa hợp – cho tới khi một đạo quân ma quỷ mang tên Quân Đoàn Hủy Diệt xuất hiện tàn phá sự bình yên vốn có của toàn thế giới. Orc, rồng, yêu tinh và troll đua nhau dành dật các vương quốc hỗn loạn và bị chia cắt – khởi đầu cho một âm mưu hiểm ác cực kỳ to lớn sẽ quyết định số phận của toàn thế giới

WARCRAFT

Nô lệ, Đấu sĩ, Pháp sư, Thống Chiến. Chàng Orc bí ẩn mang tên Thrall mang trên mình cả bốn danh hiệu đó. Được nuôi nấng từ nhỏ bởi những chủ nhân con người độc ác, những kẻ muốn biến anh thành một con tốt đen hoàn hảo, Thrall có được cả sự tàn bạo trong huyết quản lẫn sự khôn ngoan nhờ sự dạy dỗ để cuối cùng theo đuổi một sứ mạng anh chỉ mới bắt đầu hiểu rõ – nhằm giải phóng cho người dân của anh và tìm lại những giá trị truyền thống từ xa xưa. Giờ là lúc để kể về câu chuyện của anh – một chiến công đầy danh dự, căm thù xen lẫn hi vọng.

LORD OF THE CLANS

Câu chuyện về ma thuật, chiến tranh và anh hùng ca được dựa trên trò chơi điện tử ăn khách, vốn dành được nhiều giải thưởng của hãng Blizzard Entertainment.

Miêu tả tại đầu sách:

“Ta sẽ không ở đây lâu nữa đâu,” Thrall nói.

“Mùa xuân tới, ta sẽ gặp lại Grom Hellscream, và giúp bộ tộc cao quý của ông ấy tấn công các khu trại và giải phóng người dân của chúng ta.”

“Grom Hellscream à,” người lạ mặt cười khinh bỉ, vẫy tay một cách thô bạo. “Một kẻ mơ mộng đã bị lũ quỷ dẫn lối. Ta đã thấy những gì con người có thể làm được, và tốt nhất là tránh xa chúng ra.”

“Ta đã được nuôi dạy bởi loài người, và tin ta đi, chúng không phải là không thể mắc lỗi!” Thrall thét lớn. “Ta sẽ không nghĩ như ông đâu, đồ hèn nhát!”

“Thrall-” cuối cùng Drek'Thar lên tiếng.

“Không, thưa Thầy Drek'Thar, con sẽ không im lặng đâu. Kẻ lạ mặt này đến tìm kiếm sự trợ giúp của chúng ta, cùng ăn bên đồng lửa với chúng ta, và dám xỉ nhục lòng dũng cảm của bộ tộc chúng ta và chính chủng tộc của gã. Con sẽ không chấp nhận điều đó. Con không phải tộc trưởng, và con cũng không yêu cầu điều đó. Nhưng con sẽ yêu cầu quyền được đánh lại kẻ lạ mặt này, và khiến gã phải nuốt lại từng lời gã đã nói ra sau khi con xé chúng ra.”

Gã orc lạ mặt cười phá lên. Ông ta to lớn ngang ngửa với Thrall, và giờ, trước sự ngạc nhiên của anh, Thrall thấy kẻ lạ mặt kiêu ngạo này mặc kín người trong một bộ áo giáp tẩm màu đen, được viền bằng đồng. Hét lên tiếng kêu dữ tợn, kẻ lạ mặt mở cái túi của gã và lấy ra một chiến búa chiến lớn nhất Thrall từng thấy. Gã giơ nó lên cao một cách dễ dàng, rồi vung nó về phía Thrall.

“Xem xem người có thể hạ ta được không, đồ nhãi nhép!”

Lời đề tặng:

Cuốn sách này dành cho “bộ ba thần thánh”:

Lucienne Diver

Jessica McGivney

và

Chris Metzen

vì sự hỗ trợ nhiệt tình và lòng tin vững chắc vào công việc của tôi.

Về tác quyền:

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events or locales or persons living or dead is entirely coincidental.

An Original Publication of POCKET BOOKS

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

© 2001 by Blizzard Entertainment. All rights reserved. Warcraft and Blizzard Entertainment are trademarks or registered trademarks of Blizzard Entertainment in the U.S. and/or other countries. All other trademarks are the property of their respective owners.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information address Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-2316-X

POCKET and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

Visit us on the World Wide Web: <http://www.SimonSays.com>

Về tác giả:

Tác giả đã dành được nhiều giải thưởng Christie Golden đã viết mười tám tiểu thuyết và mười sáu truyện ngắn trong các lĩnh vực khoa học giả tưởng, kỳ ảo, và kinh dị. Bà nằm trong đội ngũ TSR Ravenloft vào năm 1991 với cuốn tiểu thuyết đầu tiên của bà, cuốn sách đạt được thành công lớn Vampire of the Mists, kể về ma cà rồng tiên Jander Sunstar. Golden tiếp nối thành công của Vampire of the Mists với Dance of the Dead và The Enemy Within.

Golden đã viết sáu tiểu thuyết Star Trek: Voyager, bao gồm bộ ba Dark Matters nổi tiếng, và đang trong quá trình thực hiện ba dự án Star Trek khác. "Trek" cuối cùng của bà là một phụ lục đặc biệt

trong cuốn *Voyager* cuối cùng *Endgame*, trong đó bà đã đưa các nhân vật tới một con đường mới. Golden sẽ tiếp tục viết thêm các tiểu thuyết *Voyager* dù cho bộ phim đã không còn được chiếu nữa, và bà thích thú trong việc tiếp tục được tự do sáng tạo những gì bà đã có được.

Dù được biết tới nhiều bởi các tác phẩm phối hợp, Golden cũng là tác giả của hai tiểu thuyết kỳ ảo của hãng *Ace Books*, *King's Man & Thief* và *Instrument of Fate*, nằm trong danh sách *Nebula Preliminary Ballot* 1996. Dưới bút danh *Jadrien Bell* bà đã viết một truyện trinh thám kỳ ảo lịch sử tên là *A.D. 999*, nó đã đoạt giải *Colorado Author's League Top Hand Award* dành cho Tiểu Thuyết Văn Học Đại Chúng Hay Nhất năm 1999.

Golden sống tại *Denver, Colorado*, cùng với người chồng họa sĩ chuyên vẽ chân dung, hai con mèo, và một chú chó chăn cừu Đức trắng. Độc giả có thể ghé thăm trang web của bà tại

<http://www.christiegolden.com>

Thông tin thêm:

Vẽ bìa: *Samwise Didier*

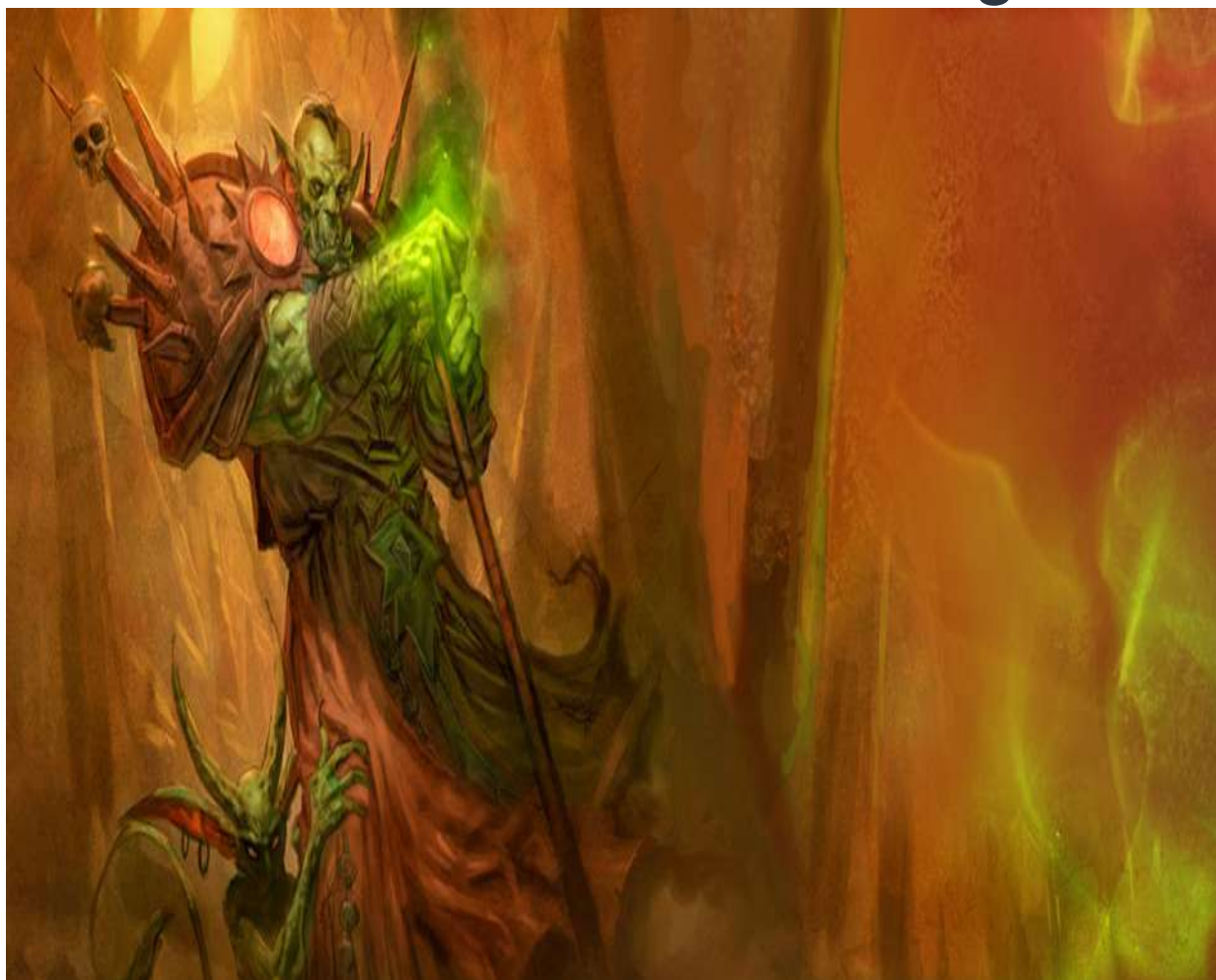
Phát hành: *Pocket Star*

Ngày phát hành: 01/11/2001

Người dịch: *Asumo*

Trạng thái dịch: đã hoàn thành

Lord of the Clans – Prologue

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

Chúng đến khi Gul'dan gọi chúng, những kẻ tự nguyện – thậm chí còn rất hăng hởi – bán linh hồn cho bóng tối. Từng một thời chúng cũng như Gul'dan, là những kẻ thông thái. Từng một thời chúng học hỏi về thế giới tự nhiên và vị trí của loài orc ở trong đó; học hỏi từ những loài thú trong rừng rú và trên cánh đồng, từ những loài chim bay trên bầu trời, và từ những loài

cá bơi lội dưới sông ngòi biển cả. Và chúng trở thành một phần trong vòng tuần hoàn đó, không hơn không kém.

Không còn nữa.

Những cựu pháp sư, nay là những tân thầy pháp, đang có được những nguồn sức mạnh nhưng chỉ như những giọt mật ong hiếm hoi đậu trên đầu lưỡi. Và sự thèm khát của chúng được đền đáp bởi nhiều sức mạnh, thêm nhiều sức mạnh nữa. Gul'dan đã học hỏi từ sư phụ Ner'zhul của hắn tới khi cuối cùng học trò đã vượt qua thầy giáo. Dù cho nhờ vào Ner'zhul mà Đại Tộc đã trở thành một lực lượng hủy diệt mạnh mẽ và không thể ngăn cản như bây giờ, Ner'zhul đã không có gan đi xa hơn nữa. Hắn có điểm yếu chính là tính cao thượng cố hữu của dân tộc hắn. Gul'dan chẳng hề có điểm yếu như vậy.

Đại Tộc đã tàn sát tất cả những gì có thể giết được trên thế giới này. Họ đã hoàn toàn lạc lối trong chính sự khát máu của họ, và đã trở giáo với nhau, các bộ tộc đánh nhau một cách tuyệt vọng để thỏa mãn khát khao bạo lực rực cháy trong tim họ. Chính Gul'dan là kẻ đã tìm thấy một mục tiêu mới mẻ để thỏa mãn cơn thèm khát giết chóc đến cùng cực của Đại Tộc. Giờ họ sắp liều mạng đi tới một thế giới mới, đầy những con mồi tươi mới, dễ dàng và thiếu đề phòng. Cơn khát máu sẽ được đẩy tới cao trào, và Đại Tộc man rợ cần một hội đồng để dẫn dắt chúng. Gul'dan sẽ lãnh đạo hội đồng đó.

Hắn gật đầu với chúng khi chúng đi vào, cặp mắt nhỏ xíu rực lửa của hắn không để sót bất cứ thứ gì. Từng người một trong số chúng bước qua, kêu lên như những con thú nô lệ kêu với chủ nhân của chúng. Với hắn.

Chúng ngồi quanh cái bàn, những kẻ đáng sợ nhất, được kính trọng nhất, và ghê tởm nhất trong toàn bộ các bộ tộc orc. Vài kẻ trông rất gớm guốc, chúng đã phải trả giá cho hiểu biết đen tối của chúng không chỉ bằng linh hồn của mình. Những kẻ khác thì trông đẹp đẽ hơn, cơ thể chúng vẹn toàn và khỏe mạnh với làn da màu lục căng tràn trên những thớ cơ. Những thứ như vậy phải là điều kiện trao đổi trong những giao kèo bóng tối. Tất cả đều tàn nhẫn, gian xảo, và sẽ không dừng lại vì bất cứ thứ gì để đạt được sức mạnh. Nhưng không kẻ nào tàn nhẫn được như Gul'dan.

“Số ít những người ở đây,” Gul'dan bắt đầu nói bằng giọng khó nghe, “là những kẻ mạnh mẽ nhất trong các bộ tộc của chúng ta. Chúng ta biết đến sức mạnh. Cách để đạt được nó, cách để sử dụng nó, và cách để đạt được thêm nhiều hơn nữa. Những kẻ khác đã bắt đầu lớn tiếng chống lại một vài người trong chúng ta. Bộ tộc này thì muốn trở lại như thời xưa của nó; bộ tộc nọ thì đã quá mệt mỏi trong việc giết những đứa nhóc không thể chống cự.” Đôi môi dày màu xanh lá của hắn cong lên đầy khinh miệt. “Đây là những gì xảy ra khi loài orc trở nên mềm yếu.”

“Nhưng, thưa Bạc Vĩ Đại,” một tên thầy pháp lên tiếng, “chúng ta đã giết toàn bộ lũ Draenei. Còn thứ gì còn lại trên thế giới này để mà giết nữa?”

Gul'dan cười, nhếch môi lên lộ ra bộ răng to và sắc. “Không còn gì cả,” hắn nói. “Nhưng còn những thế giới khác đang chờ đợi.”

Hắn nói cho chúng nghe về kế hoạch, hắn khoái trá trước sự thèm khát sức mạnh rục lên trong đôi mắt đỏ của chúng. Đúng, điều này sẽ thật tuyệt. Đây sẽ là tổ chức mạnh nhất của orc từng tồn tại, và đứng đầu tổ chức này không ai khác chính là Gul'dan.

“Và chúng ta sẽ là hội đồng chỉ đạo cho Đại Tộc này,” cuối cùng hắn nói.

“Tiếng nói mỗi người chúng ta đều rất có trọng lượng. Nhưng bởi vì niềm kiêu hãnh của tộc orc chúng không được biết ai mới thực sự là chủ nhân ở đây. Hãy để cho chúng nghĩ rằng chúng đang vung cây rìu chiến của chúng là bởi vì chúng muốn thế, chứ không phải vì chúng ta ra lệnh. Chúng ta sẽ nằm trong vòng bí mật. Chúng ta là những kẻ bước đi trong bóng tối, sức mạnh sẽ trở nên uy lực hơn nếu không ai biết đến nó. Chúng ta là Hội Đồng Bóng Tối, và không có kẻ nào có thể biết đến sức mạnh của chúng ta.”

Nhưng rồi, một ngày, và ngày đó sắp đến, có người rồi cũng sẽ biết.

Lord of the Clans – Chapter 1

MỘT

Kể cả bọn thú cũng thấy lạnh trong một đêm như thế này, Durotan nghĩ.

Anh lơ đãng giơ tay gãi vào sau một cái tai trắng của Nanh Sắc, con sói bạn của anh. Con thú gầm gừ vui sướng và xích lại gần hơn. Sói và chủ orc cùng nhìn cơn mưa tuyết trắng rơi xuống lặng như tờ, phủ lên cửa thô kệch hình trái xoan dẫn vào hang của Durotan.

Trước đây, Durotan, tộc trưởng tộc Sói Tuyết, đã được biết nộ hôn của những xứ sở dịu êm. Đã vung cây rìu dưới ánh mặt trời, cặp mắt nheo lại trước ánh sáng phản chiếu trên kim loại và trước những dòng máu đỏ bắn tung tóe của con người. Trước đây, anh đã cảm thấy được mối liên kết với tất cả những người dân của anh, không chỉ là với những người trong bộ tộc. Họ đã đứng cạnh nhau, những làn sóng xanh lá đầy chết chóc tràn tới trên những sườn đồi và nhận chìm con người. Họ đã cùng nhau ăn bên đồng lửa, cười những tràng cười sảng khoái, kể những câu chuyện máu me về sự chinh phục trong khi những đứa trẻ ngủ mơ màng bên đồng than hồng sắp tắt, trí óc nhỏ bé của chúng đầy những hình ảnh giết chóc.

Nhưng giờ một nhóm orc thuộc tộc Sói Tuyết đang rùng mình cô độc trên đường tha hương trên Dãy Núi Alterac lạnh lẽo của thế giới xa lạ này.

Những người bạn duy nhất của họ là những con sói trắng khổng lồ. Chúng khác xa với loài sói đen khổng lồ mà những người dân của Durotan từng cười, nhưng sói thì là sói, màu lông nào cũng vậy, và sự nhẫn nại kết hợp với sức mạnh của Drek'Thar đã lôi kéo được chúng đến với họ. Giờ orc và sói đi săn cùng với nhau và cùng giữ ấm cho nhau trong những đêm đầy tuyết dài bất tận.

Một tiếng khụt khịt nhẹ phát ra từ trong hang khiến Durotan quay lại. Khuôn mặt cục cằn của anh, đã nhăn nheo sau nhiều năm tháng lo lắng và tức giận,

dẫn ra trước tiếng động đó. Con trai bé nhỏ của anh, vẫn còn chưa được đặt tên khi chưa tới Lễ Đặt Tên, khóc khi đang được cho bú.

Để Nanh Sắc ở lại tiếp tục nhìn tuyết rơi, Durotan đứng lên và bước vào phòng trong của hang. Draka đã vạch một bên ngực ra cho đứa bé bú, và chỉ vừa mới đẩy đứa bé ra. Đó là lý do tại sao đứa bé lại khóc thút thít. Durotan nhìn Draka giơ một ngón trỏ ra. Với móng tay đen được mài sắc, cô châm mạnh vào núm vú trước khi đưa đầu đứa bé lại vào trước ngực. Khuôn mặt đẹp đẽ với quai hàm mạnh mẽ của cô không vương chút đau đớn. Giờ đứa bé không chỉ được uống dòng sữa của mẹ nó mà còn cả máu của bà mẹ nữa. Thật là một thứ thức ăn phù hợp cho một mầm non chiến binh trẻ, con trai Durotan, tộc trưởng tương lai của tộc Sói Tuyết.

Trái tim anh tràn ngập tình yêu thương vợ anh, một chiến binh có lòng dũng cảm và sự khôn ngoan không thua gì anh, và cả đứa con trai đẹp đẽ giỏi giang họ đã sinh ra.

Và rồi những gì anh đã dự định làm phủ bóng đen lên đôi vai anh. Anh ngồi xuống và thở dài.

Draka nhìn anh, cặp mắt nâu nheo lại. Cô đã quá hiểu anh. Anh không muốn nói cho cô biết về quyết định bất ngờ của mình, mặc dù từ trái tim anh biết rằng điều đó là đúng đắn. Nhưng anh phải nói.

“Chúng ta đã có một đứa con,” Durotan nói, giọng nói trầm sâu của anh vang lên từ trong lồng ngực rộng.

“Vâng,” Draka trả lời, giọng đầy tự hào. “Một thằng bé đẹp đẽ và khỏe khoắn, nó sẽ lãnh đạo tộc Sói Tuyết khi cha nó chết trong vinh quang khi lâm trận. Rất nhiều năm sau,” cô nói thêm.

“Ta phải có trách nhiệm cho tương lai của nó,” Durotan tiếp tục.

Draka giờ đang đặc biệt chú ý đến anh. Giờ anh đang nghĩ đến vẻ đẹp sắc sảo của cô, và cố khắc sâu hình ảnh ấy trong tâm trí. Ánh lửa tỏa sáng làn da xanh của cô, làm nổi bật lên cơ bắp mạnh mẽ và khiến những cái răng nanh lóe sáng. Cô không ngắt lời, chỉ chờ anh nói tiếp.

“Nếu ta không lên tiếng phản đối Gul’dan, con trai của chúng ta sẽ có nhiều bạn để chơi và cùng lớn lên,” Durotan tiếp tục. “Nếu ta không lên tiếng phản đối Gul’dan, chúng ta vẫn tiếp tục là những thành viên có giá trị của Đại Tộc.”

Draka rít lên, mở to bộ hàm khổng lồ và nhe răng ra tỏ ý khó chịu với chồng mình. “Chàng đã không còn là ông chồng mà ta đã lấy,” cô quát lớn. Đứa bé giật mình quay đầu khỏi bầu ngực để nhìn mặt mẹ nó. Sữa trắng và máu đỏ nhỏ giọt trên cái cằm nhô ra của nó. “Durotan của tộc Sói Tuyết sẽ không ngồi đó mà để những người dân của mình bị dẫn tới cái chết như những con

cừu mà lũ người nuôi. Với những gì chàng đã học được, chàng phải đứng lên mà nói, chớ ờ. Chàng đã làm vậy và vẫn còn là tộc trưởng cơ mà.”

Durotan gật đầu trước lời nói chân thật của cô. “Biết rằng Gul’dan không hề yêu quý người dân của mình, họ chỉ là hòn đá lót đường cho hắn nhằm đạt được sức mạnh...”

Anh chợt im lặng, nhớ về sự choáng váng và kinh hãi – và cả giận giữ – đã nhận chìm anh khi anh biết về Hội Đồng Bóng Tối và sự lừa đảo của Gul’dan. Anh đã cố thuyết phục những kẻ khác về mối nguy hiểm họ đang phải đối mặt. Họ đã bị lợi dụng, như những con tốt, để tiêu diệt người Draenei, chủng tộc mà Durotan đã bắt đầu nghĩ rằng họ không cần phải bị diệt chủng. Và rồi lại lao qua Cánh Cổng Bóng Tối để tới một thế giới không biết là tốt hay xấu – không phải là sự lựa chọn của dân orc, mà là của Hội Đồng Bóng Tối. Tất cả là vì Gul’dan, tất cả là vì sức mạnh của riêng Gul’dan. Đã biết bao dân orc đã ngã xuống, chiến đấu vì một thứ rỗng tuếch như thế rồi?

Anh cố tìm từ để diễn giải quyết định của mình với vợ. “Ta đã nói, và chúng ta đã bị đày ải. Tất cả những người đi theo ta. Thật là một sự ô danh.”

“Chỉ có Gul’dan mới là ô danh,” Draka giận dữ nói. Đứa bé đã quên đi nỗi sợ hãi kia của nó và tiếp tục bú sữa. “Người dân của chàng vẫn còn sống, và

đang được tự do, Durotan à. Dù thật là một nơi khắc nghiệt, nhưng chúng ta đã có lũ sói tuyết làm bạn đồng hành. Chúng ta có rất nhiều thịt tươi, kể cả giữa mùa đông lạnh giá. Chúng ta đã giữ được bản sắc xa xưa, nhiều nhất có thể, và những câu chuyện quanh đồng lửa sẽ là một phần di sản cho con cháu chúng ta.”

“Họ xứng đáng được hưởng nhiều hơn thế,” Durotan nói. Anh chỉ một ngón tay có vết sẹo vào đứa con đang bú. “Nó xứng đáng được hưởng nhiều hơn thế. Những người anh em vẫn còn bị lừa dối đó xứng đáng được hưởng nhiều hơn thế. Và ta sẽ cho họ những thứ đó.”

Anh đứng thẳng người dậy với chiều cao ấn tượng. Cái bóng khổng lồ của anh trùm lên người vợ con của mình. Về mặt thất vọng của cô cho anh biết rằng Draka đã biết những gì anh định nói ra, nhưng những lời đó vẫn cần phải nói. Điều đó biến chúng trở thành thực tế... biến chúng thành một lời tuyên thệ không thể bị phá bỏ.

“Vẫn còn vài người vẫn để ý đến ta, dù cho họ vẫn còn nghi ngại. Ta sẽ trở về và tìm mấy tộc trưởng đó. Ta sẽ thuyết phục họ về sự thật trong câu chuyện của ta, và họ sẽ tập hợp người của họ lại. Chúng ta sẽ không còn là nô lệ của Gul’dan nữa, dễ dàng lạc lối và không biết khi nào chúng ta sẽ chết

trong trận chiến chỉ phục vụ cho mình hăn. Ta thề trên chuyện đó, ta, Durotan, tộc trưởng tộc Sói Tuyết!”

Anh ngửa đầu ra, há miệng nhe răng rộng hết cỡ, mắt trợn tròn, và hét lên một tiếng thét lớn đầy giận dữ. Đứa bé bắt đầu khóc thét và kể cả Draka cũng nao núng. Đó là một Tiếng Thét Tuyên Thệ, và anh biết dù cho lớp tuyết dày thường cản âm thanh đi xa, vào đêm nay tất cả mọi người trong bộ tộc đều sẽ nghe thấy nó. Trong chốc lát nữa thôi, họ sẽ tụ tập quanh hang của anh, đòi hỏi được biết về nội dung của Tiếng Thét Tuyên Thệ, và sẽ thét lên tiếng thét của chính họ.

“Chàng sẽ không phải đi một mình đâu chồng à,” Draka nói, giọng nói nhẹ nhàng của cô đối lập với thứ âm thanh chói tai của Tiếng Thét Tuyên Thệ của Durotan. “Chúng ta sẽ cùng đi với chàng.”

“Ta cấm.”

Và rồi một chuyện bất ngờ khiến cả Durotan cũng giật mình, đáng ra anh phải đoán ra được trước, Draka bật nhảy lên. Đứa bé đang khóc rơi khỏi đùi cô khi cô siết nắm đấm và vươn lên đầy mạnh bạo. Một khắc sau Durotan hấp háy mắt đau đớn và máu nhỏ xuống từ trên mặt. Cô đã nhảy ngang qua hang và tát vào má anh.

“Ta là Draka, con gái của Kelkar con trai Rhakish. Không ai được cấm ta đi theo chồng ta, kể cả là chính Durotan! Ta đi với chàng, ta đứng bên chàng, ta sẽ chết nếu cần thiết. Hàà!” Cô nhổ nước bọt vào mặt anh.

Khi anh chùi nước dãi và máu trên mặt, trái tim anh tràn đầy tình yêu thương với người phụ nữ này. Anh đã đúng khi chọn cô làm vợ, trở thành mẹ của các con anh. Liệu có người đàn ông nào may mắn hơn anh trong cả lịch sử loài orc không? Anh không hề nghĩ vậy.

Mặc dù rằng, nếu Gul'dan biết chuyện, Orgrim Doomhammer và bộ tộc của anh ta sẽ bị đày ải, vị Thống Chiến vĩ đại đã chào mừng Durotan và gia đình anh tới khu trại của mình. Nhưng anh ta lại nhìn con sói trong ngờ vực. Con sói cũng nhìn lại anh đúng kiểu như vậy. Cái lều tròn làm nhà ở cho Doomhammer không có bất cứ dân orc nào khác, và Durotan, Draka, và đứa con chưa được đặt tên của họ được mời vào trong.

Đêm nay có hơi mát một chút đối với Doomhammer, và anh gượng cười khi nhìn những vị khách quý cởi bỏ hầu hết quần áo của họ ra và cầu nhàu về nhiệt độ. Anh mơ màng nghĩ, tộc Sói Tuyết đúng là không quen với “thời tiết ấm.”

Bên ngoài, các vệ sĩ của anh đang đứng gác. Với vạt vải dùng làm cửa vẫn còn mở ra, Doomhammer nhìn họ túm tụm quanh ngọn lửa, hươ những bàn tay xanh lè to lớn trước ngọn lửa nhảy múa. Đêm nay tối đen như mực, trừ ánh sáng mờ nhạt của các vì sao. Durotan đã chọn một đêm thật phù hợp cho chuyến viếng thăm bí mật này. Có vẻ cái nhóm nhỏ gồm cả đàn ông, đàn bà, và trẻ con này chưa bị phát hiện và nhận ra họ thực ra là ai.

“Ta rất tiếc vì ta đã đặt anh và bộ tộc của anh vào cảnh nguy hiểm,” Durotan bắt đầu nói.

Doomhammer vẫy tay. “Nếu Cái Chết tìm đến bọn ta, nó sẽ thấy bọn ta rất vinh dự mà đối diện với nó.” Anh ta mời họ ngồi xuống và đưa chiếc đùi thú mới săn được vẫn còn rỉ máu cho người bạn cũ của anh. Nó vẫn còn ấm.

Durotan gật đầu chấp nhận, cắn tảng thịt tươi mọng và xé ra một miếng lớn.

Draka cũng làm như vậy, và rồi đưa những ngón tay đầy máu cho con cô.

Đứa bé hăm hở mút lấy thứ nước ngọt đó.

“Một thằng nhóc đẹp đẽ và khỏe mạnh,” Doomhammer nói.

Durotan gật đầu. “Nó sẽ trở thành người lãnh đạo xứng đáng cho bộ tộc của ta. Nhưng bọn ta không đi cả chặng đường xa tới đây chỉ để anh ngắm nó.”

“Anh từng nói những lời úp mở nhiều năm trước,” Doomhammer nói.

“Ta muốn bảo vệ bộ tộc của ta, và ta không chắc sự nghi ngờ của ta có đúng không cho tới khi Gul’dan bắt bọn ta đi đày,” Durotan trả lời. “Sự trừng trị thẳng tay của hắn đã chứng minh rằng ta đã đoán đúng. Nghe này, người bạn cũ của ta, và sau đó chính anh phải tự phân định.”

Bằng giọng nhỏ nhẹ, không để cho các lính canh ngồi quanh đồng lửa cách xa vài thước ngoài kia nghe thấy, Durotan bắt đầu nói. Anh nói cho Doomhammer nghe mọi thứ anh biết – giao kèo với các chúa quỷ, bản chất bẩn thỉu trong sức mạnh của Gul’dan, sự phản bội của Hội Đồng Bóng Tối với các bộ tộc, cuối cùng, sự ô nhục, kết thúc của loài orc, những kẻ sẽ bị ném đi làm mồi để nhử thứ sức mạnh ma quỷ. Doomhammer lắng nghe, cố giữ khuôn mặt to lớn được điềm tĩnh. Nhưng trong lồng ngực lớn ấy tim anh nảy lên như cây búa chiến lừng danh của anh nảy lên trên thịt người.

Chuyện này có đúng không? Nghe như một câu chuyện của một kẻ ngốc bị quần trí bởi chiến trận. Lũ quỷ, hiệp ước bóng tối... nhưng mà, chính là do Durotan nói ra. Durotan, kẻ khôn ngoan nhất, mãnh liệt nhất, và cao quý nhất trong tất cả các tộc trưởng. Nếu điều này được nói ra từ những kẻ khác, anh hẳn đã cho rằng đó là lừa dối hoặc vô nghĩa. Nhưng Durotan đã bị đày ải vì lời nói của anh ta, khiến chúng càng trở nên đáng tin. Và đã nhiều lần Doomhammer tin tưởng người tộc trưởng kia bằng cả tính mạng.

Chỉ có một kết luận. Những gì Durotan nói ra là sự thật. Khi người bạn cũ của anh nói xong, Doomhammer với tay lấy miếng thịt và cắn thêm một miếng, chậm rãi nhai khi trí óc cố suy nghĩ về tất cả những gì vừa được kể. Cuối cùng, anh nuốt miếng thịt và nói.

“Ta tin anh, bạn cũ à. Và hãy để ta nhắc lại, ta sẽ không để yên cho Gul’dan sắp đặt kế hoạch này lên người dân của chúng ta. Bọn ta sẽ cùng anh chống lại bóng tối.”

Tràn đầy hi vọng, Durotan đưa tay ra. Doomhammer bắt lấy nó thật chặt.

“Anh không thể ở lại trong khu trại này lâu được, dù cho đó thật sự là một vinh dự cho ta,” Doomhammer nói khi anh đứng dậy. “Một trong các vệ sĩ của ta sẽ hộ tống các vị tới một nơi an toàn. Có một dòng suối ở gần đây và rất nhiều động vật trong rừng vào thời điểm này trong năm, các vị sẽ không bị đói đâu. Ta sẽ nhân danh anh mà làm những gì có thể, và khi đến lúc, anh và ta sẽ cùng đứng lên cùng nhau khi chúng ta cùng giết Kẻ Phản Bội Lớn Gul’dan.”

Người lính canh không nói gì cả khi anh ta dẫn họ ra khỏi khu trại và đi vài dặm vào khu rừng quanh đó. Quả thật, anh ta đã đưa họ tới một nơi hẻo lánh

và tươi tốt. Durotan có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Anh quay về phía Draka.

“Ta biết có thể tin được người bạn cũ của ta,” anh nói. “Sẽ không lâu trước khi-”

Và rồi Durotan đứng im. Anh đã nghe thấy một tiếng động khác ngoài tiếng dòng suối gần đó. Đó là tiếng cành cây gãy dưới một bàn chân nặng nề...

Anh hét lên tiếng gầm xung trận và với tay lấy cây rìu. Trước khi anh kịp tóm được cán rìu thì các sát thủ đã lao tới bên anh. Durotan lơ mơ nghe thấy tiếng rít lên giận giữ của Draka, nhưng không thể quay lại giúp cô ngay. Liếc qua khóe mắt, anh nhìn thấy Nanh Sắc vồ lên một kẻ xâm nhập, đè hẳn ra đất.

Chúng đến trong im lặng, chuyển đi sẵn không hề có chút kiêu hãnh nào trong danh dự của tộc orc. Chúng là các sát thủ, những kẻ thấp kém nhất trong những kẻ thấp kém, con giun ở bên dưới chân. Ngoại trừ một việc rằng lũ giun này có ở khắp mọi nơi, và rằng chúng im miệng đến kỳ lạ, vũ khí của chúng dường như đang nói lên những lời đầy ác tâm.

Một cây rìu cắm sâu vào đùi trái của Durotan và anh ngã xuống. Dòng máu ấm chảy ròng bên chân khi anh quay lại, vươn tay ra liều mạng cố bóp cổ tên sát nhân. Anh nhìn vào khuôn mặt đáng sợ không hề vương chút dữ dội

hay bất kỳ một biểu cảm nào của tên orc. Đối thủ của anh lại vung cây rìu lên. Với tất cả sức mạnh anh có được, Durotan siết bàn tay trên cổ tên orc. Giờ con sâu đó đã thể hiện chút biểu cảm khi hấn thả rơi cây rìu, cố cạy những ngón tay to lớn khỏe mạnh của Durotan ra khỏi cổ hắn.

Một tiếng hú thành linh vang lên, rồi câm bặt. Nanh Sắc đã ngã xuống. Durotan không cần phải nhìn mới thấy. Anh vẫn còn nghe thấy tiếng vợ anh đang chửi rửa tên orc mà anh biết là hoàn toàn có thể sẽ giết cô. Và rồi một tiếng kêu vang lên khiến nỗi sợ hãi tràn ngập cơ thể anh: tiếng khóc sợ hãi của đứa con trai mới sinh của anh.

Chúng không được giết con ta! Ý nghĩ đó khiến Durotan dâng tràn một sức mạnh mới, và với một tiếng gầm, cho dù dòng máu đang phun ra từ động mạch bị đứt trên chân anh, anh đứng lên và cố hạ gục kẻ thù với sức mạnh khổng lồ của mình. Giờ tên sát thủ đang quần quai đầy sợ hãi. Durotan bóp mạnh bằng cả hai tay và cảm thấy một tiếng gãy gọn đầy thỏa mãn dưới bàn tay anh.

“Không!” Giọng nói đó là của tên lính canh phản nghịch, tên orc đã phản bội họ. Đó một giọng the thé đầy sợ hãi. “Không, tôi cũng là một trong số các anh, chúng mới là mục tiêu-”

Durotan nhìn lên và kịp thấy một tên sát thủ khổng lồ vung một lưỡi kiếm gần như to hơn cả chính hắn với một quỹ đạo chính xác tuyệt hảo. Tên vệ sĩ của Doomhammer không có chút cơ hội nào. Cây kiếm chém chém ngang cổ tên phản bội, và khi cái đầu vấy máu bị chặt đứt kia văng ngang chỗ anh, Durotan có thể thấy được sự choáng váng và bất ngờ trên khuôn mặt của tên lính canh đã chết.

Anh quay sang bảo vệ vợ anh, nhưng đã quá muộn. Durotan gào lên giận giữ và đau đớn khi anh nhìn thấy thân thể nằm im của Draka, bị chém làm nhiều mảnh, nằm trên nền rừng trên một vũng máu lớn. Kẻ giết cô đang đứng cạnh xác cô, và giờ đang hướng sự chú ý về phía Durotan.

Trong một trận chiến công bằng, Durotan hoàn toàn có thể đấu lại được ba tên bọn chúng. Nhưng anh đang bị thương nặng, và tay thì không có thứ vũ khí gì, anh biết rằng anh sắp chết. Anh không cố bảo vệ chính mình. Thay vì đó, theo bản năng anh vươn tay với cái bọc nhỏ trong đó có con anh.

Và điên dại nhìn dòng máu phun ra từ vai anh. Phản xạ của anh đã chậm lại vì mất máu, và trước khi anh có thể phản ứng, cánh tay trái của anh cũng đã rơi xuống nằm co quắp trên mặt đất. Lũ sâu bọ thậm chí còn không để anh ôm đứa con một lần cuối.

Cái chân bị thương không còn đỡ nổi anh nữa. Durotan đổ về trước. Mặt anh chỉ còn cách đưa con vài tấc. Trái tim của người chiến binh vĩ đại nhói lên khi nhìn thấy vẻ mặt của đứa bé, khuôn mặt đầy hoảng loạn và sợ hãi.

“Hay đem... đứa bé đi,” anh thở ra, ngạc nhiên rằng mình vẫn còn nói được.

Tên sát thủ cúi xuống, để cho Durotan có thể thấy được hấn. Hấn nhổ nước bọt vào mắt Durotan. Trong một khắc, Durotan đã sợ rằng hấn sẽ đâm chết đứa bé ngay trước mặt cha nó.

“Bọn tao sẽ để đứa nhóc lại cho lũ thú rừng,” tên sát thủ gầm gừ. “Có lẽ mày sẽ được nhìn chúng xé nó ra thành từng mảnh.”

Và rồi chúng rời đi, im lặng như khi chúng tới. Durotan chớp mắt, cảm thấy mê mẩn và choáng váng khi dòng máu chảy dần ra khỏi cơ thể. Anh cố di chuyển nhưng không thể. Anh chỉ có thể bất lực nhìn vào hình hài con trai anh, lồng ngực nhỏ của nó vang lên tiếng khóc, bàn tay nắm chặt nhỏ xíu vẫy diên cuồng.

Draka... tình yêu của ta... con trai bé bỏng của ta... ta rất xin lỗi. Ta đã khiến chúng ta ra nông nổi này...

Thị lực của anh bắt đầu thu hẹp lại. Hình ảnh đứa bé bắt đầu nhòe đi. Thứ duy nhất mà Durotan, tộc trưởng tộc Sói Tuyết, cảm thấy dễ chịu khi mạng

sống của anh cứ từ từ trôi đi rằng anh sẽ chết trước khi phải chứng kiến cảnh tượng kinh khủng là con trai mình bị lũ thú rừng hung dữ ăn sống.

“Ôi Ánh Sáng ời, gì mà ồn vậy!” Tammis Foxton, hai mươi hai tuổi, nhăn mũi trước tiếng ồn vang vọng khắp khu rừng. “Có lẽ nên quay trở lại thôi ngài Trung Úy à. Tiếng ồn đó chắc sẽ xua đuổi hết tất cả thú rừng đáng săn đuổi rồi.”

Trung Úy Aedelas Blackmoore lười biếng nhe răng cười với gã hầu.

“Người đã học được tất cả những gì ta đã cố dạy người chưa Tammis?” anh ta lè nhè. “Ta đâu chỉ rời khỏi cái pháo đài đáng nguyên rủa đó chỉ vì bữa tối đâu. Cứ mặc thứ đó gào rú.” Anh ta với tay tới cái túi treo trên yên ngựa sau lưng. Cái chai thật mát và mịn trong tay anh ta.

“Cốc săn đây thưa ngài?” ngược lại với lời nhận xét của Blackmoore, Tammis đã thực sự được huấn luyện tử tế. Anh ta với tay lấy một cái cốc nhỏ có hình đầu rồng được móc bên yên ngựa. Những chiếc cốc săn được thiết kế đặc biệt cho việc này, nó không hề có đế để có thể đặt được. Blackmoore lưỡng lự, rồi xua tan ý định đó.

“Đúng là thừa thải.” Anh ta dùng răng mở cái nút chai và giữ nó trong một tay, rồi đưa cái miệng chai lên môi.

Chà, thứ này thật ngọt. Nó nhẹ nhàng trôi tuột qua cổ họng anh ta và trôi xuống dạ dày. Blackmoore lau miệng và nắp cái chai lại, đặt nó lại vào cái túi bên yên. Anh ta không thèm để ý đến cái nhìn đầy lo lắng của Tammis. Sao một tên đầy tớ lại quan tâm nhiều tới chuyện uống rượu của chủ hẳn đến vậy?

Aedelas Blackmoore đã thăng tiến nhanh chóng trong hàng ngũ nhờ vào khả năng không thể tin nổi của anh ta trong việc chọc thủng quân đội orc trên chiến trường. Cấp trên của anh ta nghĩ rằng điều đó có được là nhờ vào kỹ năng và lòng can đảm. Blackmoore đã không nói sự thật cho họ rằng lòng dũng cảm của anh ta đâu có vững vàng, nhưng anh ta thấy không có lý do gì phải làm việc đó.

Danh tiếng của anh ta cũng gây được sức hút với các quý cô. Còn chưa cần tới vẻ ngoài đẹp mã của anh ta. Cao và đẹp trai, mái tóc đen thả xuống hai vai, mắt màu xanh lam ánh thép, và chòm râu dê được xén gọn gàng, anh ta quả là một vị anh hùng quân nhân hoàn hảo. Và nếu một người phụ nữ rời khỏi giường anh ta mà không được thỏa mãn, và rồi thỉnh thoảng còn có một vài vết bầm trên người, điều đó cũng chẳng thành vấn đề với anh ta. Còn rất nhiều quý cô khác rồi sẽ đến cơ mà.

Tiếng gào chối tai kia bắt đầu làm anh ta phát cáu. “Nó không chịu đi chỗ khác à,” Blackmoore gầm gừ.

“Có thể là một con thú bị thương thừa ngài, chẳng thể bỏ đi đâu được,” Tammis nói.

“Vậy thì đi tìm nó và giải quyết sự khó chịu này thôi,” Blackmoore trả lời. Anh ta thúc Dạ Ca, một con ngựa thiện béo mập có màu đen như chính tên nó, thúc mạnh hơn mức cần thiết và phi về hướng tiếng ồn khủng khiếp đó.

Dạ Ca bất ngờ dừng lại khiến Blackmoore, thường là một trong những kỵ sĩ giỏi nhất, suýt nữa bị hất qua đầu con thú. Anh ta chửi rủa và đâm vào cổ con vật, rồi chợt im lặng khi anh ta thấy thứ gì đã khiến Dạ Ca dừng lại như vậy.

“Ôi Ánh Sáng ời,” Tammis nói, phi tới bên anh ta trên con ngựa lùn xám nhỏ. “Thật là bừa bộn.”

Ba tên orc và một con sói trắng khổng lồ nằm dài trên nền tuyết. Blackmoore cho rằng chúng chỉ mới chết thôi. Vẫn còn chưa bốc mùi thối rữa, dù cho máu đã đông lại rồi. Hai nam, một nữ. Còn con sói thì ai quan tâm tới giới tính chứ. Lũ orc khốn nạn. Con người như hắn chắc đã tránh xa được nhiều rắc rối lắm nếu lũ súc vật này đánh nhau nhiều như thế này hơn nữa.

Có thứ gì đó chuyển động, và Blackmoore thấy thứ đó cũng đang kêu thét rất dữ dội. Đó là thứ xấu nhất mà anh ta từng thấy... một đứa bé orc, được gói trong một mớ vải hằn là dùng làm tã. Vừa nhìn, anh ta vừa xuống ngựa và đi tới phía đó.

“Cẩn thận thừa ngài!” Tammis kêu lên. “Nó có thể cắn đấy!”

“Ta chưa từng nhìn thấy một con non trước đây,” Blackmoore nói. Anh ta thúc mũi giày vào nó. Nó lăn ra khỏi lớp vải bọc màu xanh và trắng, khuôn mặt nhỏ bé xanh lè xấu xí nhăn lại, và tiếp tục gào khóc.

Dù cho anh ta đã nốc nguyên một chai rượu mật ong, trí óc của Blackmoore vẫn còn giữ được sự sắc sảo. Giờ, một ý đồ bắt đầu hình thành trong đầu anh ta. Mặc kệ lời cảnh báo không vui vẻ gì của Tammis, Blackmoore cúi xuống và nhắc con quái vật nhỏ xíu ấy lên, nhét mớ vải xanh và trắng kia gọn vào quanh nó. Gần như ngay lập tức, nó nín khóc. Cặp mắt xanh xám nhìn anh ta.

“Hay thật,” Blackmoore nói. “Lũ trẻ sơ sinh của chúng có màu mắt xanh khi chúng còn nhỏ, y như con người.” Cặp mắt đó rồi sẽ sớm trở nên dần dần và có màu đen, hoặc đỏ, và nhìn tất cả con người với sự căm ghét đầy chết chóc.

Trừ khi...

Nhiều năm qua, Blackmoore đã phải làm việc vất vả gấp đôi để rồi chỉ được chú ý bằng một nửa so với những người cùng độ tuổi và cấp bậc khác.

Anh ta phải gắng sức làm việc với vết nhơ là sự phản bội của cha anh ta, và đã làm tất cả những gì có thể để dành được sức mạnh và quyền lực. Anh ta vẫn còn bị nhiều kẻ nghi ngờ; “dòng máu kẻ phản bội” thường được những kẻ xung quanh gọi lên khi chúng nghĩ rằng anh ta không nghe thấy được. Nhưng giờ, có lẽ rồi một ngày nào đó anh ta sẽ không còn phải nghe những lời nhận xét cay độc đó nữa.

“Tammi,” anh ta trầm tư nói, nhìn chăm chú vào đôi mắt xanh biếc không phù hợp với một đứa bé orc đó, “người có biết rằng người đang có vinh dự phục vụ một con người tài giỏi không?”

“Dĩ nhiên tôi biết chứ thưa ngài,” Tammi trả lời đúng như anh ta mong đợi.

“Tôi có thể hỏi là tại sao bây giờ ngài lại hỏi chuyện đó không?”

Blackmoore nhìn gã đầy tớ trên lưng ngựa kia, và nhe răng cười. “Bởi vì Trung Úy Aedelas Blackmoore đang cầm trên tay thứ sẽ làm cho anh ta trở nên nổi tiếng, giàu có, và đặc biệt là hùng mạnh.”

Lord of the Clans – chapter 2

HAI

Tammis Foxton đang ở trong tình trạng kích động mạnh, nguyên nhân trực tiếp chắc hẳn là vì ông chủ anh ta đang rất không hài lòng. Khi họ đem con orc con về nhà Blackmoore cứ cư xử như đang ở trên chiến trường: cảnh giác, chú ý, tập trung.

Lũ orc càng ngày càng ít thách thức hơn, và những người vốn thường bị kích động bởi những trận chiến gần như xảy ra hàng ngày thì càng trở nên buồn chán hơn. Những cuộc thi đấu càng lúc càng phổ biến, giải thoát cho người ta khỏi bị thừa thãi năng lượng và đồng thời cũng cho họ cơ hội kiếm được một khoản tiền đổi đời.

Và con orc này rồi sẽ được nuôi dạy cẩn thận dưới sự kiểm soát của con người. Với tốc độ và sức mạnh của loài orc, nhưng có được thêm những kiến thức mà Blackmoore sẽ truyền đạt, nó sẽ trở thành bất khả chiến bại trong các trận đấu tay đôi sẽ diễn ra.

Nhưng cái thứ nhỏ bé xấu xí đó không hề ăn, và càng ngày càng nhợt nhạt và im lặng hơn trong mấy ngày qua. Không ai nói gì, nhưng tất cả đều biết. Con thú đó sắp chết.

Điều đó khiến Blackmoore nổi giận. Một lần, anh ta đã tóm lấy con quái vật nhỏ bé và cố nhét những miếng thịt nhỏ vào cổ họng nó. Anh ta suýt nữa làm con orc tắc thở, nó đã được anh ta đặt tên là “Thrall”, và khi Thrall nhổ miếng thịt ra, anh ta đã thả con orc xuống đồng rơm trong cái chuồng ngựa nơi con orc tạm thời sống, và chửi rủa.

Giờ Tammis đang dạo quanh ông chủ bằng sự cảnh giác tối đa, lựa lời cẩn thận hơn cả bình thường. Nhưng mà, thường thì, anh bị Trung Úy

Blackmoore ném một cái chai – có lúc rỗng, có lúc không – bay vèo ra sau lưng anh.

Vợ anh, Clannia, một người phụ nữ với mái tóc vàng hoe và khuôn mặt bầu bĩnh phục vụ trong khu bếp, giờ đang đặt một đĩa thức ăn nguội trước mặt anh trên một cái bàn gỗ và đấm bóp cổ cho anh ta khi anh ngồi xuống ăn. So với Blackmoore, người đầu bếp to béo đó mới thực sự là một Hiệp Sĩ.

“Có nói gì không?” Clannia hỏi đầy hi vọng. Cô vụng về ngồi xuống bên cạnh anh trước cái bàn gỗ xù xì. Cô vừa mới sinh con cách đây vài tuần và vẫn còn đi lại đầy vụng về. Cô và con gái đầu của họ, Taretha, đã ăn mấy tiếng trước rồi. Dù cho cha mẹ cô không nhìn thấy, cô bé, người ngủ cùng nhóc em mới sinh của cô trên một chiếc giường nhỏ cạnh lò sưởi, đã dậy khi cha cô bé đi vào. Giờ cô đang ngồi, mái tóc vàng quăn được bọc trong một chiếc mũ ngủ, theo dõi những người lớn nói chuyện.

“Có, và thật tệ,” Tammis nặng nề nói khi anh múc món súp khoai tây đã đông lại cho vào miệng. Anh nhai, rồi nuốt, và tiếp tục. “Con orc sắp chết. Nó không chịu ăn bất cứ thứ gì Blackmoore cho nó ăn.”

Clannia thở dài và với tay lấy mớ đồ cũ. Cây kim qua lại thoăn thoắt, may chúng lại thành một chiếc váy mới cho Taretha. “Điều đó cũng hay,” cô nhẹ nhàng nói. “Blackmoore không có việc gì phải đưa thứ đó tới Durnholde.

Chúng ta đã có những người lớn la hét cả ngày dài rồi. Em không thể đợi được tới khi những trại giam được hoàn thành và họ không còn là vấn đề của Durnholde nữa.” Cô rùng mình.

Taretha nhìn họ trong im lặng. Mắt cô bé mở lớn. Cô đã mơ hồ nghe thấy những lời nói về một con orc con, nhưng đây là lần đầu cô nghe thấy cha mẹ mình nói đến chuyện đó. Trí óc non trẻ của cô bé đang suy nghĩ. Lũ orc rất lớn và có vẻ ngoài rất đáng sợ, chúng có bộ răng sắc, da xanh lè, và giọng nói ồm ồm. Cô bé chỉ có thể tưởng tượng sơ qua về chúng, nhưng cô đã nghe được tất cả mọi câu chuyện. Nhưng một đứa bé sẽ không thể to lớn và đáng sợ được. Cô bé liếc nhìn hình thù nhỏ bé của em trai cô. Ngay khi cô nhìn, Faralyn cử động, mở cái miệng xinh ra và khóc lên the thé báo hiệu rằng bé đang đói.

Bằng chuyển động nhẹ nhàng, Clannia đứng dậy, đặt mớ đồ khâu vá xuống và bế thẳng bé lên, vạch một bên ngực và cho nó bú. “Taretha!” cô mắng. “Con đáng ra phải ngủ rồi chứ.”

“Con đang ngủ mà,” Taretha nói, đứng dậy và chạy về phía cha cô bé. “Con nghe thấy tiếng Cha về.”

Tammis mỉm cười đầy mệt mỏi và để cho Taretha leo lên đùi anh. “Con bé sẽ chịu ngủ cho tới khi Faralyn bú xong,” anh nói với Clannia. “Để anh bế

con một lát. Hiếm khi nào anh được gặp con, và con bé thì lại đang lớn nhanh như thổi.” Anh véo nhẹ má cô bé và cô cười khúc khích.

“Nếu con orc chết đi, chuyện đó sẽ ảnh hưởng xấu tới tất cả chúng ta,” anh tiếp tục.

Taretha nhăn mặt. Câu trả lời rất rõ ràng. “Cha à,” cô bé nói, “nếu đó là một em bé, tại sao cha lại cố cho nó ăn thịt?”

Cả hai người lớn cùng nhìn cô bé và choáng váng. “Con có ý gì vậy hả bé con?” Tammis hỏi với giọng căng thẳng.

Taretha chỉ vào cậu em đang bú sữa của cô. “Em bé thì phải uống sữa như Faralyn chứ. Nếu mẹ của em bé orc kia đã chết, nó sẽ không được uống sữa nữa.”

Tammis vẫn cứ nhìn cô bé; rồi khuôn mặt mệt mỏi của anh từ từ nở nụ cười. “Trẻ con đôi khi cũng thật sắc sảo,” anh thì thầm, rồi ôm chặt đứa con gái đến nỗi cô bé bắt đầu vặn vẹo phản đối.

“Tammis...” giọng Clannia đầy căng thẳng.

“Em yêu,” anh nói. Anh giữ Taretha bằng một tay và tay kia vươn qua bàn nắm lấy tay vợ. “Tari nói đúng đấy. Cho dù chúng rất dã man, lũ orc cũng cho con chúng bú sữa như chúng ta thôi. Bọn anh phỏng đoán con orc con

đó chỉ mới vài tháng tuổi. Không lạ gì là tại sao nó không thể ăn thịt được. Nó còn chưa mọc cái răng nào cả.” Anh lưỡng lự, nhưng mặt Clannia thì nhột đi, như là cô biết anh đang định nói gì tiếp.

“Anh không định... anh không thể bảo em làm...”

“Hãy nghĩ cho gia đình chúng ta đi!” Tammis kêu lên. “Anh đã phục vụ cho Blackmoore trong suốt mười năm. Anh chưa từng thấy anh ta cảm thấy thích thú vì điều gì hơn thế. Nếu con orc đó sống được là nhờ chúng ta, chúng ta sẽ chẳng phải lo thiếu thốn thứ gì cả!”

“Em... em *không thể*,” Clannia lắp bắp.

“Không thể làm gì?” Taretha hỏi, nhưng họ không để ý đến cô bé.

“Làm ơn,” Tammis cầu xin. “Chỉ một thời gian ngắn thôi mà.”

“Chúng là lũ quái vật, Tam à!” Clannia khóc. “Lũ quái vật, thế mà anh... anh lại muốn em làm...” Cô bưng mặt khóc. Thằng bé vẫn tiếp tục bú, không hề bị ảnh hưởng.

“Cha à, sao Mẹ lại khóc?” Taretha lo lắng hỏi.

“Mẹ đâu có khóc,” Clannia khó nhọc nói. Cô vuốt nước mắt trên mặt và gượng cười. “Thấy không anh yêu? Tất cả đều ổn.” Cô nhìn Tammis, và khó nhọc nói. “Cha con đang có một việc cần mẹ phải làm, thế thôi.”

Khi Blackmoore nghe nói vợ của người hầu của anh ta đã đồng ý cho con orc con sắp chết kia bú sữa, gia đình Foxton đã được cho rất nhiều quà. Vải vóc đắt tiền, hoa quả tươi mới và thịt loại hảo hạng, nển sáp ong loại tốt – tất cả cứ đều đều xuất hiện trước cửa căn phòng nhỏ nơi gia đình đó gọi là nhà. Rồi sau đó, căn phòng đó được thay đổi, và rồi là một căn nhà lớn hơn. Tammis Foxton đã được cho một con ngựa cho riêng anh, một con ngựa hồng đẹp để anh đặt tên là Nàng Lửa. Clannia, giờ được gọi là Phu Nhân Foxton, không cần phải tới bếp nấu ăn nữa, thay vì đó cô dành tất cả thời gian cho các con cô và phục vụ cho cái mà Blackmoore gọi là “kế hoạch đặc biệt” của anh ta. Taretha được mặc những bộ quần áo đẹp đẽ nhất và có cả một gia sư, một người đàn ông tốt bụng và kiểu cách tên là Jaramin Skisson, được gửi tới để dạy cô bé đọc và viết, như một tiểu thư.

Nhưng cô bé không bao giờ được phép nói về sinh vật bé nhỏ sống cùng họ trong suốt nguyên một năm sau đó, và khi Faralyn chết trong một cơn sốt, nó trở thành đứa bé duy nhất trong gia đình Foxton. Và khi Thrall đã học được cách tự mình ăn một hỗn hợp bao gồm máu, sữa bò, và cháo yến mạch, ba người lính cận vệ được vũ trang đến và giật nó ra khỏi vòng tay của Taretha. Cô bé khóc và phản đối, và nhận được một cú tát thô bạo vì sự cầu xin đó.

Cha cô bé giữ cô lại và bảo cô im lặng, hôn vào gò má nhột nhạt nơi vết bàn tay đỏ vẫn còn hằn trên đó. Sau một lúc cô chịu im lặng, như một đứa bé ngoan ngoãn thường ngày, đồng ý sẽ không bao giờ nhắc đến Thrall nữa trừ những hoàn cảnh đặc biệt.

Nhưng cô bé thề cô sẽ không bao giờ quên sinh vật lạ lòng đó vì nó đã gần như trở thành em trai của cô.

Không bao giờ.

“Không, không phải. Như thế này này.” Jaramin Skisson bước tới bên học trò. “Giữ nó như thế này, ngón này thì ở đây... và đây nữa. Chà, tốt hơn rồi đấy. Giờ đưa như thế này... giống một con rắn.”

“Rắn là gì?” Thrall hỏi. Cậu mới chỉ có sáu tuổi, nhưng đã lớn gần bằng thầy của cậu. Bàn tay to lớn vụng về của cậu không giữ cây bút nhỏ và mảnh mai được dễ dàng cho lắm, và phiến đất sét cứ bị tuột khỏi tay cầm của cậu.

Nhưng cậu rất chịu khó, và cố gắng viết cho bằng được ký tự mà Jaramin gọi là chữ “S”.

Jaramin nháy mắt sau cặp kính lớn của ông. “Ồ, đúng rồi,” ông nói, giống như là tự nói với chính mình chứ không phải là với Thrall. “Một con rắn là một loài bò sát không có chân. Nó trông giống ký tự này.”

Thrall búng lên vẻ hiểu biết. “Giống con sâu,” cậu nói. Cậu vẫn thường chén món tiệc nhỏ xiu đó khi chúng bò vào xà lim của cậu.

“Đúng rồi, nó giống một con sâu. Viết lại đi, lần này tự viết nhé.” Thrall uốn lưỡi tập trung. Một hình thù ngoằn ngoèo xuất hiện trên phiến đất sét, nhưng cậu biết vẫn có thể nhận ra là chữ “S.” Rất tự hào, cậu đưa nó cho Jaramin.

“Tốt lắm Thrall! Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta bắt đầu dạy cho cậu học số rồi,” ông thầy nói.

“Nhưng trước tiên, đã đến lúc bắt đầu học cách chiến đấu rồi nhỉ Thrall?” Thrall ngược lên nhìn thấy hình dáng gầy gò của chủ nhân cậu, Trung Úy Blackmoore, đang đứng ngay lối vào. Anh ta bước vào trong. Thrall nghe thấy tiếng khóa cửa ở bên ngoài cửa. Cậu chưa từng cố chạy trốn, nhưng những lính canh luôn luôn cho rằng cậu sẽ làm vậy.

Và rồi Thrall phủ phục như những gì Blackmoore dạy cậu. Một cái vỗ nhẹ vào đầu cho cậu biết rằng cậu đã được đứng dậy. Cậu trượt chân, và đột nhiên cảm thấy to lớn và vụng về hơn bình thường. Cậu nhìn xuống giày của Blackmoore, chờ đợi thứ ông chủ của cậu đang dành cho cậu.

“Nó học hành thế nào rồi?” Blackmoore hỏi Jaramin, cứ như là Thrall không có mặt ở đó.

“Tốt lắm. Tôi chưa từng nhận ra lũ orc thông minh đến vậy, nhưng-”

“Nó thông minh không phải vì nó là một tên orc,” Blackmoore xen ngang, giọng anh ta đủ sắc bén để khiến Thrall nao núng. “Nó thông minh vì con người đã dạy dỗ nó. Đừng quên điều đó Jaramin à. Còn mày.” Đôi giày quay về phía Thrall. “Mày cũng không được quên điều đó.”

Thrall lắc đầu điên cuồng.

“Nhìn tao này Thrall.”

Thrall lưỡng lự, rồi đưa đôi mắt xanh nhìn lên. Blackmoore nhìn chăm chăm vào cậu. “Mày có biết tên mày nghĩa là gì không?”

“Không thưa ngài.” Giọng cậu khàn đục, kể cả với đôi tai của cậu, khác xa giọng nói du dương của con người.

“Nó có nghĩa là ‘nô lệ.’ Nó có nghĩa là mày thuộc về tao.” Blackmoore bước tới trước và chọc ngón trỏ vào ngực cậu orc. “Nó có nghĩa là *tao sở hữu mày*. Mày hiểu không?” Trong một chốc, Thrall choáng váng đến độ cậu không trả lời. Tên của cậu nghĩa là *nô lệ* ư? Nghe có vẻ rất dễ chịu khi con người nhắc đến nó, cậu cứ nghĩ đó phải là một cái tên hay lắm, một cái tên xứng đáng lắm.

Blackmoore giơ bàn tay đeo găng lên và tát vào mặt Thrall. Mặc dù găng trung úy vung tay rất mạnh, da của Thrall quá dày và cứng đến độ cậu orc gần như chẳng cảm thấy gì. Nhưng mà đòn đánh đó khiến cậu đau đớn vô cùng. Ông chủ của cậu đã đánh cậu! Cậu giơ một bàn tay to bè lên sờ má, những móng tay đen đã bị cắt ngắn.

“Mày phải trả lời khi mày được yêu cầu,” Blackmoore quát. “Mày hiểu tao vừa nói gì không?”

“Có thưa Ông Chủ Blackmoore,” Thrall trả lời, giọng trầm đục của cậu nghe như huyết gió.

“Tuyệt lắm.” Khuôn mặt giận giữ của Blackmoore thư giãn thành một nụ cười bằng lòng. Răng anh ta trắng bóng đối nghịch với chòm râu dê đen. Sau đó mọi chuyện nhanh chóng ổn trở lại. Thrall lại cảm thấy khuây khỏa. Môi cậu cố gắng bắt chước điệu cười của Blackmoore.

“Đừng làm thế Thrall,” Blackmoore nói. “Nó khiến mày trông xấu xí hơn cả bình thường đấy.”

Nụ cười đột ngột biến mất.

“Ngài Trung Úy à,” Jaramin nhẹ nhàng nói, “cậu ta chỉ cố bắt chước nụ cười của ngài thôi mà.”

“Chà, nó không nên làm thế. Con người cười. Còn orc thì không. Ông nói nó học rất giỏi ư? Nó đã biết đọc viết rồi chứ?”

“Cậu ta đã đọc được khá tốt. Về phần viết thì cậu ta biết cách viết, nhưng những ngón tay to bè kia hơi khó khăn khi viết một vài ký tự.”

“Tuyệt lắm,” Blackmoore lại nói. “Vậy thì bọn ta không cần ông giúp đỡ nữa.”

Thrall nuốt nước dãi và nhìn Jaramin. Người đàn ông già đó có vẻ cũng ngạc nhiên trước tuyên bố đó như cậu vậy.

“Vẫn còn nhiều thứ mà cậu ta chưa được biết thưa ngài,” Jaramin lắp bắp.

“Cậu ta biết rất ít về những con số, về lịch sử, về nghệ thuật-”

“Nó không cần thông thạo lịch sử, và ta có thể tự mình dạy cho nó biết về những con số. Và một tên nô lệ thì cần gì biết về nghệ thuật chứ? Tao cho rằng mày nghĩ điều đó sẽ tốn thời gian lắm nhỉ Thrall?”

Thrall nghĩ về lần Jaramin đưa đến một bức tượng nhỏ và chỉ cho cậu nó đã được tạc như thế nào, và họ đã thảo luận về chuyện mảnh vải từng có màu xanh và trắng tươi sáng bọc làm tã cho cậu hồi trước đã được dệt như thế nào. Những thứ đó Jaramin đã gọi là “nghệ thuật,” và Thrall cực kỳ mong muốn được học hỏi nhiều hơn về cách làm ra những thứ đồ đẹp dễ đó.

“Ông Chủ muốn vậy, Thrall cũng vậy,” cậu ngoan ngoãn nói, nói dối với chính cảm nhận trong tim mình.

“Đúng rồi. Mà không cần biết mấy thứ đó đâu Thrall à. Mà cần phải học cách chiến đấu.” Với một cử chỉ không mấy khi thấy, Blackmoore đặt tay lên một bên vai khổng lồ của Thrall. Thrall do dự, rồi nhìn ông chủ của mình.

“Tao muốn mà học cách đọc viết và viết bởi vì sẽ có ngày nó sẽ cho mà lợi thế trước đối ngử của mà. Tao sẽ đảm bảo rằng mà sẽ sử dụng thành thạo tất cả những loại vũ khí mà tao đã từng thấy. Tao sẽ dạy cho mà về chiến thuật, Thrall à, và cả những thủ đoạn nữa. Mà sẽ trở nên nổi tiếng trong đấu trường. Hàng ngàn người sẽ đặt cược vào mà khi mà xuất hiện. Nghe thấy thế nào?”

Thrall trông thấy Jaramin quay đầu và thu dọn đồ đạc của ông ấy. Lạ lùng là nó khiến cậu đau đốn khi nhìn thấy cây bút và phiến đất sét biến mất lần cuối cùng vào túi của Jaramin. Với một cái ngoái nhìn nhanh chóng, Jaramin đi tới cửa và gõ. Nó được mở ra cho ông. Ông bước ra ngoài, và cánh cửa được đóng và khóa lại.

Blackmoore đang chờ Thrall trả lời. Thrall học hành rất nhanh chóng, và không hề muốn lại bị đánh vì chần chừ không trả lời. Cố ép bản thân như thế

cậu tin vào điều đó, cậu nói với ông chủ, “Nghe thật thú vị. Con rất mừng vì ông chủ muốn con theo con đường đó.”

Và lần đầu tiên trong trí nhớ của cậu, cậu orc Thrall được bước ra khỏi xà lim. Cậu nhìn xung quanh đầy thắc mắc, hai lính canh đi trước cậu, và hai người ở phía sau, và Blackmoore tiếp tục bước, anh ta đi qua vài hành lang đá quanh co. Họ đi lên một cầu thang, rồi băng ngang và lại đi xuống một cầu thang quanh co và nhỏ đến mức nó gần như ép Thrall lại.

Phía trước sáng chói khiến Thrall phải nheo mắt. Họ bước tới vùng ánh sáng đó, và rồi một nỗi sợ nào đó dâng lên. Khi hai người lính canh đi trước cậu đi tới vùng đó, Thrall đứng im. Nền đất phía trước có màu vàng và nâu, không giống màu đá xám. Những hình thù màu đen trông giống các hình các lính canh nằm trên mặt đất, bước đi theo từng chuyển động của họ.

“Mày đang làm gì vậy?” Blackmoore quát. “Đến đây. Những kẻ bị giam ở đây phải trả giá bằng cánh tay phải của chúng thì mới được bước ra ánh mặt trời đây.”

Thrall biết từ đó, “Ánh mặt trời” là thứ chiếu xuyên quanh một lỗ nhỏ trong phòng giam của cậu. Nhưng có quá nhiều ánh mặt trời ngoài kia! Và những thứ lạ lùng màu đen kia là gì? Chúng là gì vậy?

Thrall chỉ vào hình người màu đen trên mặt đất. Trước sự xấu hổ của cậu, tất cả lính canh bắt đầu cười. Một người trong số họ còn cười đến chảy cả nước mắt. Blackmoore đỏ tím mặt.

“Đồ ngu,” anh ta nói, “đó chỉ là – Hỡi Ánh Sáng ời, liệu có phải ta đã nhặt nhầm một tên orc sợ cả chính cái bóng của hắc ròi không?” Anh ta vẫy tay và một người lính canh chọc mạnh mũi giáo vào lưng Thrall. Dù cho được lớp da dày vốn có bảo vệ, cú chọc đó cũng khiến Thrall bị đau và cậu bước lảo đảo về trước.

Mắt cậu cay xè, và cậu đưa tay lên che. Và rồi hơi ấm của... ánh mặt trời... sưởi ấm đầu và lưng cậu một cách dễ chịu. Cậu từ từ hạ tay xuống và nháy mắt, để cho mắt quen dần với ánh sáng.

Có thứ gì đó không lồ và màu xanh hiện ra trước mặt cậu.

Theo bản năng, cậu đứng thẳng dậy và hét vào nó. Thêm nhiều tiếng cười từ các lính canh, nhưng lần này Blackmoore gật đầu chấp thuận phản ứng của Thrall.

“Một chiến binh bù nhìn,” anh ta nói. “Nó được làm chỉ từ vải bạt nhồi rơm và vẽ lại thôi Thrall à. Đó là một tên troll.”

Một lần nữa Thrall cảm thấy cực kỳ ngượng ngịu. Giờ cậu nhìn gần hơn, cậu có thể nhận ra rằng nó không phải là một vật thể sống. Rơm được dùng làm tóc cho gã chiến binh bù nhìn, và cậu có thể nhận ra nó được vá vào với nhau.

“Một tên troll có thực giống như thế không?” cậu hỏi.

Blackmoore cười khoái trá. “Chỉ hơi giống thôi,” Blackmoore nói. “Nó không phải được tạo ra để trông giống hệt như thật, mà chỉ để tập luyện thôi. Nhìn đây.”

Anh ta giơ một cánh tay ra và một người lính canh đưa cho anh ta thứ gì đó. “Đây là một cây kiếm gỗ,” Blackmoore giải thích. “Một thanh kiếm là một thứ vũ khí, và chúng ta dùng gỗ để luyện tập. Khi mày đã luyện tập đủ với cái này rồi, mày sẽ tiếp tục với đồ thật.”

Blackmoore cầm cây kiếm bằng cả hai tay. Anh ta tập trung, rồi phi thẳng tới con troll bù nhìn. Anh ta đánh nó ba nhát, một ở đầu, một ở thân, và một dọc theo cánh tay giả đang cầm thứ vũ khí bằng vải, mà không ngừng nghỉ. Dừng lại thở một chút, anh ta quay lưng và tiến lại. “Giờ mày thử đi,” anh ta nói.

Thrall giơ tay đỡ lấy thứ vũ khí từ tay anh ta. Bàn tay cậu nắm chặt lấy nó. Nó vừa tay cậu hơn là một cây bút. Nó cũng dễ chịu hơn nữa, gần như là

quen thuộc. Cậu chỉnh lại tay cầm, thử làm lại việc mà cậu vừa xem Blackmoore làm.

“Tốt lắm,” Blackmoore nói. Quay sang một người lính canh, anh ta nói, “Nhìn đi, anh làm nổi không? Nó có tổ chất đấy. Như ta vốn đã biết. Giờ, Thrall... tấn công!”

Thrall quay cuồng. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cơ thể cậu có vẻ thực sự muốn làm theo những gì cậu được yêu cầu. Cậu nhắc thanh kiếm lên cao, và trước sự ngạc nhiên của chính cậu, một tiếng gầm vang lên từ trong cổ họng cậu. Đôi chân bắt đầu chạy như thể nó có ý chí riêng, nhẹ nhàng và nhanh chóng đưa cậu tới bên con troll bù nhìn. Cậu vung thanh kiếm lên – ồ, quá dễ – và chém xuống với một quỹ đạo đẹp mắt dọc người con troll.

Có một tiếng gãy và con troll bị quật bay đi. Đột nhiên cậu sợ cậu đã làm gì sai. Sự yển chuyển của Thrall bỗng trở nên vụng về và cậu vấp chân. Cậu ngã ra đất và nhận thấy cây kiếm gỗ đã bị gãy bên dưới người cậu.

Thrall bò dậy và phủ phục, chắc rằng sắp có một sự trừng phạt kinh khủng xảy ra. Cậu đã phá hỏng mất con troll bù nhìn và cả cây kiếm tập. Cậu lớn xác quá, vụng về quá...!

Tiếng reo hò tràn ngập không gian. Ngoài Jaramin, những lính canh im lặng, và thỉnh thoảng Blackmoore có đến thăm, Thrall chưa từng gặp nhiều người

đến vậy. Hẳn là cậu chưa học được cách phân biệt được ý nghĩa tiếng kêu la của họ, nhưng cậu ngờ rằng đó không phải là âm thanh giận giữ. Cậu cẩn thận ngược nhìn lên.

Blackmoore đang ngoác miệng cười, và cả các lính canh nữa. Một người trong số họ còn đang vỗ hay bần tay vào nhau để tạo ra tiếng lộp bộp lớn. Và khi Thrall nhìn anh ta, Blackmoore càng mở miệng cười lớn hơn nữa.

“Ta đã bao giờ nói rằng nó sẽ vượt quá cả kỳ vọng không nhỉ?” Blackmoore gào lên. “Giỏi lắm, Thrall! Giỏi lắm!”

Thrall nháy mắt, không chắc chắn lắm. “Con... điều đó không sai ư?” cậu hỏi. “Con troll và cây kiếm... con đã làm hỏng nó.”

“Mày làm cực tốt luôn ấy chứ! Lần đầu tiên vung kiếm mà con troll bay ngang cả sân!” Sự ấn tượng của Blackmoore từ từ giảm xuống và anh ta vòng tay thân thiện qua người cậu orc trẻ. Thrall căng thẳng, và rồi thả lỏng.

“Tưởng tượng mày đang ở trong đấu trường,” Blackmoore nói. “Tưởng tượng rằng con troll đó là thật, thanh kiếm của mày cũng là thật. Và tưởng tượng rằng lần đầu tiên mày xông vào, mày đã đánh nó mạnh đến nỗi nó bay xa đến vậy. Mày có thấy như thế là tốt không hả Thrall?”

Cậu orc cho là cậu thực sự cảm thấy như vậy. Đôi môi lớn của cậu muốn dẫn ra thành một nụ cười, nhưng cậu chống lại mong muốn đó. Blackmoore chưa từng hài lòng với cậu, tử tế với cậu như thế trước đây, và cậu không hề muốn làm gì có thể khiến khoảnh khắc đó mất đi.

Blackmoore ghì chặt vai Thrall, rồi quay lại phía người của mình. “Anh!” anh ta gọi một người lính. “Đặt con troll lại trên cái mác, và đảm bảo rằng lần này nó sẽ được giữ chắc chắn trước đòn đánh mạnh mẽ của Thrall của ta. Anh, lấy cho ta một cây kiếm tập khác. Mà không, đưa ta hăm năm cái. Thrall có khả năng sẽ đập nát tất cả ra ấy chứ!”

Liếc qua khoe mắt, Thrall thấy có chuyển động. Cậu quay sang nhìn thấy một người đàn ông cao gầy tóc xoắn mặc trang phục màu đỏ, đen, và vàng cho thấy rằng anh ta là một người hầu của Blackmoore. Đi cùng anh ta là một con người rất nhỏ với mái tóc vàng rực. Trông không hề giống bất cứ lính canh nào mà Thrall biết. Cậu tự hỏi đó có phải là một đứa trẻ con con người không. Trông yếu đuối hơn, và trang phục không phải là quần và áo chèn những người khác thường mặc mà là một trang phục dài, là lượt quét trên mặt đất bẩn. Đây liệu có phải là một cô bé không?

Cậu nhìn vào đôi mắt xanh biếc của cô bé. Cô trông không có vẻ gì là sợ trước vẻ ngoài xấu xí của cậu. Ngược lại, cô bé cũng nhìn lại cậu, khẽ mỉm

cười và vẫy tay với cậu, có vẻ như cô rất vui khi được gặp cậu.

Sao lại như thế? Khi Thrall đang nhìn và cố chọn hành động đáp lễ phù hợp, người đàn ông đi cùng cô đặt tay lên vai cô bé và dẫn cô đi.

Thắc mắc về chuyện mới xảy ra, Thrall quay lại phía những người đang cười, và nắm một cây kiếm tập khác trong lòng bàn tay to bè xanh lá.

Lord of the Clans – chapter 3

BA

Một thời gian biểu đã nhanh chóng được lập ra, Thrall sẽ phải làm theo trong mấy năm liền sau đó. Cậu sẽ được ăn vào sáng sớm, tay và chân sẽ bị cùm lại cho phép cậu được dạo quanh sân trong Durnholde, nơi cậu được huấn luyện. Ban đầu, chính Blackmoore trực tiếp đứng ra huấn luyện, chỉ cho cậu những bước cơ bản nhất và thường ngợi khen cậu. Thịnh thoảng Blackmoore

lại rất nóng nảy và Thrall không thể làm anh ta hài lòng được. Vào lúc đó, gã quý tộc đó thốt lên những lời có phần hơi lắp bắp, hành động thì tùy hứng, và anh ta mắng mỏ cậu orc vì những lý do mà Thrall chẳng thể hiểu nổi. Thrall dần chấp nhận một điều rằng cậu rất đáng khinh. Nếu Blackmoore mắng cậu thì là vì cậu xứng đáng phải nhận điều đó; và những lời khen ngợi thì chỉ là do sự tử tế của chính Blackmoore mà thôi.

Sau vài tháng, một người khác bước tới và Thrall không còn thường xuyên gặp Blackmoore nữa. Người này Thrall chỉ được biết là một Trung Sĩ, có kích thước khổng lồ so với một con người bình thường. Anh ta cao hơn sáu bộ[1], lồng ngực tròn lớn đầy lông xoắn đỏ. Tóc anh ta cũng màu đỏ rực, nó rối bù không khác gì bộ râu dài. Anh ta đeo một cái khăn quàng đen thắt quanh cổ và trên một tai lưng lảng một chiếc khuyên tai lớn. Ngày đầu tiên anh ta đến gặp Thrall và những chiến binh khác đang tập luyện cùng cậu, anh ta đã chăm chú nhìn từng người một và hét lên thách thức.

“Thấy cái này không?” Anh ta chỉ ngón trỏ to tướng vào cái vòng sáng treo dưới tai trái anh ta. “Ta chưa từng lấy cái này ra trong suốt mười ba năm qua. Ta đã huấn luyện hàng ngàn tay lính mới như mấy thằng các anh. Và với nhóm nào ta cũng có một lời thách thức: Đoạt cái khuyên này khỏi tai ta và ta sẽ để cho người đó thoải mái đánh ta đến như tử.” Anh ta nhe răng, lộ ra vài cái răng đã gãy. “Các anh chưa nên nghĩ đến chuyện đó vội đâu, hà hà, bán cả mẹ đi các anh cũng chưa chắc đã có cơ hội đánh được ta. Nhưng nếu

ta quá chậm chạp mà không thể đẩy lui nổi một đòn của mấy gã đàn bà các anh, thì ta xứng đáng bị xẻo tai và phải nuốt trọn mấy cái răng còn sót lại lắm.”

Anh ta từ từ bước dọc theo hàng người và giờ đột ngột dừng lại ngay trước mặt Thrall. “Hai lần người cũng không thể, đồ yêu tinh quá khổ,” Trung Sĩ nạt.

Thrall cúi xuống, bối rối. Cậu được dạy là không bao giờ được giơ tay đánh con người. Nhưng rồi trông có vẻ như cậu sắp phải đánh với họ. Cậu sẽ không bao giờ dám giật cái khuyên tai dưới dải tai của Trung Sĩ.

Một bàn tay to bè chạm vào dưới cằm Thrall và giật lên. “Người phải nhìn ta khi ta nói với người, người hiểu chưa?”

Thrall gật đầu, giờ bối rối đến tuyệt vọng. Blackmoore không muốn cậu nhìn vào mắt anh ta. Người đàn ông này lại vừa ra lệnh cho cậu phải làm đúng như thế. Cậu phải làm gì đây?

Trung Sĩ chia họ thành các cặp. Số lượng có lẻ và Thrall đang đứng một mình. Trung Sĩ tiến đến ngay trước mặt cậu và ném một cây kiếm gỗ vào người cậu. Theo bản năng, Thrall bắt lấy nó. Trung Sĩ lăm bắm hài lòng.

“Phối hợp tay mắt tốt đấy,” anh ta nói. Giống như tất cả những người khác, anh ta mang một chiếc khiên và mặc một bộ áo giáp nặng nề và được đệm lót rất tốt, nó sẽ bảo vệ cho thân mình và đầu ông ta. Thrall chẳng có gì cả. Da cậu quá dày đến độ cậu gần như chẳng cảm nhận được mấy cú đánh, và cậu lớn nhanh đến mức tất cả quần áo và áo giáp được may cho cậu sẽ sớm trở nên quá nhỏ.

“Để xem người phòng thủ như thế nào nào!” Và không cảnh báo thêm nữa, Trung Sĩ lao vào Thrall.

Trong một khắc, Thrall lùi lại. Rồi có thứ gì đó trong người cậu đã bùng nổ. Cậu không còn cảm thấy sợ hãi hay bối rối nữa, mà thay vì đó là sự liều lĩnh. Cậu đứng thẳng dậy, và nhận ra cậu đã lớn nhanh đến nỗi giờ cậu đã cao hơn cả đối thủ của mình. Cậu giơ tay trái lên, cánh tay mà cậu sẽ biết một ngày nào đó sẽ được mang một chiếc khiên nặng hơn khiên của một con người, để đỡ cây kiếm gỗ, và rồi vung thứ vũ khí tập luyện của mình xuống. Nếu Trung Sĩ không phản ứng lại với một tốc độ đáng kinh ngạc, cây kiếm của Thrall đã đập vào mũ trụ của anh ta. Và kể cả có được bảo vệ như vậy, Thrall biết rằng sức mạnh từ cú đánh của cậu vẫn hoàn toàn có thể giết chết Trung Sĩ.

Nhưng Trung Sĩ thật nhanh nhẹn, anh ta đã giơ khiên đỡ được đòn đánh chết người của Thrall. Thrall gầm lên đầy ngạc nhiên khi Trung Sĩ đánh vào giữa người Thrall. Cậu loạng choạng, mất thăng bằng.

Trung Sĩ lợi dụng sơ hở và tiến lên, nhanh chóng đánh thêm ba đòn đủ sức giết chết một con người không được bảo vệ. Thrall lấy lại được thăng bằng và cảm thấy một cảm giác kỳ lạ và nóng bỏng tràn ngập cơ thể. Bất chợt, cả thế giới của cậu giờ co hẹp lại chỉ còn hình thù trước mặt cậu nữa thôi. Toàn bộ sự thất vọng và bơ vơ biến mất, thay vào đó là một mục tiêu chết chóc: *Giết Trung Sĩ*.

Cậu la lớn, sức mạnh từ tiếng la hét đó khiến cả cậu cũng giật mình, rồi cậu lao tới. Cậu vung vũ khí lên và đập, và lại vung lên và đập xuống, đánh tới tấp vào người đàn ông to lớn kia. Trung Sĩ cố lùi lại và anh ta vấp chân phải một hòn đá. Anh ngã ra sau. Thrall lại hét lên, sự thèm muốn đập nát đầu Trung Sĩ tràn vào đầu cậu như một làn sóng cháy bỏng. Trung Sĩ cố đưa kiếm lên trước và đánh trả lại hầu hết những đòn đó, nhưng giờ Thrall đã bước tới giữa hai chân khỏe mạnh của anh ta. Cậu ném thanh kiếm sang bên và dùng cả hai bàn tay to bè lao vào. Nếu như cậu có thể bóp chúng quanh cổ Blackmoore-

Bất ngờ và choáng váng trước hình ảnh hiện ra trước mắt cậu, Thrall đứng im, ngón tay chỉ còn cách cổ Trung Sĩ có vài tấc. Nó được bảo vệ bởi cái cổ

áo giáp, nhưng những ngón tay của Thrall rất mạnh mẽ. Nếu như cậu cứ thế kệp vào-

Và rồi có một vài người cùng lúc vây quanh cậu, hét vào mặt cậu và kéo cậu ra khỏi hình hài đang nằm sông soài của ông thầy dạy chiến đấu. Giờ Thrall đang nằm ngửa, cánh tay hùng mạnh đang giơ lên đỡ những đòn đánh từ nhiều thanh kiếm. Cậu nghe thấy một tiếng động lạ, tiếng *choang*, và rồi nhìn thấy ánh kim loại lóe dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ.

“Dừng lại!” Trung Sĩ hét lên, giọng anh lớn và đầy oai vệ như thể không phải anh ta chỉ vừa mới cách cái chết trong gang tấc. “Đồ khốn, dừng lại hay là muốn ta chặt đứt cánh tay đó luôn hả! Lần này hãy cho kiếm vào vỏ đã Maridan!”

Thrall nghe một tiếng *cụp*. Rồi hai cánh tay khỏe mạnh tóm lấy tay cậu và cậu bị kéo đứng dậy. Cậu nhìn Trung Sĩ.

Trước sự kinh ngạc của cậu, Trung Sĩ cười lớn và vỗ một tay lên vai cậu orc. “Giỏi lắm chàng trai. Lần đầu tiên có kẻ gần chạm được khuyên tai của ta đấy – và đó mới chỉ là lần đầu đối mặt thôi. Cậu được sinh ra là một chiến binh, nhưng cậu đã quên mất mục tiêu rồi phải không?” Anh ta chỉ vào cái vòng vàng. “Đây là mục tiêu, chứ không phải là lấy mạng ta.”

Thrall cố gắng nói. “Con xin lỗi thưa Trung Sĩ. Con không biết chuyện gì đã xảy ra. Ngài tấn công, và rồi...” Cậu không định nói về hình ảnh của Blackmoore mà cậu đã nhìn thấy. Điều đó đủ tệ để khiến cậu mất đầu.

“Với vài kẻ địch, cậu sẽ muốn làm cái việc mà cậu vừa làm,” Trung Sĩ nói, khiến cậu ngạc nhiên. “Chiến thuật tốt đấy. Nhưng với vài đối thủ, chẳng hạn như tất cả những con người cậu phải đối mặt, cậu sẽ phải hạ họ và rồi xong. Dừng ở đấy. Sự khát máu có thể cứu mạng cậu trong thực chiến, nhưng trong một trận giác đấu, cậu cần có thêm cái này-” anh vỗ vào đầu anh ta “-hơn là cái này,” và anh ta vỗ vào bụng. “Ta muốn cậu đọc vài cuốn sách chiến thuật. Cậu biết đọc chứ?”

“Một chút,” Thrall nói.

“Cậu cần phải học về lịch sử của các trận chiến địch. Đám oắt kia đều biết cả rồi,” và anh ta vẫy một chiến sĩ trẻ khác. “Có lúc, điều đó sẽ là lợi thế của họ.” Anh ta nhìn bọn họ. “Nhưng chẳng được bao lâu đâu các chàng trai. Cậu này có được cả sự dũng cảm và sức mạnh, và cậu ta mới chỉ là một thằng nhóc.”

Bọn họ đều nhìn Thrall đầy thù địch. Thrall bỗng cảm thấy chút ấm áp, một niềm hạnh phúc cậu chưa từng biết. Cậu đã suýt giết chết người đàn ông này, nhưng không hề bị khiển trách. Thay vì đó, cậu được bảo rằng cậu cần phải

học, cần cải thiện, và biết khi nào thì cần phải giết và khi nào thì cần phải thể hiện... cái gì nhỉ? Anh ta gọi cái việc tha thứ cho một đối thủ là gì nhỉ?

“Thưa Trung Sĩ,” cậu hỏi, thắc mắc liệu cậu có bị trừng phạt vì đã dám hỏi không, “thỉnh thoảng... ngài bảo thỉnh thoảng không cần phải giết. Tại sao?”

Trung Sĩ nhìn cậu. “Đó gọi là lòng khoan dung, Thrall à,” anh ta nhẹ nhàng nói. “Và cậu cũng sẽ được học về cái đó nữa.”

Lòng khoan dung. Thrall uống lưỡii cổ thử nói thầm từ đó trong hơi thở. Thật là một từ êm ái.

“Anh để nó làm thế với anh ư?” Mặc dù Tammis lẽ ra không được phép can dự vào cuộc nói chuyện đặc biệt giữa ông chủ của anh ta và người đàn ông anh ta thuê về dạy cho Thrall, nhưng giọng nói lè nhè của Blackmoore khiến anh phải chú ý. Dừng ngang bốn phận phải đánh sạch bùn ra khỏi đôi giày của Blackmoore, Tammis căng thẳng lắng nghe. Anh không nghĩ rằng đây là nghe trộm. Anh cho rằng đó là điều cần thiết để bảo vệ hạnh phúc gia đình anh.

“Đó là một chiêu thức hay.” Trung Sĩ tên-gì-gì-đó trả lời, không có vẻ gì là đề phòng. “Tôi cũng xem cậu ta như là những người đàn ông khác.”

“Nhưng Thrall không phải là một con người, nó là một tên orc! Hay là anh chưa nhận ra điều đó?”

“Vâng, tôi có chứ,” Trung Sĩ nói. Tammis xoay nhẹ người để anh có thể nhìn qua cánh cửa khép hờ. Trung Sĩ trông chẳng phù hợp chút nào với căn phòng khách được trang hoàng toàn những đồ đắt tiền của Blackmoore. “Và đây không phải là nơi để hỏi tại sao ngài lại muốn cậu ta được huấn luyện cẩn thận đến vậy.”

“Chuyện này anh nói đúng.”

“Nhưng ngài *thực sự* muốn cậu ta được huấn luyện cẩn thận,” Trung Sĩ nói.

“Và đó chính xác là điều mà tôi đang làm.”

“Bằng cách suýt để cho nó giết chết anh ư?”

“Bằng cách khen ngợi một đòn hay, và dạy dỗ cậu ta khi nào thì nên sử dụng sự khát máu và khi nào thì cần giữ một cái đầu lạnh!” Trung Sĩ lầm bầm.

Tammis cố giấu một nụ cười. Hiển nhiên thật khó để Trung Sĩ giấu nổi nụ cười của anh ta. “Nhưng đó không phải là lý do tôi đến đây. Tôi hiểu ngài đã dạy cậu ta cách đọc. Tôi muốn cậu ta được xem qua vài cuốn sách.”

Tammis ngoác miệng.

“Cái gì?” Blackmoore gào lên.

Tammis hoàn toàn quên mất công việc anh đang làm. Anh nhìn qua kẽ hở trên cánh cửa, một tay cầm bàn chải và tay kia vẫn cầm chiếc giày bẩn, và chăm chú lắng nghe. Rồi chợt có một cú chạm nhẹ vào vai anh, anh suýt nháy dựng lên vì sợ hãi.

Tim đập mạnh, anh quay sang nhìn Taretha. Cô bé nhe răng cười tinh nghịch với anh, đôi mắt xanh của cô bé hết nhìn cha cô rồi nhìn sang cánh cửa. Rõ ràng cô biết chính xác anh ta đang làm gì.

Tammis cảm thấy xấu hổ. Nhưng rồi cảm giác đó bị sự ham muốn được biết chuyện gì đã xảy ra lấn át. Anh đưa một ngón tay lên môi và Taretha gật đầu.

“Giờ thì tại sao ngài lại đi dạy một tên orc học đọc nếu ngài không muốn cậu ta làm vậy?”

Blackmoore lấp bấp nói gì đó không rõ ràng.

“Nó vẫn có óc đấy, dù cho anh nghĩ gì về nó, và nếu anh muốn nó được huấn luyện theo cái cách anh vừa nói với ta, anh phải dạy nó hiểu về chiến thuật, bản đồ, chiến lược, các kỹ thuật bao vây-”

Trung Sĩ bình tĩnh đếm ngón tay. “Được thôi!” Blackmoore bùng nổ. “Dù ta vẫn cho rằng ta sẽ vẫn còn sống để mà hối tiếc về điều này...” Anh ta bước

tới cái tường để sách và nhanh chóng chọn vài cuốn. “Taretha!” anh ta kêu lên.

Cả hai cha con người hầu nhà Foxton giật nảy mình. Taretha nhanh chóng vuốt lại mái tóc, chuẩn bị một vẻ mặt dễ thương và đi vào phòng.

Cô bé nhún gối chào. “Vâng thưa ngài?”

“Đây.” Blackmoore dúm mớ sách vào tay cô. Chúng rất to và nặng nề, chiếm đầy tay cô bé. Cô bé nhìn qua mép cuốn sách trên cùng, chỉ có đôi mắt cô là còn được nhìn thấy. “Ta muốn người đưa đồng sách này cho lính canh của Thrall để đưa cho nó.”

“Vâng thưa ngài,” Taretha trả lời, như thể đấy là việc cô vẫn luôn muốn làm hằng ngày và cũng không phải là việc sùng sốt nhất Tammis từng nghe ông chủ của anh ra lệnh. “Chúng hơi nặng một chút thưa ngài... liệu con có thể về nhà lấy một cái túi được không? Con sẽ mang nó đi dễ dàng hơn.”

Cô bé trông chẳng khác gì một cô hầu gái nhỏ bé ngoan ngoãn biết điều. Chỉ Tammis và Clannia biết được rằng có một trí óc – và miệng lưỡi – khôn ngoan ẩn sau vẻ ngoài tưởng như ngọt ngào đó. Blackmoore nhẹ nhàng gạt đầu và vỗ đầu cô bé.

“Dĩ nhiên rồi bé con. Nhưng hãy đưa chúng đi ngay sau đó, hiểu chứ?”

“Chắc chắn rồi thưa ngài. Cảm ơn ngài.” Cô bé định nhún gối chào, nhưng rồi nghĩ lại và rời đi.

Tammis đóng cánh cửa ngay sau cô bé bước qua. Taretha quay lại phía anh, cặp mắt to tròn của cô tỏa sáng. “Ôi cha ơi!” cô thở ra, nói nhỏ nhẹ. “Con sắp được đi gặp em ấy rồi!”

Trái tim Tammis chùng xuống. Anh từng hi vọng cô bé đã hết thấy thú vị trong việc chăm lo cho cậu orc kia rồi. “Không được Taretha à. Con chỉ việc đưa đồng sách cho những lính canh, thế thôi.”

Khuôn mặt cô bé xị xuống, và dần trở nên buồn bã. “Chỉ là... từ khi Faralyn mất... em ấy là đứa em trai duy nhất mà con có.”

“Nó không phải là em trai con, nó là một con orc. Một con thú, chỉ hợp ở trong doanh trại hoặc là trong những trận giác đấu thôi. Hãy nhớ điều đó.”

Tammis ghét phải làm con gái thấy thất vọng trước bất kỳ điều gì, nhưng điều đó là vì tốt cho cô bé. Cô không được để bị nhận ra là cô quan tâm đến Thrall. Chỉ có những điều tồi tệ sẽ xảy ra nếu Blackmoore biết được điều đó.

Thrall có vẻ buồn ngủ, mất hết hứng thú trước cả ngày luyện tập, khi cánh cửa xà lim bật mở. Cậu nháy mắt với vẻ buồn ngủ, rồi một người lính canh vào mang theo một cái túi lớn.

“Ngài Trung Úy bảo cái này là cho người. Ngài ấy muốn người đọc hết tất cả và có thể nói chuyện với ngài ấy về chúng,” người lính canh nói. Có chút khinh bỉ trong giọng nói của anh ta, nhưng Thrall chẳng nghĩ gì về điều đó. Những người lính canh luôn tỏ vẻ khinh bỉ khi nói chuyện với cậu.

Cánh cửa được đóng và khóa lại. Thrall nhìn cái túi. Với sự khéo léo đối lập với vẻ ngoài cục mịch, cậu mở cái nút và cho tay vào trong. Ngón tay cậu chạm vào thứ gì đó vuông vắn và chắc chắn, nhưng có vẻ hơi mỏng manh.

Không thể nào. Cậu còn nhớ cái cảm giác...

Khó lòng hi vọng như vậy được, cậu kéo nó ra ngoài ánh sáng mờ nhạt của xà lim và nhìn vào nó. Đó đúng là một cuốn sách. Cậu đọc cái tựa đề, đọc to nó lên: “*Lịch Sử Liên Minh Lor-lordaeron.*” Cậu hăm hở vồ lấy cuốn thứ hai, rồi thứ ba. Tất cả đều là các cuốn sách lịch sử quân sự. Khi cậu mở một cuốn ra, có thứ gì đó rơi ra nền xà lim phủ đầy rơm. Đó là một mảnh giấy da nhỏ được gấp gọn.

Cậu tò mò mở nó ra, cầm nó lên bằng những ngón tay to bè. Đó là một lá thư. Môi cậu mấp máy, nhưng cậu không đọc to nó lên:

Thrall thân mến,

Ông Chủ B. đã ra lệnh rằng em sẽ có được những cuốn sách này và chị cảm thấy rất thích thú về điều đó. Chị không biết rằng ông ấy đã cho phép em học đọc. Ông ấy cũng cho chị học đọc và chị rất thích đọc sách. Chị nhớ em và hi vọng em vẫn khỏe. Có vẻ như những gì họ làm với em trong sân đã làm em đau, chị hi vọng em ổn. Chị rất muốn được tiếp tục nói chuyện với em, em có muốn thế không? Nếu có, viết cho chị một lá thư vào đằng sau tờ giấy này, gấp nó lại và nhét nó vào cuốn sách chị đã đặt nó vào. Chị sẽ cố đến khi họ không chú ý đến chị. Chị là cô bé đã vấy tay với em lần đó. Mong rằng em sẽ viết lại!!!!

Yêu quý, Taretha

T.B. Đừng nói cho ai biết về lá thư này nếu không chúng ta sẽ gặp RẮC RỐI LỚN ĐẤY!!!

Thrall nặng nề ngồi xuống. Cậu không thể tin nổi vào những gì cậu vừa đọc được. Cậu nhớ lại về cô bé nhỏ xíu kia, và cứ thắc mắc tại sao cô lại vấy tay với cậu. Rõ ràng là cô biết cậu và... và *quan tâm* đến cậu. Làm sao lại có thể như thế? Cô bé ấy là ai?

Cậu duỗi một ngón trỏ ra và nhìn vào cái móng tay cùn đã bị cắt ngắn. Có một việc phải làm. Trên cánh tay trái, một vết xước đang lành dần. Thrall chọc sâu vào đó và sau vài lần đã khiến cho vết thương nhỏ lại rách ra. Một giọt màu đỏ tươi chảy ra sau cổ găng đó. Dùng móng tay làm bút, cậu cẩn thận viết lên mặt sau lá thư một từ duy nhất:

CÓ.

[\[1\]](#). Hơn 1.82 mét

Lord of the Clans – chapter 4

BỐN

Thrall đã mười hai tuổi khi lần đầu tiên cậu thấy một gã orc.

Cậu đang luyện tập bên ngoài khu pháo đài. Khi cậu chiến thắng cuộc chiến đầu tiên lúc chỉ mới tám tuổi, Blackmoore đã đồng ý với kế hoạch của Trung Sĩ rằng sẽ cho cậu orc được tự do thêm nhiều hơn – ít nhất là khi luyện tập. Cậu vẫn phải bị cùm chặt một bên chân, nó được gắn cẩn thận với một tảng

đá khổng lồ. Kể cả một tên orc khỏe hơn Thrall cũng không thể chạy thoát khi bị thứ đó gắn vào chân. Sợi xích rất to và cứng, không thể bị đập vỡ. Sau một hai lần cố gắng, Thrall không còn chú ý đến nó nữa. Sợi xích dài cho phép cậu vận động thoải mái. Cậu chưa từng nghĩ đến việc trốn thoát. Cậu là tên nô lệ Thrall. Blackmoore là ông chủ của cậu, Trung Sĩ là huấn luyện viên của cậu, Taretha là người bạn bí mật của cậu. Tất cả đều vẫn như vậy.

Thrall tiếc rằng cậu chưa từng đánh bạn với bất kỳ người đàn ông nào tập luyện cùng cậu. Mỗi năm đều có một nhóm mới, và họ đều trông giống hệt nhau: trẻ, háo hức, khinh khỉnh, và hơi sợ gã sinh vật màu xanh lá khổng lồ mà họ phải tập luyện cùng. Chỉ Trung Sĩ là có khen cậu; chỉ Trung Sĩ can thiệp khi một hay một đám người bắt nạt Thrall. Những lúc đó Thrall chỉ muốn đánh lại họ, nhưng cậu lại nhớ về hình ảnh những cuộc đấu đầy vinh quang. Mặc dù bọn họ nghĩ cậu là kẻ thù, cậu cũng biết rằng thực sự không phải như vậy, và giết hay làm bị thương họ đều là việc làm sai trái.

Thrall có đôi tai thính và luôn để ý đến những mẫu chuyện vặt của đám người kia. Bởi vì họ nghĩ cậu là một tên cục súc ngu dốt, họ không thêm dè chừng miệng lưỡi trước sự hiện diện của cậu. Ai thêm để ý đến lời nói khi mà kẻ chứng kiến duy nhất chỉ là một con thú chứ? Đó là cách mà Thrall được biết về loài orc, từng là một kẻ thù đáng sợ, giờ đã suy yếu. Ngày càng có nhiều kẻ trong bọn chúng bị bắt và bị quây trong một nơi gọi là các

“khu trại giam.” Durnholde là căn cứ, và tất cả những người có bốn phận ở các khu trại đó đều trú tại đây, trong khi các tay chân quản lý việc hàng ngày tại các trại. Blackmoore là chỉ huy của tất cả bọn họ. Vẫn có một vài cuộc va chạm nhỏ, nhưng dần dần càng ít đi. Có vài người trong trại tập luyện còn chưa từng thấy một tên orc chiến đấu bao giờ trước khi họ gặp Thrall.

Nhiều năm qua, Trung Sĩ đã dạy Thrall những ngón đòn cận chiến hiệu quả. Thrall đã có thể sử dụng thành thạo tất cả các loại vũ khí trong chiến đấu: kiếm, kiếm bản rộng, giáo, chùy gai, dao găm, roi, lưới, rìu, dùi cui, kích. Cậu đã được khoác một lớp áo giáp mỏng; điều đó khiến cho đám đông theo dõi thấy thú vị hơn nếu các chiến sĩ chỉ có được chút ít sự bảo vệ.

Giờ cậu đang đứng giữa một nhóm người đang tập luyện. Đây là nơi quen thuộc với cậu, và nó phục vụ lợi ích của những người trẻ tuổi kia hơn là của cậu. Trung Sĩ gọi kịch bản này là “bao vây.” Những người tập luyện (đĩ nhiên) là con người quyết định tấn công một trong số những tên orc cầm cự còn lại, kẻ không hề định đầu hàng mà không phải đánh nhau. Thrall (đĩ nhiên) là tên orc bướng bỉnh đó. Ý tưởng là họ phải bày ra ít nhất ba cách khác nhau để bắt sống hoặc giết “tên orc đơn độc” đó.

Thrall chẳng hề ưa thích gì kịch bản này. Cậu thích những trận đấu một chọi một hơn là trở thành mục tiêu của một đám đông như mười hai người đàn

ông. Trong mắt họ sáng lên mong muốn được đánh cậu, và nụ cười trên môi họ, luôn luôn khiến Thrall mất tinh thần. Lần đầu tiên Trung Sĩ đưa ra kịch bản này, Thrall đã rất khó khăn trong việc thể hiện sự kháng cự cần thiết để cho thấy đây là một công cụ dạy học hiệu quả. Trung Sĩ phải dẫn cậu ra nói chuyện riêng và đảm bảo rằng đó chỉ là đóng kịch mà thôi. Những người đó có áo giáp và mang vũ khí thật; cậu chỉ có một cây kiếm tập bằng gỗ. Không hề đảm bảo rằng Thrall sẽ không gây ra bất cứ thiệt hại nào.

Giờ đây, sau khi diễn tiết mục này nhiều lần trong mấy năm qua, Thrall đã ngay lập tức biến thành một con thú đói khát đang gầm gừ. Những lần đầu tiên, thật khó để phân biệt được giả và thật, nhưng rồi sau nhiều lần tập luyện việc đó trở nên dễ dàng hơn. Cậu không còn bị mất kiểm soát trong vở kịch này nữa, và nếu mọi chuyện trở nên xấu đi, cậu tin tưởng vào Trung Sĩ bằng cả tính mạng.

Giờ họ đang lao vào cậu. Dễ dàng đoán được, họ chọn phương án chỉ đơn thuần tấn công và là chiến thuật đầu tiên trong ba chiến thuật. Hai người mang kiếm, bốn mang giáo, và những người còn lại mang rìu. Một người nhào tới.

Thrall nhanh chóng đỡ đòn, cậu vung cây kiếm gỗ với một tốc độ kinh hoàng. Cậu nhấc một chân lên đạp vào ngực kẻ tấn công. Người đàn ông trẻ

đó văng mạnh về phía sau, khuôn mặt đầy ngạc nhiên. Anh ta nằm trên mặt đất, thở hỗn hển.

Thrall xoay người, chờ đợi sự xuất hiện của hai người khác. Họ cầm giáo lao vào cậu. Cậu dùng thanh kiếm đánh bật một trong hai người dễ dàng như thể người đó chỉ là một con bọ phiến phức. Với tay kia không hề mang khiên, cậu tóm lấy cây giáo của người còn lại, giật mạnh khỏi tay anh ta, và quay ngược lại khiến mũi sắc của nó chĩa vào người đàn ông mà chỉ mới vài giây trước đang cầm nó.

Nếu đây là thực chiến, Thrall biết cậu đã đâm ngọn giáo đó vào người anh ta. Nhưng đây chỉ là luyện tập, và Thrall vẫn đang kiểm soát tốt bản thân. Cậu nhấc cây giáo lên và chuẩn bị ném nó đi thì có một tiếng động kinh khủng vang lên khiến mọi người đều đứng im tại chỗ.

Thrall quay sang thì nhìn thấy một xe hàng nhỏ đang lao tới pháo đài trên con đường nhỏ quanh co. Chuyện này xảy ra nhiều lần trong ngày, và những hành khách luôn luôn như vậy: nông dân, lái buôn, lính mới, quý tộc đang đi thăm thú gì đó.

Nhưng lần này thì khác.

Lần này, những con ngựa đang kêu ầm ĩ kia kéo theo một xe hàng chở đầy những sinh vật màu xanh lá khổng lồ. Chúng bị nhốt trong những chiếc lồng

kim loại, và có vẻ đang cúi rạp người. Thrall thấy chúng đều bị xích vào đáy chiếc xe. Cậu sợ hãi trước vẻ ngoài kỳ lạ của chúng. Chúng khổng lồ, xấu xí, những chiếc nanh kỳ dị to bự thay thế cho răng, đôi mắt nhỏ xíu hung tợn...

Và rồi cậu nhận ra sự thật. Đó là bọn orc. Những người giống cậu. Đó chính là hình thù của cậu đối với con người. Cây kiếm tập rơi khỏi những ngón tay đột nhiên trở nên yếu ớt kia. *Mình thật gớm guốc. Mình thật đáng sợ. Mình là một con quái vật. Thảo nào họ ghét mình đến vậy.*

Một gã thú quay sang và nhìn thẳng vào mắt Thrall. Cậu muốn nhìn đi chỗ khác nhưng lại không thể. Cậu nhìn lại hắn ta, khó mà thở nổi. Và khi cậu đang nhìn, tên orc đó đang cố gắng giải thoát chính mình. Với tiếng gào chói cả tai Thrall, sinh vật đó lao vào thành lồng. Hắn với đôi bàn tay rớm máu do bị chà xát với chiếc cùm, tóm lấy thanh lồng, và trước cặp mắt sững sốt của Thrall hắn bẻ chúng cong tới độ đủ cho cả thân thể to lớn đó chui ra. Chiếc xe hàng vẫn tiếp tục di chuyển phía sau bầy ngựa sợ hãi đang phi nước đại. Gã orc rơi mạnh xuống nền đất và lăn vài vòng, nhưng chỉ một tích tắc sau hắn đứng dậy và chạy về phía Thrall và các chiến binh kia với tốc độ cực kỳ ấn tượng so với kích thước của hắn.

Hắn mở cái miệng kinh tởm kia ra và hét lên những thứ nghe trông giống như: “Kagh! Bìn mog g’thazag cha!”

“Tấn công, lũ ngu ngốc!” Trung Sĩ hét lên. Không hề mang áo giáp, anh ta vớ lấy một thanh kiếm và bắt đầu lao tới đối mặt với tên orc. Những người đàn ông kia bắt đầu di chuyển và xông tới trợ giúp cho Trung Sĩ.

Gã orc còn không thèm nhìn mặt Trung Sĩ. Hắn vung vẩy bàn tay bị cùm, quất trúng ngực Trung Sĩ và đánh bay anh đi. Hắn lao tới, không thể cản phá nổi. Cặp mắt tập trung vào Thrall, và hắn lại gào lên, “Kagh! Bin mog g’thazag cha!”

Thrall cục cựa, cuối cùng cũng thức tỉnh khỏi nỗi sợ hãi, nhưng cậu vẫn không biết phải làm gì. Cậu giơ cây kiếm tập lên và đứng ở thế phòng thủ, nhưng không tiến lên. Thứ xấu xí đáng sợ này đang lao thẳng về phía cậu. Chắc chắn đó là kẻ thù. Nhưng, đó là một trong số những người thuộc dân tộc cậu, máu thịt của cậu. Một dân orc, cũng như Thrall là một dân orc, và Thrall không thể tấn công nổi.

Khi Thrall đang nhìn, những người kia lao tới bên gã orc và cơ thể xanh lá không lồ của hắn đang ở ngay bên dưới ánh kiếm, rìu, và áo giáp đen lấp lánh. Máu rỉ ra bên dưới hàng người, và cuối cùng khi kết thúc, họ lùi lại và nhìn cái đồng thịt xanh và đỏ tại chỗ ban nãy sinh vật kia vừa đứng.

Trung Sĩ chống khuỷu tay gượng dậy. “Thrall!” anh hét lên. “Đưa cậu ta về xà lim *ngay!*”

“Nhân danh tất cả thần thánh anh vừa mới *làm gì vậy?*” Blackmoore hét lên, kinh hoàng nhìn người trung sĩ anh ta đã gửi gắm rất nhiều, người mà giờ đây Blackmoore dần thấy ghét hơn bất cứ ai. “Nó không được nhìn thấy bất cứ tên orc nào khác, cho tới khi... giờ nó đã biết rồi, khốn kiếp. Anh đang nghĩ gì vậy hả?”

Trung Sĩ nổi giận với những lời khó nghe đó. “Tôi đang *nghĩ*, thưa ngài, rằng nếu ngài không muốn Thrall nhìn thấy bất cứ tên orc nào khác, ngài đã phải bảo tôi từ trước. Tôi đang *nghĩ*, thưa ngài, rằng nếu ngài không muốn Thrall nhìn thấy bất cứ tên orc nào khác, ngài đã phải sắp xếp cho những xe hàng chở chúng đi tới khi Thrall đang ở trong xà lim. Tôi đang *nghĩ*, thưa ngài, rằng-”

“Đủ rồi!” Blackmoore gầm lên. Anh ta hít vào một hơi và lấy lại bình tĩnh.

“Chuyện đã xảy ra rồi. Chúng ta phải nghĩ cách sửa chữa nó.”

Giọng bình tĩnh hơn của anh ta giúp cho Trung Sĩ thư giãn đôi chút.

Người huấn luyện viên nói bằng giọng ít công kích hơn, “Thrall chưa từng biết mình trông như thế nào đúng không?”

“Chưa từng. Không có gương. Không có cả chậu nước. Nó được dạy rằng lũ orc đều là cặn bã, điều này dĩ nhiên là đúng rồi, và rằng nó được phép sống chỉ vì nó kiếm tiền cho ta.”

Hai người đàn ông bắt đầu suy nghĩ trong im lặng. Trung Sĩ vuốt chòm râu đỏ, rồi nói, “Giờ cậu ta biết rồi. Thì sao? Chỉ vì cậu ta được sinh ra là một orc không có nghĩa là cậu ta không thể khá hơn như vậy. Cậu ta không bắt buộc phải trở thành một con súc vật đần độn. Mà thực ra là không hề. Nếu ngài khuyến khích cậu ta nghĩ rằng mình con người hơn-”

Đề nghị của Trung Sĩ khiến Blackmoore điên tiết. “Nó không phải!” ông bùng nổ. “Nó là đồ súc vật. Ta không muốn nó có cái suy nghĩ rằng nó chỉ là một con người xa xanh cỡ lớn!”

“Vậy thì, cầu chúa, thưa ngài,” Trung Sĩ nói, giọng rít qua kẽ răng, “ngài muốn cậu ta nghĩ mình là gì?”

Blackmoore không trả lời. Anh ta không biết. Anh ta chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Mọi chuyện có vẻ rất đơn giản khi anh ta vớ được con orc con đó. Nuôi nó thành một nô lệ, huấn luyện nó cách chiến đấu, đưa cho nó vũ khí của con người, rồi cho nó dẫn đầu một đội quân toàn lũ orc đã bị đánh bại mà tấn công Liên Minh. Với Thrall lãnh đạo một đội quân orc đã được tái sinh, dẫn đầu đoàn tấn công, Blackmoore sẽ có được sức mạnh vượt qua cả sự tưởng tượng huyền hoặc nhất của anh ta.

Nhưng điều đó đâu có làm được bằng cách đó. Sâu thẳm bên trong, anh ta biết rằng Trung Sĩ đã đúng phần nào đó. Thrall cần phải hiểu con người suy nghĩ như thế nào nếu nó lên lãnh đạo đoàn orc cục súc kia. Nhưng, nếu

nó học được điều đó, nó có nổi dậy không? Thrall phải được giữ ở nguyên chỗ đó, được nhắc nhở về thân phận thấp kém của nó. *Phải* như thế. Ôi Ánh Sáng ời, phải làm gì bây giờ? Làm thế nào để cho sinh vật đó vẫn trở thành một tướng quân hoàn hảo, mà không để ai biết rằng nó chỉ là một nhà vô địch trên đấu trường?

Anh ta hít một hơi sâu. Anh ta không được để mất mặt trước kẻ tồi tệ này được. “Thrall cần chỉ dẫn, và chúng ta phải cho nó điều đó,” anh ta nói cực kỳ bình tĩnh. “Nó đã được luyện tập đủ với lũ lính mới rồi. Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta đưa nó vào chiến đấu.”

“Thưa ngài, cậu ta rất hữu dụng trong việc huấn luyện,” Trung Sĩ bắt đầu.

“Chúng ta đã có tất cả bao gồm cả việc chế ngự lũ orc,” Blackmoore nói, nghĩ về hàng ngàn tên orc đã bị dồn vào các khu trại. “Thủ lĩnh Doomhammer của chúng đã bỏ trốn, và giờ chúng chỉ còn là một chủng tộc sống rải rác. Hòa bình đã đến với chúng ta. Chúng ta không cần phải huấn luyện bọn lính mới chiến đấu với orc nữa. Tất cả những trận chiến chúng sẽ tham gia là để chống lại những con người khác, không phải lũ quái vật.”

Khốn thật. Anh ta nói nhiều quá rồi. Trung Sĩ có vẻ như đã nhận ra điều đó, nhưng không hề phản ứng.

“Những kẻ sống trong hòa bình cần một lối thoát cho sự khát máu của chúng,” anh ta nói. “Hãy để Thrall bị giam hãm trong những trận giác đấu. Nó sẽ làm đầy túi chúng ta và đem lại vinh quang cho chúng ta.” Anh ta mỉm cười. “Ta chưa từng thấy một người đàn ông nào có thể đơn độc chống lại một tên orc.”

Sự thăng tiến của Thrall trong hàng ngũ các dũng sĩ giác đấu không hề có gì là lạ. Anh chàng đã cao tới chiều cao tối đa từ khi còn rất trẻ; và thời gian trôi qua, anh càng ngày càng có nhiều cơ bắp thêm vào trên cơ thể cao lớn đó. Giờ anh đã là gã orc lớn nhất nhiều người từng thấy và từng nghe kể lại. Anh là chủ nhân của võ đài, và ai cũng biết điều đó.

Khi không chiến đấu anh thường bị giam trong xà lim, nó càng ngày càng nhỏ hơn với anh dù cho Blackmoore đã cho anh một cái mới. Thrall giờ đã có một khu vực nhỏ làm chỗ ngủ được che chắn và một diện tích lớn hơn dùng để luyện tập. Được che bởi các vành đai, khu vực trũng xuống này có đủ mọi loại vũ khí giả và cả người bạn cũ của Thrall, con troll bù nhìn đã nát tươm, mà anh dùng để tập luyện. Có vài đêm, khi anh không thể ngủ được, Thrall đứng dậy và vươn tay với con bù nhìn.

Đó là những quyển sách Taretha đã gửi cho anh, trong đó là những mẫu tin nhắn quý giá và giờ là cả một phiến gỗ và cây bút, chúng thực sự khiến cho

những giờ cô độc dài đằng đẳng đó trở nên sáng sủa. Họ vẫn thường bí mật trò chuyện ít nhất một lần một tuần, và Thrall tưởng tượng đến một thế giới Tari đã vẽ nó: Một thế giới đầy nghệ thuật, và cái đẹp, và cả tình bạn. Một thế giới đầy những món đồ ăn ngon hơn hẳn thịt và canh thiu. Một thế giới có một nơi dành cho anh.

Giờ đây, ánh mắt anh đang lướt trên mảnh vải vuông càng ngày càng sồn hơn mang biểu tượng đầu sói trắng trên nền xanh dương. Anh nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, không muốn trí óc thả trôi theo con đường đó. Điều đó có tốt gì chứ? Anh đã đọc đủ sách (vài cuốn trong số đó Blackmoore không biết rằng Tari đã đưa thêm cho Thrall) để hiểu rằng dân orc sống trong những nhóm nhỏ, mỗi nhóm đều có một biểu tượng riêng. Anh có thể làm gì được, chẳng lẽ chỉ đơn giản nói với Blackmoore rằng anh đã mệt mỏi trong vai trò nô lệ, cảm ơn ngài, và cầu xin ông ta thả Thrall ra để anh có thể tìm gia đình mình ư?

Nhưng rồi chính ý nghĩ đó đang quấy rầy anh. Người dân của anh. Tari cũng có người dân của mình, gia đình cô có Tammis và Clannia Foxton. Cô ấy được quý trọng và yêu thương. Anh rất biết ơn vì cô đã ủng hộ anh đến vậy, bởi vì kể cả trong nơi được bảo vệ cẩn mật như thế này cô vẫn có một tình yêu thương đủ lớn để tới bên anh.

Thỉnh thoảng, anh vẫn tự hỏi rằng những thành viên còn lại trong nhà Foxton nghĩ gì về anh. Tari chưa từng đề cập nhiều đến họ. Cô từng kể rằng mẹ Clannia của cô đã cho anh bú bằng chính bầu sữa của mình, để cứu mạng anh. Ban đầu Thrall cảm thấy xúc động về điều đó, nhưng rồi khi anh lớn dần lên và học được nhiều thứ hơn, anh hiểu ra rằng Clannia chưa từng cho anh bú vì yêu thương anh, mà là vì mong muốn được Blackmoore đánh giá cao hơn.

Blackmoore. Tất cả mọi ý nghĩ tập trung về đấy. Anh có thể quên đi rằng anh chỉ là một mẫu tài sản khi anh viết cho Tari và đọc thư của cô, hay là tìm kiếm mái tóc vàng của cô trên khán đài trong những trận giác đấu. Anh có thể đánh mất chính mình trong trạng thái đầy kích động mà Trung Sĩ gọi là “sự khát máu.” Nhưng những khoảnh khắc đó rất ngắn ngủi. Kể cả khi Blackmoore tự mình đến thăm Thrall, để xem Thrall đã học được bao nhiêu chiến thuật rồi, hoặc để chơi trò Ủng Và Thỏ với anh, không hề có chút liên kết hay cảm giác nào về gia đình với người đàn ông này. Khi Blackmoore vui vẻ, đó là thái độ của một người đàn ông với một đứa trẻ. Và khi ông ta cáu kỉnh và giận giữ, mà chuyện đó thường xuyên xảy ra, Thrall lại thấy bơ vơ như một đứa bé. Blackmoore có thể lệnh cho anh bị đánh, bị bỏ đói, bị thiêu, hay bị xích, hay – hình phạt tệ nhất trong tất cả, may thay điều đó

Blackmoore chưa từng nghĩ đến – không cho phép anh động vào đồng sách của anh.

Anh biết rằng cuộc sống của Tari chẳng hề có nhiều đặc ân như Blackmoore. Cô cũng là một người hầu, với cô không khác gì một nô lệ giống như gã orc mang trên mình cái tên đó^[1]. Nhưng cô có bạn bè, và không phải đâm chém nhau, và cô *thuộc về nơi này*.

Từ từ, tay anh tự mình di chuyển, với tay lấy mảnh vải làm tã lót màu xanh. Vào lúc đó, anh nghe thấy tiếng khóa cửa mở và cánh cửa mở ra phía sau lưng. Anh đánh rơi mảnh giẻ như thể nó bắn thủi lằm.

“Ra đi,” một người lính canh mặt nghiêm nghị nói. Anh ta đưa cái cùm ra.

“Đến lúc chiến đấu rồi. Tao nghe nói hôm nay họ có đối thủ hay ho cho mày đấy.” Anh ta nhe răng cười buồn, lộ ra hàm răng nâu xỉn. “Và Ông Chủ Blackmoore sẵn sàng lột da mày ra nếu mày không chiến thắng.”

^[1] Thrall có nghĩa là nô lệ

Lord of the Clans – chapter 5

NĂM

Đã hơn một thập kỷ trôi qua kể từ khi ngài Trung Úy Blackmoore tìm ra một con orc con và câu trả lời khả dĩ cho giấc mơ của ông ta.

Đó là những năm tháng thành công và hạnh phúc của ông chủ của Thrall, và cho cả nhân loại nữa. Aedelas Blackmoore, từng là Trung Úy, giờ đã là Trung *Tướng*, vốn thường bị chế nhạo về “con orc cưng” của ông ta khi ông

lần đầu tiên đưa nó tới Durnholde, đặc biệt khi ban đầu tưởng chừng cái thứ nhỏ bé khốn khổ đó không thể sống nổi. Ổn trời nhờ vào Phu Nhân Foxton và bầu sữa căng của bà. Blackmoore không thể hiểu nổi tại sao một người phụ nữ con người lại muốn cho một con orc bú, nhưng dù cho điều đó khiến ông ta càng khinh miệt người hầu nọ và gia đình ông ta hơn, nó cũng đã cứu Blackmoore khỏi một bàn thua. Đó là lý do tại sao ông ta lại chẳng ngần ngại cho họ trang sức, đồ ăn, và cả sự dạy dỗ cho con họ, dù cho đó chỉ là một cô gái.

Đó là một ngày sáng sủa, ấm áp nhưng không quá nóng. Thời tiết hoàn hảo cho những cuộc đấu. Cái mái hiên tỏa ánh màu đỏ và vàng rực rỡ, cho người ta một cảm giác dễ chịu. Những lá cờ đủ màu bay phấp phới trong làn gió mát, và âm nhạc cùng những tiếng cười vang đến tai anh. Mùi của trái cây chín, bánh mì tươi, và thịt nai quay trên ghẹo lỗ mũi anh. Mọi người ở đây đang tràn ngập cảm giác vui vẻ. Sau những trận chiến, sẽ có những người không còn dễ chịu được như vậy nữa, nhưng giờ đây, tất cả đều đang rất vui vẻ và tràn đầy hi vọng.

Nằm trên chiếc ghế cạnh ông ta là chàng trai trẻ được ông ta bảo hộ, Ngài Karamyn Langston. Langston có mái tóc dày màu nâu rất phù hợp với đôi mắt đen, một cơ thể khỏe mạnh cân đối, và một nụ cười lười biếng. Anh ta hết lòng tận tâm với Blackmoore, và là người duy nhất được Blackmoore kể

cho nghe về kế hoạch tối thượng của ông ta. Qua nhiều năm làm cấp dưới của ông ta, Langston đã được biết đến nhiều ý tưởng của Blackmoore. Họ là một cặp ăn ý. Langston đã ngủ quên dưới ánh nắng ấm áp, và đang ngáy đều đều.

Blackmoore với tay lấy một cốc rượu đỏ và cắn thêm một miếng gà quay, đỏ như dòng máu sắp chảy tràn trên đấu trường. Cuộc sống thật tuyệt, và với mỗi thử thách Thrall phải đối mặt và vượt qua, cuộc sống càng trở nên đẹp đẽ hơn. Sau mỗi trận đấu, Blackmoore rời đi với một hầu bao nặng trĩu. “Con orc cứng” của ông ta, từng là trò đùa của cả pháo đài, giờ lại là niềm kiêu hãnh của ông ta.

Dĩ nhiên là hầu hết những kẻ Thrall phải đánh lại toàn là con người. Những con người hạ đẳng nhất, khỏe mạnh nhất, khôn lỏi nhất, nhưng vẫn là con người. Tất cả những dũng sĩ đó đều rất độc ác và đã bị kết án, chúng hi vọng sẽ tìm được đường thoát ra khỏi nhà tù bằng cách kiếm tiền và danh tiếng cho ông bầu của chúng. Có vài kẻ đã làm được và đã được tự do. Nhưng hầu hết số đó vẫn đang phải ở trong một nhà tù khác, với thảm treo trên tường và có đàn bà nằm trên giường, nhưng dù sao thì vẫn là nhà tù. Chẳng mấy ông bầu muốn thấy những kẻ kiếm tiền cho họ được đi lại trong tự do.

Nhưng có vài đối thủ của Thrall không phải là con người, và đó chính là những lúc mọi thứ trở nên thú vị.

Chuyện tất cả lũ orc giờ đều đã bị đánh bại, và bị chà đạp chứ không còn là một lực lượng chiến đấu kinh hoàng và đáng sợ như xưa chẳng hề ảnh hưởng tới tham vọng của Blackmoore chút nào. Trận chiến kéo dài đã kết thúc, và con người đã đạt được chiến thắng quyết định. Giờ kẻ thù đã được đưa tới những khu trại giam đặc biệt như thể gia súc bị giam vào chuồng vào cuối ngày chăn thả. Các khu trại, Blackmoore mơ màng dễ chịu, mà ông ta hoàn toàn nắm quyền.

Ban đầu, kế hoạch của ông ta là huấn luyện anh chàng orc kia trở thành một nô lệ trung thành, được giáo dục tốt và là một chiến binh vô song. Ông sẽ cử Thrall đi chinh phục chính những người dân của mình, nếu “người dân” cũng là thuật ngữ phù hợp cho lũ côn đồ xanh lè ngu độn kia, và một khi chúng đã chịu khuất phục, sử dụng chính những bộ tộc đó cho mục đích của ông ta, của Blackmoore.

Nhưng Đại Tộc đã bị đánh bại bởi Liên Minh mà Thrall còn chưa được nếm trải một trận chiến nào. Ban đầu, Blackmoore rất bức mình về điều này.

Nhưng rồi ông ta chợt nảy ra một ý nghĩ khác về cách sử dụng con orc cứng của ông ta. Cần có sự kiên nhẫn, một thứ Blackmoore chẳng có là bao,

nhưng phần thưởng còn vượt xa những gì ông ta có thể tưởng tượng nổi. Sự mâu thuẫn đang dần nổi lên khắp Liên Minh. Tiên khinh bỉ con người, con người chế nhạo người lùn, và người lùn nghi ngờ tiên. Một vòng xoáy ngờ vực mù quáng thật hay ho.

Ông ta đứng dậy khỏi chiếc ghế dài để xem Thrall đánh bại một gã người to lớn nhất và trông ác ôn nhất Blackmoore từng trông thấy. Nhưng gã chiến binh con người chẳng thể là đối thủ của con thú xanh lè bất khả ngăn chặn kia. Tiếng hoan hô nổ lên, và Blackmoore mỉm cười. Ông ta vẫy Tammis Fox, và ông hầu nhanh chóng tới theo lệnh.

“Vâng thưa ngài?”

“Hôm nay bao nhiêu rồi nhỉ?” Blackmoore biết giọng ông ta đang trở nên lè nhè nhưng ông ta không hề quan tâm. Tammis đã từng thấy ông ta say hơn thế này. Tammis đã từng đưa ông ta về *giường* lúc còn say hơn thế này. Khuôn mặt nghiêm nghị và lo lắng của Tammis trông có vẻ lo âu hơn bình thường. “Bao nhiêu cái gì thưa ngài?” Ông nhìn cái chai, rồi lại nhìn Blackmoore.

Blackmoore đột nhiên nổi giận. Ông ta túm lấy cổ áo Tammis và kéo ông xuống sát mặt ông ta.

“Đếm chai cơ à, người có phải là đàn ông không hả đồ ngu?” ông ta rút lên, vẫn giữ nhỏ giọng. Một trong những thứ ông ta ít khi thể hiện với Tammis là làm nhục trước đám đông; kể cả khi Blackmoore say như thế này, ông ta cũng chưa muốn làm cái việc đó. Nhưng ông ta thường xuyên đe dọa làm thế, như bây giờ. Trong con mắt hơi choáng váng ông ta thấy Tammis đang tái đi. “Người khiến cho vợ người phải cho lũ quái vật bú, và người dám ngụ ý là ta yếu kém ư?”

Ghê tởm trước khuôn mặt nhợt nhạt của ông, ông ta xô ông đi. “Ta muốn biết Thrall đã thắng bao nhiêu trận rồi.”

“À vâng thưa ngài, dĩ nhiên rồi. Nửa tá, đánh liên tiếp.” Tammis dừng lại, có vẻ rất khổ sở. “Bằng tất cả sự kính trọng, thưa ngài, ván cuối khá khó khăn cho hăn. Ngài có chắc ngài muốn cho hăn đánh thêm hăn ba trận nữa không?”

Lũ ngu đàn. Blackmoore bị bao quanh bởi toàn một lũ ngu đàn. Khi Trung Sĩ đọc thứ tự trận đấu sáng nay, ông ta cũng đã tới gặp Blackmoore, nói rằng tên orc đó cần chút ít thời gian tạm nghỉ, và hỏi liệu họ có thể đổi thứ tự trận đấu để cho sinh vật lười biếng hèn hạ đó có thể nghỉ ngơi không.

“Ôi không. Tỷ lệ cược lại Thrall càng ngày càng cao lên sau mỗi trận. Nó sẽ không thua đâu, dù chỉ một lần. Dĩ nhiên ta muốn dừng lại để mà phải trả lại

tiền cho mấy người tốt bụng đó lắm chứ.” Đầy chán ghét, ông vẫy tay đuổi Tammis đi. Thrall không thể bị đánh bại. Sao lại làm cái việc đó khi ta đang có lợi thế chứ?

Thrall lại thắng cuộc đấu tiếp theo, nhưng kể cả Blackmoore cũng có thể thấy sinh vật đó đang phải vật lộn rất khổ sở. Ông ta chỉnh lại ghế để nhìn rõ hơn. Langston bắt chước ông ta. Trận sau đó, trận thứ tám trong chín trận được lên lịch cho gã orc, đã thông báo rằng Blackmoore và đám đông hẳn chưa bao giờ được chứng kiến.

Anh chàng orc hùng mạnh đã thấm mệt. Các đấu sĩ lần này là hai con mèo núi, đã bị bắt hai tuần trước, bị nhốt, bị dày vò, và chắc chưa được cho ăn cho tới tận lúc này. Ngay khi cánh cửa đấu trường bật mở, chúng đã lao về phía anh chàng orc như thể chúng được bắn ra từ một khẩu đại bác. Lớp da nâu mềm mượt của chúng nhòe đi khi chúng cùng lúc nhảy vào anh ta, và Thrall cúi rạp xuống ngay dưới những móng vuốt và răng đó.

Đám khán giả kêu lên kinh hãi. Blackmoore bật dậy, và ngay lập tức tóm lấy cái ghế để không bị rơi xuống. Tất cả chỗ tiền đó...

Và rồi Thrall đứng lên! Hét lên đầy giận dữ, hất tung hai con thú lớn ra khỏi người như thể chúng chỉ là những con sóc cây, anh sử dụng hai thanh kiếm được giao cho anh trong cuộc đấu này với đầy tốc độ và kỹ thuật. Thrall

dùng thành thạo cả hai tay, và lưỡi kiếm lóe sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ khi chúng xoay tít và đâm chém. Một con mèo đã chết, cơ thể dài và dẻo dai của nó bị chém gần như đứt đôi chỉ bằng một cú đánh mạnh. Con thú còn lại, bị chọc tức đến phát điên lên vì cái chết của bạn đời nó, tấn công bằng cơn giận dữ mới được tăng cường. Lần này Thrall không hề để lộ chút sơ hở. Khi con mèo nhảy tới, nó gào lên, xòe vuốt và nhe răng, Thrall đã sẵn sàng. Thanh kiếm của anh chém trái, phải, rồi lại trái. Con mèo ngã xuống thành bốn mảnh rớm máu.

“Ngài có nhìn thấy chuyện đó không? Langston vui mừng nói.

Đám đông gào lên ủng hộ. Thrall thông thường hay chào đón những tiếng kêu la đó bằng cách giơ nắm đấm lên và giậm chân tới khi mặt đất gần như rung chuyển, giờ chỉ đứng đó với đôi vai rập xuống. Anh đang thở dốc, và Blackmoore thấy rằng lũ mèo đã để lại vài vết cắn và cào sâu hoắm rỉ máu trên người anh. Khi ông ta nhìn anh chàng đầy tớ quý giá của mình, Thrall từ từ quay khuôn mặt xấu xí lên nhìn thẳng vào Blackmoore. Mắt họ đụng nhau, và trong sâu thẳm Blackmoore nhìn thấy sự đau đớn và kiệt sức... và một lời cầu xin không thốt nên lời.

Và rồi Thrall, chiến binh hùng mạnh, ngã khuỵu xuống. Đám đông lại phản ứng bằng cách gào lên. Blackmoore nghĩ tưởng ông còn nghe được sự

đồng cảm trong âm thanh đó. Langston không nói gì cả, nhưng cặp mắt nâu của anh ta chăm chú nhìn Blackmoore.

Tên Thrall khốn kiếp! Nó là một tên orc, đã chiến đấu từ khi chỉ mới sáu tuổi. Hầu hết những trận chiến của nó là với con người, chắc chắn là những chiến binh hùng mạnh, nhưng không kẻ nào sánh được với sức mạnh thú tính của Thrall. Đó là một mảnh khoe để thoát được ván cuối cùng, Thrall thừa biết đó sẽ là ván khó khăn nhất. Tên nô lệ ngu ngốc ích kỷ. Chắc nó muốn trở về cái xà lim thoải mái của nó, đọc sách, và ăn uống lăm nhĩ? Chà, Blackmoore sẽ dạy cho *nó* một vài bài học.

Vào lúc đó, Trung Sĩ lao vào sân. “Ngài Blackmoore!” ông gào lên, khum bàn tay quanh cái miệng đầy râu. “Ngài có chịu nhường thách thức cuối cùng không?”

Blackmoore nóng hết cả mặt. Sao tên Trung Sĩ kia lại dám làm thế, ngay trước mặt tất cả mọi người! Blackmoore vẫn còn đứng không vững vàng, bám chắc lấy lưng ghế bằng tay trái. Langston khiêm tốn bước tới để trợ giúp nếu ông ta cần. Blackmoore vươn tay phải thẳng trước mặt, rồi đặt lên vai trái.

Không.

Trung Sĩ nhìn ông ta trong một chốc, như thể ông không thể tin vào những gì ông đang nhìn thấy. Rồi ông gật đầu, ra hiệu cho trận cuối cùng bắt đầu.

Thrall gượng đứng dậy, trông như có cả tấn đá đè lên lưng anh. Vài người lao ra sân, di chuyển hai con mèo núi đã chết và đồng vũ khí rơi vãi. Họ đưa cho Thrall thứ vũ khí anh phải dùng trong trận đấu này: chùy gai, và cố kéo anh đứng vào một tư thế đầy đe dọa. Kể cả đứng tí xa Blackmoore cũng có thể thấy rằng anh đang run rẩy. Thường thường, trước mỗi trận đấu, Thrall hay giậm chân lên mặt đất. Động tác vững vàng đó khiến đám đông thấy phấn khích và đồng thời cũng giúp Thrall cảm thấy sẵn sàng chiến đấu hơn. Giờ đây anh đang run chỉ vì cố đứng trên hai chân.

Thêm một trận nữa. Sinh vật đó có thể chịu được.

Cánh cửa bật mở, nhưng trong một chốc, có vẻ chẳng có thứ gì bước ra từ bóng tối bên trong.

Và rồi, hai cái đầu của hắc rồng lên đầy thách thức, cơ thể nhợt nhạt của hắc cao vượt quá Thrall như thể Thrall cao quá con người vậy. Hắc chỉ có một thứ vũ khí như Thrall, nhưng cái đó lại quá ưu việt trong trận đấu này – một cây giáo dài đầy chết chóc. Với độ dài cánh tay của hắc và cán cây giáo, tên ogre đó có thể tấn công Thrall từ khoảng cách rất xa. Thrall cần phải tới gần mới có thể tấn công được, vậy nên khó lòng mà dành chiến thắng.

Thật là không công bằng! “Ai đưa cho tên ogre đó cây giáo đó vậy?”

Blackmoore gầm lên với Langston. “Ít nhất nó phải gần tương tự cái Thrall được dùng chứ!” Blackmoore quyết không chịu nhớ đến những lần Thrall được trang bị kiếm rộng bản hoặc giáo và những đối thủ con người của anh ta chỉ được dùng kiếm ngắn hoặc rìu.

Tên ogre bước ra đấu trường hình tròn như một cỗ máy chiến đấu hơn là một sinh vật đang sống và thở. Hắn chĩa mũi giáo về trước, một đầu chĩa về đám đông, một đầu chĩa vào Thrall.

Thrall chưa từng nhìn thấy những sinh vật đó bao giờ, và trong một chốc anh chỉ đứng im mà nhìn hắn. Rồi anh trấn tĩnh lại, đứng thẳng người dậy, và bắt đầu xoay cây chùy gai. Anh ngửa đầu, hất đuôi tóc dài ra sau lưng, và rồi thét lên một tiếng gào thách thức lại tiếng rống của tên ogre.

Tên ogre xông vào, đâm giáo thẳng tới. Hắn di chuyển không hề có chút khéo léo nào, chỉ có một sức mạnh cục súc. Thrall dễ dàng cúi xuống né đòn lao tới vung về đó, anh trượt ra sau lớp phòng thủ của tên ogre, và vung mạnh cây chùy gai. Tên ogre rống lên và chậm đi khi quả cầu gai đập mạnh vào giữa thân hắn. Thrall đã lao ra sau và giờ lại đang quay vòng cây chùy để tiếp tục tấn công.

Trước khi tên ogre kịp quay lại, Thrall đã đập trúng lưng hắn. Tên ogre ngã khụy xuống, thả rơi cây giáo và vươn tay ra sau.

Blackmoore mỉm cười. Hẳn việc đó đã đập gãy xương sống của sinh vật khốn khổ kia rồi. Những trận đó không cần phải đánh đến chết – thực ra, việc giết chết đối thủ không được tán thành nên điều đó sẽ làm giảm tỉ lệ cược dành cho các chiến binh giỏi – nhưng ai cũng biết rằng cái chết rất có thể xảy ra trong võ đài này. Những người trị thương và thuốc của họ không thể chữa được mọi thứ. Và Blackmoore chẳng thể cảm thấy chút đồng cảm nào với tên ogre kia.

Nhưng niềm vui của ông ta chẳng kéo dài được bao lâu. Trong khi Thrall lại bắt đầu vung cây chùy gai để lấy đà, tên ogre lão đảo đứng dậy và tóm lấy cây giáo bị đánh rơi. Thrall vung cây chùy gai bổ vào đầu sinh vật đó. Trước sự ngạc nhiên của đám đông, và có vẻ của cả Thrall nữa, tên ogre giơ một bàn tay to lớn và gạt phăng quả cầu gai đi cùng lúc đó đâm mũi giáo tới trước.

Cây chùy gai bay ra khỏi tay Thrall. Anh bị mất thăng bằng và không kịp đứng vững lại. Dù cho anh đã cố tránh đòn, mũi giáo vẫn đâm vào phía trên ngực anh, chỉ cách vai trái vài tấc. Anh kêu lên đau đớn. Tên ogre tiếp tục đâm tới, và mũi giáo xuyên thấu người Thrall. Anh ngã ra sau, và bị găm

vào đất. Giờ tên ogre đứng ngay bên trên anh, điên cuồng đánh đập anh chàng orc xui xẻo đó và rít lên những tiếng gầm gừ the thé đầy kinh khủng.

Blackmoore đứng nhìn đầy kinh hãi. Gã orc đã bị đánh bại, giờ chỉ như một đứa trẻ dưới sự tấn công của một tên côn đồ. Đấu trường giác đấu, một sân khấu dành cho những chiến binh giỏi giang nhất trên toàn vương quốc thi đấu với nhau bằng sức khỏe, kỹ thuật, và sự khôn ngoan, giờ đã trở thành một nơi để cho một con quái vật yếu đuối bị đánh bầm dập bởi một gã quái vật to khỏe khác.

Làm thế nào Thrall lại để chuyện này xảy ra?

Nhiều người đang lao vào sân. Với gậy nhọn, họ chọc vào tên ogre, cố khiêu khích hấn để hấn bỏ con mồi của mình. Gã cục súc kia phản ứng lại sự khiêu khích đó, bỏ lại một Thrall đẫm máu và đuổi theo mấy người đó. Những người khác ném ra một cái lưới ma thuật, nó ngay lập tức co rút lại bọc lấy tên ogre điên cuồng và ép tứ chi hấn vào sát thân. Giờ hấn đang quằn quại như thể một con cá ra khỏi nước, và những người kia thô bạo kéo sinh vật đó vào một chiếc xe kéo và đưa hấn ra khỏi đấu trường.

Thrall cũng được đem ra ngoài, nhưng bằng sự cẩn thận hơn nhiều. Đó là nhờ vào sự bảo trợ của Blackmoore. Nhưng Blackmoore nhận ra rằng ông ta đã mất sạch từng xu ông đã đặt vào Thrall ngày hôm nay chỉ vì mỗi mình

trận đấu ấy. Nhiều bạn của ông ta cũng vậy, và ông ta có thể cảm nhận được sự nóng giận trong cái nhìn giận dữ của họ khi họ dốc tiền ra trả nợ.

Thrall. Thrall. *Thrall...*

Thrall đang nằm thở hổn hển trên đồng rơm anh dùng làm giường. Anh chưa từng biết đến cơn đau nào hơn vậy. Và cả sự kiệt sức. Anh ước gì anh có thể bất tỉnh luôn, điều đó sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Mặc dù vậy, anh không được được để bóng đen đó chiếm lấy anh. Những người trị thương sẽ sớm tới đây; Blackmoore vẫn luôn gửi họ tới sau khi Thrall bị thương trong những trận đấu. Blackmoore cũng luôn đến thăm anh, và Thrall thiết tha mong chờ những lời nói dễ chịu của ông chủ. Đúng là anh đã thua trận, và đó là trận đầu tiên, nhưng hẳn Blackmoore cũng sẽ khen ngợi cho chuỗi tám trận liên tục của anh. Thrall biết chưa ai từng có thể làm được như vậy. Thrall cũng biết rằng anh đã có thể hạ được tên ogre kia nếu anh được đấu với hắn ở trận đầu, hoặc trận thứ ba, hoặc thậm chí cả trận thứ sáu. Nhưng chẳng ai dám mong rằng anh có thể thắng nổi sau một chuỗi tám trận kỷ lục như vậy.

Anh nhắm mắt trước cơn đau đón hành hạ. Cái nóng thiêu đốt lồng ngực anh tức mức gần như không thể chịu đựng nổi. Những người trị thương đâu rồi?

Đáng ra họ phải tới đây rồi chứ. Anh biết những vết thương lần này rất tệ. Anh ước chừng đã gãy vài cái xương sườn, một chân trái, thêm vài nhát kiếm chém, và dĩ nhiên là cả cái lỗ kinh khủng trên vai anh nơi cây giáo đâm vào. Họ sẽ phải đến đây ngay nếu Thrall còn muốn được chiến đấu vào ngày mai.

Thrall nghe tiếng khóa mở, nhưng không thể nhắc đầu lên xem ai đang vào xà lim.

“Những người trị thương sẽ đến đây,” giọng nói đó là của Blackmoore. Thrall căng thẳng. Giọng nói đó chứa đầy nhục nhã và có chút khinh bỉ. Tim anh bắt đầu đập nhanh. Làm ơn, không phải lần này... không phải bây giờ...

“Nhưng họ sẽ không đến ngay đâu. Tao muốn mày phải chịu đau đớn, đồ con hoang vô giá trị.”

Và rồi Thrall thở ra đau đớn khi Blackmoore đá vào bụng anh. Cơn đau thật lạ lùng, nhưng không đau đớn bằng sự căm phẫn nổi lên trong người anh. Sau Blackmoore lại đánh anh khi anh đang bị thương nặng đến vậy? Chẳng lẽ ông ta không thấy Thrall chiến đấu tốt như thế nào sao?

Nhưng cơn đau đe dọa làm anh bất tỉnh, Thrall nhắc đầu lên và nhìn Blackmoore với cặp mắt đã mờ đi. Khuôn mặt của người đàn ông đó nhăn nhó đầy tức giận, và khi Thrall nhìn vào mắt ông ta, Blackmoore dấn mạnh

vào mặt anh bằng bàn tay đeo giáp. Mọi thứ trở nên tối sầm và Thrall còn nghe thấy, Blackmoore vẫn tiếp tục chửi rủa.

“...mất cả ngàn, mày nghe thấy chưa, *cả ngàn* đấy! Mày có vấn đề gì à? Đó chỉ là một trận bé xiu tầm thường mà!”

Ông ta vẫn tiếp tục đấm đá Thrall, nhưng Thrall bắt đầu mê đi. Anh cảm thấy cơ thể không còn là của mình nữa, và những cú đá của Blackmoore chọc vào càng ngày càng sâu. Anh cảm thấy máu dính trên mặt.

Blackmoore đã thấy anh. Ông ta biết Thrall kiệt sức đến thế nào, và nhìn anh dồn sức lại hết lần này đến lần khác để trụ vững suốt tám trong chín trận. Chẳng ai dám mong rằng Thrall sẽ thắng được trận đó. Thrall đã chiến đấu bằng tất cả những gì anh có, và anh đã thất bại công bằng và đầy vẻ vang. Nhưng vẫn chưa đủ cho Blackmoore.

Cuối cùng những đòn đánh kết thúc. Anh nghe tiếng chân Blackmoore đi ra, và một câu nói duy nhất: “Hãy để những kẻ khác được bắt đầu.”

Cánh cửa không đóng lại. Thrall nghe thêm nhiều tiếng bước chân.

Anh không thể nhấc đầu lên được nữa dù đã cố. Vài đôi ủng quân dụng màu đen xuất hiện trước mặt anh. Thrall đã hiểu những gì Blackmoore vừa ra lệnh. Một chiếc ủng lui lại, rồi đá mạnh vào mặt Thrall.

Cả thế giới của anh biến thành màu trắng, rồi lại đen; rồi anh không biết gì nữa.

Thrall thức dậy trong sự ấm áp và những cơn đau bất tận do những kẻ kia gây ra đã chấm dứt. Ba người trị thương đang chữa cho anh, dùng thuốc của họ để trị các vết thương. Anh đã dễ thở hơn và đoán rằng xương sườn đã được chữa. Họ đang bôi một thứ dính dính có mùi thơm vào vai anh; hẳn đó là vết thương khó chữa nhất.

Dù cho họ chăm sóc rất cẩn thận, và thuốc của họ khiến cho vết thương lành đi, thực sự không hề có chút trắc ẩn nào bên trong những người đó. Họ chữa cho anh vì Blackmoore trả tiền cho họ, không phải là vì mong muốn được chữa cho những đau đớn đó. Trước đây anh từng rất ngây thơ và đã chân thành cảm ơn họ vì những gì họ làm. Một người trong số họ nhìn lên, giật mình trước những lời đó.

Môi anh ta cong lên đầy khinh bỉ. “Đừng có tưởng bở, đồ quái vật. Khi đồng tiền ngừng trôi thì thuốc cũng vậy. Tốt nhất đừng có để bị thua.”

Anh co rúm lại trước những lời thiếu tử tế đó, nhưng giờ chúng không còn làm anh bận tâm nữa. Thrall đã hiểu rồi. Anh đã hiểu ra nhiều thứ. Như thế tầm nhìn của anh từng bị mây che phủ, và rồi đám mây mù dày đã đột nhiên

biến mất. Anh nằm đó trong im lặng khi bọn họ làm việc; và rồi họ đứng dậy và rời đi.

Thrall ngồi thẳng dậy và rất ngạc nhiên khi thấy Trung Sĩ đang đứng đó, cánh tay lông lá của ông ta gấp gọn trước bộ ngực rộng. Thrall không nói gì, thắc mắc rằng liệu sự dày vò nào sắp xảy đến đây.

“Ta đã kéo chúng ra khỏi anh,” Trung Sĩ nhẹ nhàng nói. “Nhưng không phải trước khi chúng được hạ dạ. Blackmoore có chút... công việc... ông ta cần nói chuyện với ta lúc đó. Ta xin lỗi vì điều đó, chàng trai à. Hôm nay anh đã khiến ta ngạc nhiên trên đấu trường. Blackmoore đáng phải rất tự hào về anh. Thay vào đó...” giọng cục cằn của ông kéo dài ra. “Chà, ta muốn anh biết rằng anh không đáng phải nhận những gì ông ta đã làm. Những gì chúng đã làm. Anh đã làm rất tốt, chàng trai. Ổn rồi. Tốt nhất hãy ngủ chút đi.”

Có vẻ ông ấy định nói thêm gì đó, nhưng rồi gật đầu và rời đi. Thrall nằm xuống, nhận ra rằng họ đã thay rơm cho anh. Chúng mới và sạch, không còn dính máu anh nữa.

Anh cảm kích trước những gì Trung Sĩ đã làm, và tin vào người đàn ông đó. Nhưng điều đó quá ít ỏi, quá muộn màng.

Anh sẽ không để bản thân bị lợi dụng như thế này thêm nữa. Vì nó, anh đã phải khúm núm và cầu mong cho mọi chuyện được tốt đẹp, phải làm những việc để dành được tình yêu thương và sự tôn trọng anh luôn thèm khát trong tuyệt vọng. Giờ anh đã biết anh không thể tìm được thứ đó ở đây, khi mà Blackmoore còn sở hữu anh.

Anh không thể ngủ được. Anh sẽ dùng thời gian này để lên kế hoạch.

Anh với tay lấy cái bảng và cây bút anh giữ trong túi, và viết một lá thư cho người duy nhất anh có thể tin tưởng: Tari.

Kỳ không trăng tới đây, tôi dự định sẽ trốn thoát.

Lord of the Clans – chapter 6

SÁU

Khe hở trên đầu cho phép Thrall có thể nhìn thấy ánh trăng. Anh cẩn thận không để lộ ra cho đám chiến sĩ đã đánh anh, ông Trung Sĩ, và chắc chắn là cả Blackmoore (ông ta đối xử với Thrall như thể không hề có chuyện gì xảy ra) biết về dự định bí mật của anh. Anh trở nên dễ bảo hơn bao giờ hết, lần đầu tiên nhận ra rằng anh ghét chính mình vì thói quen đó đến nhường nào.

Anh cúi gằm mặt, dù cho anh biết rằng mình phải được bình đẳng như bất cứ người nào khác. Anh ngoan ngoãn đi vào cũi sắt, dù cho anh hoàn toàn có thể xé nát bốn người lính canh đó thành từng mảnh đẫm máu trước khi họ có thể kiềm chế được anh nếu anh không hợp tác. Anh chưa được thay đổi thói quen đó, không phải ở trong xà lim hay ở bên ngoài, không phải trong đấu trường hay ở trên sân tập.

Trong mấy ngày đầu, Thrall để ý rằng Trung Sĩ đang cẩn thận theo dõi anh, như thể đang mong được thấy những thay đổi mà Thrall quyết định không thể hiện ra. Nhưng ông không nói với Thrall, và Thrall cẩn thận không để đánh thức sự nghi ngờ đó. Cứ để họ nghĩ rằng họ đã làm anh tuyệt vọng. Sự tiếc nuối duy nhất là anh sẽ không thể có mặt để chứng kiến khuôn mặt của Blackmoore khi ông ta biết chuyện “con orc cứng” của ông đã bỏ trốn.

Lần đầu tiên trong đời, Thrall có được một điều để chờ mong. Nó khuấy động một sự thèm khát mà anh chưa từng biết tới. Anh đã luôn phải cực kỳ tập trung để tránh bị đánh và nhận được sự khen ngợi đến nỗi anh chưa từng cho phép mình nghĩ nhiều đến ý nghĩa của sự tự do. Để bước đi dưới ánh mặt trời mà không bị xích, để được ngủ dưới những vì sao. Anh chưa từng ra ngoài vào ban đêm bao giờ. Việc đó sẽ như thế nào?

Trí tưởng tượng của anh, được bơm đầy bởi những cuốn sách và thư từ của Tari, cuối cùng đã có thể bay cao. Anh thao thức trên chiếc giường cỏ khô

mà tự hỏi rằng cảm giác được gặp những người dân của mình sẽ như thế nào. Dĩ nhiên anh đã đọc tất cả các thông tin con người biết về “lũ quái vật da xanh hèn hạ từ hang ổ ma quỷ đen tối nhất.” Và một sự kiện chột xen vào khi gã orc kia đã tự giải phóng mình để lao về phía Thrall. Nếu anh có thể biết được gã orc đó nói gì khi đó! Nhưng vốn tiếng orc bập bẹ của anh lại không cho phép.

Một ngày nào đó rồi anh sẽ biết được những gì mà gã orc đó đã nói. Anh sẽ tìm người dân của mình. Thrall có thể đã được nuôi dạy bởi con người, nhưng họ chẳng mấy cố gắng nhằm có được tình yêu thương và sự trung nghĩa của anh. Anh rất biết ơn Trung Sĩ và Tari, vì họ đã dạy cho anh khái niệm về danh dự và sự tử tế. Nhưng bởi vì bài học của họ, Thrall đã hiểu rõ hơn về Blackmoore, và nhận ra rằng gã Trung Tướng đó không hề có những phẩm giá đó. Khi Thrall còn bị ông ta sở hữu, anh chàng orc sẽ không bao giờ nhận được chúng trong suốt cả cuộc đời.

Tối nay, hai mặt trăng, một cái to màu bạc và một cái nhỏ hơn hơi có màu xanh đen, vừa mới mọc. Tari đã hưởng ứng lại lời tuyên bố của anh và đề nghị hỗ trợ cho anh, và trong tim mình anh biết cô sẽ làm thế. Giữa hai người, họ đã lập ra một kế hoạch khả quan nhất. Nhưng anh không biết khi nào kế hoạch đó mới có thể được tiến hành, nên anh phải đợi chờ tín hiệu. Và chờ đợi.

Anh đã mơ màng ngủ khi một tiếng chuông vang lên khiến anh giật mình thức dậy. Đầy cảnh giác, anh đi tới bức tường xà lim phía xa nhất. Nhiều năm qua, Thrall đã kiên trì cạy một viên đá lỏng ra và đào một cái lỗ sâu vào bên trong. Đây là nơi anh giấu những thứ quan trọng nhất của mình: những lá thư của Tari. Giờ anh lại di chuyển viên đá, tìm những lá thư, và gói nó trong một thứ khác có ý nghĩa đặc biệt với anh, một mảnh vải tã có hình con sói trắng trên nền xanh. Trong một khắc, anh ôm nó vào ngực. Rồi anh quay lại, chờ đợi thời cơ.

Tiếng chuông lại tiếp tục rung lên, và giờ có thêm nhiều tiếng la hét nữa. Cái mũi nhạy của Thrall, thính hơn mũi con người rất nhiều lần, có thể ngửi thấy mùi khói. Cái mùi đó càng ngày càng nặng hơn, và giờ anh có thể thấy được ánh sáng vàng cam leo lắt chiếu tới bóng tối nơi xà lim của anh.

“Cháy!” những tiếng la vang đến. “Cháy!”

Không biết tại sao, Thrall nhảy lên chiếc giường tạm của anh. Anh nhắm mắt lại và giả vờ ngủ, ép hơi thở đang dồn dập trở nên chậm và sâu.

“Nó sẽ không đi đâu được cả đâu,” một người lính canh nói. Thrall biết rằng anh đang bị theo dõi. Anh vẫn giả vờ ngủ say. “Hừ. Con quái vật đáng nguyên rủa đó cứ thế mà ngủ như không hề có chuyện gì. Đi nào, hãy giúp họ một tay.”

“Tôi không biết...” người kia nói.

Nhiều tiếng kêu báo động vang lên, hòa lẫn với tiếng kêu thét của trẻ con và giọng the thé của phụ nữ.

“Nó đang lan ra rồi,” người đầu tiên nói. “Đi nào!”

Thrall nghe thấy tiếng giày dậm lên nền đá cứng. Tiếng động xa dần. Anh đã được ở một mình.

Anh đứng dậy, và đứng trước một cánh cửa gỗ lớn. Dĩ nhiên nó vẫn bị khóa, nhưng không còn một ai nhìn những gì anh sắp làm nữa.

Thrall hít một hơi, và rồi tăng tốc lao vào cánh cửa, đập mạnh vai trái vào nó. Nó cong đi, nhưng chưa nhiều. Anh lại lao vào, rồi lao vào. Năm lần anh đập thân mình khổng lồ vào nó thì những thanh gỗ mới chịu thua với một tiếng gãy. Đà khiến anh lao tới trước và đập mạnh xuống nền, nhưng cơn đau thoáng qua đó không là gì so với sự kích thích trao dâng trong người anh.

Anh biết những hành lang đó. Anh không khó khăn gì trong việc bước đi dưới ánh sáng mờ của mấy ngọn đuốc đặt trên đế găm chặt trên các bước tường đá. Đi xuống lối này, đi lên cầu thang kia, và rồi...

Như lúc ở trong xà lim, bản năng ẩn náu bên trong anh trỗi dậy. Anh nép người vào bức tường, cố gắng ẩn cơ thể không lồ trong bóng tối. Quanh lối vào, có nhiều lính canh đang bước qua. Họ không thấy anh, và Thrall thở dài nhẹ nhõm.

Những lính canh để cánh cửa mở ra sân rộng mở. Thrall cảnh giác bước tới, rồi nhìn ra ngoài.

Tất cả thật hỗn loạn. Chuồng ngựa đã hoàn toàn chìm trong lửa, và đám ngựa, dê, và lừa chạy khắp sân trong hoảng sợ. Thật tuyệt, anh sẽ ít có khả năng bị phát hiện ra trong sự hỗn loạn đó. Một hàng người dài chuyển những xô nước đã được tạo ra, và khi Thrall đứng nhìn, thêm nhiều người nữa đang lao tới, vội vàng đổ chỗ nước quý giá ấy vào đồng lửa.

Thrall nhìn ra phía bên phải cổng vào sân. Nằm trên một vũng nước bắn có một thứ anh đang tìm kiếm: một cái áo choàng đen khổng lồ. Dù lớn như vậy, nó vẫn không thể che được hết cho anh, nhưng dù sao vẫn có ích.

Anh che chắn đầu và ngực mình, cúi thấp mình để tà áo ngắn có thể che chắn đôi chân anh, rồi chạy tới trước.

Chuyển đi ngang qua sân tới cổng chính không hề lâu la gì cho lắm, nhưng Thrall cảm thấy nó dường như dài vô tận. Anh cố hạ thấp đầu, nhưng vẫn phải thường xuyên nhìn lên để tránh bị đâm bởi những xe kéo chứa những

thùng nước mưa, hoặc một con ngựa điên cuồng, hay một đứa trẻ đang la hét. Tim anh đập mạnh, anh lách qua giữa đám đông hỗn loạn. Anh có thể cảm thấy được sức nóng, cả ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa đang bốc cháy khắp nơi, sáng rực như ánh mặt trời. Thrall tập trung vào việc bước đi, cúi thấp nhất có thể, và đi về phía cổng.

Cuối cùng anh đã làm được. Cánh cổng kia cũng được mở sẵn. Nhiều xe kéo chở những thùng nước mưa cứ lao qua, những người lái xe rất khó khăn trong việc kiểm soát những con thú kéo xe đang sợ hãi kia. Không ai để ý đến một hình thù đơn độc đang lẩn vào bóng tối.

Ngay khi ra khỏi pháo đài, Thrall chạy. Anh hướng thẳng tới những đồi cây bao quanh, rời xa con đường càng sớm càng tốt. Các giác quan trở nên sắc bén hơn bao giờ hết. Một mùi hương lạ lẫm phả vào lỗ mũi anh, và có cảm giác như thể anh có thể cảm nhận từng hòn đá, từng lưỡi cỏ bên dưới đôi chân đang chạy.

Có một vách đá Tarethe đã kể cho anh biết. Cô nói rằng nó hơi giống hình một con rồng đang canh gác cho khu rừng. Trời rất tối, nhưng thị lực ban đêm tuyệt vời của Thrall hoàn toàn có thể nhận ra rằng, dựa vào những miêu tả đó, có thể nhận ra được cái cổ dài của sinh vật bò sát kia. Taretha nói có một cái hang ở đây. Anh sẽ được an toàn.

Trong một khắc, anh thắc mắc liệu Taretha có đặt bẫy anh không. Và rồi anh xua ý nghĩ đó đi, vừa tức giận vừa xấu hổ vì những gì anh vừa nghĩ đến. Taretha lúc nào cũng tử tế với anh qua những lá thư đầy khích lệ. Sao cô lại phản bội anh chứ? Và hơn nữa, sao phải đi đường vòng như vậy khi chỉ cần đưa những lá thư của anh cho Blackmoore là có thể đạt được điều tương tự?

Đây rồi, một hình tròn tối đen trên mặt đá xám. Thrall còn chưa phải thở dốc khi anh bẻ hướng và bước tới chỗ ẩn náu.

Anh có thể nhìn thấy cô ở bên trong, lưng tựa vào vách hang, chờ đợi anh. Trong một chốc anh dừng lại, biết rằng thị lực của anh ưu việt hơn hẳn của cô. Dù cho cô ở trong và anh ở ngoài, cô cũng không thể nhìn thấy anh.

Thrall chỉ có một chút khả năng đánh giá con người đó là đánh giá sắc đẹp, và anh có thể nói rằng, dựa trên tiêu chuẩn đó, Taretha Foxton trông rất đáng yêu. Mái tóc dài nhạt màu – trời quá tối để anh có thể nhìn ra màu chính xác, nhưng anh đã từng nhìn lướt qua cô khi đứng trong đấu trường hết lần này qua lần khác – tết bím dài thả xuống phía sau lưng. Cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ, một cái áo choàng trùm lấy thân hình mảnh mai của cô, và bên cạnh cô là một cái túi lớn.

Anh dừng lại trong một chốc, và rồi liều lĩnh bước tới phía cô. “Taretha,” anh nói, giọng trầm sâu và cộc cằn.

Cô há miệng và nhìn anh. Anh nghĩ rằng cô sợ, nhưng rồi cô cười lớn. “Em làm chị giật cả mình! Chị không biết rằng em di chuyển nhẹ nhàng đến vậy!” Tiếng cười phai đi, trở thành một nụ cười. Cô bước tới trước và vươn cả hai tay ra với anh.

Thrall từ từ nắm lấy tay cô. Hai bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt biến mất trên hai bàn tay xanh lá của anh, to gấp gần ba lần. Taretha chạm vào khuỷu tay anh, không hề có sự sợ hãi trên khuôn mặt cô, chỉ có niềm vui.

“Tôi có thể giết cô ngay tại chỗ này đây,” anh nói, thắc mắc về cảm xúc gì khiến anh nói như vậy. “Không có ai chứng kiến.”

Cô lại cười tươi hơn. “Dĩ nhiên em có thể,” cô thừa nhận, giọng nói của cô ấm áp và du dương. “Nhưng em sẽ không làm vậy đâu.”

“Làm sao cô biết được?”

“Bởi vì chị biết *em*.” Anh thả tay cô ra. “Em có gặp rắc rối gì không?”

“Không,” anh nói. “Kế hoạch rất ổn. Hỗn loạn tới mức tôi nghĩ cả một khu làng toàn orc cũng có thể trốn thoát được. Tôi nhận ra rằng cô đã thả đám thú vật ra trước khi đốt chuồng ngựa.”

Cô lại nhoẻn miệng cười. Mũi cô nhướn lên, khiến cô trông trẻ hơn bình thường – sao nhỉ, hai mươi à? Hay hai lăm? – tuổi.

“Dĩ nhiên rồi. Chúng chỉ là những sinh vật vô tội. Chị không hề muốn chúng bị đau. Giờ, tốt nhất chúng ta phải nhanh lên.” Cô nhìn xuống Durnholde, đám khói lửa vẫn dâng lên bầu trời đầy sao. “Có vẻ họ sắp kiểm soát được nó rồi. Họ sẽ biết em đã biến mất ngay thôi.” Một biểu cảm Thrall không thể hiểu được phủ lên khuôn mặt cô trong chốc lát. “Cả chị nữa.” Cô lấy cái túi và mở nó ra. “Ngồi, ngồi xuống đi. Chị muốn cho em xem vài thứ.”

Anh ngoan ngoãn ngồi xuống. Tari lục tìm trong túi và lôi ra một cuộn giấy. Cô mở nó ra, nắm lấy một đầu và ra hiệu cho anh nắm đầu kia.

“Đây là một tấm bản đồ,” Thrall nói.

“Đúng, cái chính xác nhất mà chị có thể tìm được. Đây là Durnholde,” Taretha nói, chỉ vào một hình vẽ nhỏ của một tòa nhà giống như pháo đài. “Chúng ta đang ở vị trí hơi chệch về hướng tây nam, ngay đây. Những khu trại giam ở trong bán kính hai mươi dặm quanh Durnholde, đây, đây, đây, đây, và đây.” Cô chỉ vào những hình vẽ nhỏ xíu mà cả Thrall cũng không thể nhìn rõ dưới ánh sáng mờ. “Cơ hội an toàn nhất cho em là tới đây, vào vùng hoang dã. Chị có nghe nói vẫn còn vài người trong số người dân của em vẫn còn trốn ở đây, nhưng người của Blackmoore chưa từng tìm ra họ, chỉ thấy dấu vết mà thôi.” Cô ngược lên nhìn anh. “Bằng cách nào đó em sẽ cần tìm họ, Thrall à. Tìm kiếm sự giúp đỡ của họ.”

Người dân của em, Taretha nói vậy. Không phải *lũ orc*, hoặc *thứ đó*, hoặc *lũ quái vật đó*. Lòng biết ơn chột trào dâng trong lòng anh mạnh mẽ đến độ trong một khắc anh không thể nói gì. Cuối cùng, anh bảo, “Sao cô lại làm việc này? Sao cô lại muốn giúp tôi?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, không hề nao núng. “Bởi vì chị nhớ về em khi em còn là một đứa bé. Em như một đứa em trai đối với chị. Khi... khi Faralyn mất đi, em là đứa em trai duy nhất mà chị có. Chị nhìn thấy những gì họ làm với em, và chị ghét điều đó. Chị muốn giúp em, thành bạn với em.” Giờ cô nhìn đi chỗ khác. “Và chị không hề yêu mến ông chủ của chúng ta cũng giống như em vậy.”

“Ông ta làm chị đau ư?” Sự tổn thương đó khiến cả Thrall cũng thấy ngạc nhiên.

“Không. Không hẳn.” Một tay cô nắm lấy cổ tay kia, bóp nhẹ. Bên dưới tay áo anh có thể thấy một vết bầm nhạt. “Không phải thể chất. Phức tạp hơn thế nhiều.”

“Nói cho tôi biết.”

“Thrall à, thời gian-”

“Nói cho tôi nghe!” anh nói lớn. “Chị đã là bạn của tôi, Taretha à. Trong hơn mười năm chị đã viết thư cho tôi, khiến cho tôi cười. Tôi biết có người biết

tôi thực sự là ai, không chỉ là... là loại quái vật trong đấu trường. Chị là tia sáng trong bóng tối.” Bằng tất cả sự nhẹ nhàng anh cố tập hợp được, anh vươn tay ra đặt khế lên vai cô. “Nói cho em biết,” anh lại khuyến khích cô, giọng mềm mỏng.

Mắt cô tỏa sáng. Khi anh nhìn, dòng nước chảy ra từ đó tuôn trào xuống hai má. “Chị xấu hổ lắm,” cô thì thầm.

“Có chuyện gì với mắt chị vậy?” Thrall hỏi. “‘xấu hổ’ là gì?”

“Ôi Thrall à,” cô nói, giọng khàn đi. Cô vuốt mắt. “Đây gọi là nước mắt.

Chúng xuất hiện khi chúng ta rất buồn, rất tổn thương về tinh thần, khi trái tim chúng ta tràn đầy đau đớn mà không nơi nào chứa nổi nó.” Taretha rùng mình hít sâu. “Và xấu hổ... đó là khi em đã làm điều gì đó trái ngược với con người mà em muốn trở thành, và em không muốn bất cứ ai biết được điều đó. Nhưng ai cũng đã biết, vậy nên em cũng cần phải biết. Chị là phu nhân của Blackmoore.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

Cô buồn bã nhìn anh. “Em thật ngây thơ, Thrall à. Thật thuần khiết. Nhưng một ngày nào đó em sẽ hiểu.”

Đột nhiên Thrall nhớ lại những mẫu nói chuyện vụn vặt anh từng nghe trên sân tập, và hiểu ý Taretha. Nhưng anh không hề cảm thấy xấu hổ vì cô, chỉ bị tổn thương vì Blackmoore hèn hạ hơn cả những gì Thrall nghĩ. Anh hiểu rằng không thể làm gì được trước Blackmoore, và Taretha quá nhỏ bé và yếu đuối nên cô không thể chống cự.

“Đi với em,” anh hồi thúc.

“Chị không thể. Ông ta sẽ làm gì với gia đình chị nếu chị bỏ trốn... không.” Cô hấp tấp nắm lấy tay anh. “Nhưng em thì có thể. Làm ơn, hãy đi ngay đi. Chị sẽ dễ dàng nghỉ ngơi hơn nếu biết rằng ít nhất em đã có thể thoát được ông ta. Hãy tự do cho cả hai chúng ta.”

Anh gật đầu, không thốt nên lời. Anh đã biết rồi anh sẽ rất nhớ cô, nhưng giờ, khi đã thật sự được nói chuyện với Tari, cơn đau chia xa càng đau đớn hơn.

Cô lại vuốt mặt mình và nói bằng giọng vững vàng hơn. “Chị đã nhét đầy đồ ăn vào đây và có cả vài bình nước đầy nữa. Chị đã ăn trộm một con dao cho em. Chị không dám lấy thêm bất cứ thứ gì khác có thể gây chú ý. Cuối cùng, chị muốn em cầm cái này.” Cô cúi đầu xuống và lấy ra một sợi dây chuyền bạc treo trên cái cổ cao. Lủng lẳng bên dưới sợi dây chuyền đẹp đẽ là một mặt trăng lưỡi liềm. “Không xa nơi đây, có một cái cây già đã bị nứt đôi vì

sét đánh. Blackmoore đã cho phép chị tới đây khi chị muốn. Vì điều đó ít nhất cũng khiến chị cảm thấy biết ơn. Nếu em còn tới đây và cần trợ giúp, hãy đặt cái vòng này vào trong thân cây già, và chị sẽ lại đến gặp em tại cái hang này và sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp em.”

“Tari à...” Thrall nhìn về khổ sở của cô.

“Nhanh lên.” Cô lo lắng nhìn về phía Durnholde. “Chị đã bịa ra một chuyện để bào chữa cho sự vắng mặt của chị, nhưng mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu chị có thể về sớm.” Họ đứng dậy, và ngượng ngịu nhìn nhau. Trước khi Thrall nhận ra chuyện gì đã xảy ra, Tari đã bước tới duỗi tay ôm quanh thân mình anh. Mặt cô ấn vào bụng anh. Thrall căng thẳng; những đụng chạm đến với anh từ trước đến nay đều là các đòn tấn công. Nhưng mặc dù anh chưa từng được chạm vào như vậy trước đây, anh cũng biết rằng đó là dấu hiệu của tình cảm. Theo bản năng, anh ngập ngừng vỗ đầu cô và vuốt tóc cô.

“Họ gọi em là quái vật,” cô nói, giọng lại khàn khi cô bước xa khỏi anh.

“Nhưng họ mới chính là quái vật chứ không phải em. Tạm biệt, Thrall.”

Taretha quay đi, vén vạt váy lên và bắt đầu chạy ngược lại Durnholde. Thrall đứng đó nhìn cô tới khi cô biến mất khỏi tầm mắt. Rồi, với sự cẩn thận tối đa, anh gói cái vòng cổ bạc quý giá lại, rồi nhét nó vào túi.

Anh nhấc cái túi nặng lên – hẳn đã rất khó khăn Taretha mới có thể mang nó đi xa như vậy – và rồi vung nó qua vai. Rồi, Thrall, cựu nô lệ, bắt đầu bước vào hành trình vận mệnh của mình.

Lord of the Clans – chapter 7

BẢY

Thrall biết rằng Taretha chỉ ra vị trí những khu trại giam nhằm giúp anh có thể tránh được những nơi đó. Cô muốn anh tìm những dân orc tự do. Nhưng anh không chắc rằng liệu những “dân orc tự do” đó có còn sống hay không hay chỉ là tưởng tượng của vài gã chiến binh thèm khát chiến đấu nào đấy.

Anh đã được học về bản đồ khi được Jaramin dạy dỗ, nên anh biết cách đọc thứ Tari đã đưa cho anh.

Và anh hướng thẳng tới một trong những khu trại.

Anh không chọn khu trại gần Durnholde nhất; có khả năng rằng một khi anh bị phát hiện là đã biến mất, Blackmoore sẽ phát lệnh đề phòng. Dựa trên bản đồ có một khu nằm cách pháo đài nơi Thrall trưởng thành vài lý[1]. Đây là nơi anh sẽ viếng thăm.

Anh biết rất ít về những khu trại đó, và chút thông tin ít ỏi đó đã bị những kẻ căm ghét dân anh lọc bớt đi. Khi anh ung dung rảo bước bước về phía điểm đến, đầu óc anh cứ suy nghĩ mãi. Được gặp rất nhiều orc ở cùng một nơi sẽ như thế nào nhỉ? Liệu họ có hiểu được ngôn ngữ của anh không? Hay là nó đã bị ảnh hưởng quá nhiều bởi giọng nói của con người tới độ anh không thể giao tiếp với họ ở mức cơ bản nhất? Họ có thách thức anh không? Anh không muốn đánh lại họ, nhưng tất cả những gì anh biết đều nói rằng orc là những chiến binh hung tợn, kiêu ngạo, và không thể ngăn cản. Anh cũng là một chiến binh đã được huấn luyện nhiều, nhưng liệu chừng đó có đủ để chống lại những sinh vật hùng mạnh kia không? Liệu anh có thể chịu đựng được cho tới khi anh thuyết phục được họ rằng anh không phải là kẻ thù không?

Đôi chân anh đi qua nhiều dặm đường. Anh thường xuyên nhìn lên trời sao để xác định vị trí. Anh chưa từng được dạy cách định hướng, nhưng trong một cuốn sách Tari bí mật gửi cho anh có nói về những ngôi sao và vị trí của chúng. Thrall đã hăm hở học từ nó, tiếp thu từng chút một những kiến thức anh có được.

Có thể anh sẽ được gặp bộ tộc mang biểu tượng đầu sói trắng trên nền xanh. Có thể anh sẽ tìm lại được gia đình mình. Blackmoore đã kể với anh rằng anh được tìm thấy không xa Durnholde lắm, nên Thrall nghĩ rằng anh hoàn toàn có thể gặp được thành viên bộ tộc mình.

Anh chợt cảm thấy cực kỳ thích thú. Thật tuyệt.

Anh đi suốt đêm và chỉ dừng lại nghỉ khi mặt trời bắt đầu mọc. Với những gì anh biết về Blackmoore, gã Trung Tướng đó chắc chắn sẽ sai người đi tìm anh. Có lẽ tới mức còn sử dụng đến một trong những chiếc máy bay lừng danh của họ. Thrall chưa từng nhìn thấy thứ nào như vậy trước đây, và cá nhân anh thì nghi ngờ sự tồn tại của chúng. Nhưng nếu chúng thực sự có tồn tại, thì Blackmoore có thể trưng dụng một cái để tìm kiếm gã chiến binh vô địch lang thang của ông ta.

Anh nghĩ về Tari, và tuyệt vọng mong rằng việc cô giúp anh chạy trốn sẽ không bị phát hiện.

Blackmoore cho rằng ông ta chưa từng tức giận đến thế này trong cả đời mình, mà thế là đã nói giảm nhẹ đi rồi.

Ông ta đã bị đánh thức khỏi giấc ngủ – một mình đêm nay, Taretha đã xin nghỉ ốm – bởi tiếng chuông và kinh hãi nhìn qua cửa sổ thấy ngọn lửa màu cam ngùn ngụt dưới sân. Choàng vội áo quần, ông ta chạy ra và cùng với người dân Durnholde cố gắng kìm hãm ngọn lửa. Mất tới mấy tiếng liền, đến tận lúc bình minh tỏa ánh hồng bắt đầu xua đuổi bầu trời đêm đi thì ngọn lửa mới bị dập tắt chỉ còn than hồng.

“Thật kỳ diệu, không ai bị thương,” Langston nói và lau trán. Khuôn mặt nhợt nhạt của anh ta dính đầy nhọ đen. Blackmoore trông cũng chẳng khá gì hơn. Tất cả mọi người ở đây đều lấm lem và đầm mồ hôi. Những người hầu sắp có một ngày giặt giũ vất vả vào ngày mai.

“Kể cả bầy thú vật,” Tammis nói lúc tới bên họ. “Lũ súc vật không thể nào tự giải thoát chính mình được. Chúng tôi không chắc, thưa ngài, nhưng có vẻ như ngọn lửa là do có người cố tình đốt.”

“Ôi Ánh Sáng ời!” Langston thở gấp. “Người thực sự nghĩ thế hả? Ai lại muốn làm cái việc đó chứ?”

“Ta có thể đếm hết tất cả kẻ thù của ta trên bàn tay, trừ khi ta mất hết ngón tay rồi,” Blackmoore gào lên. “Và cả ngón chân nữa. Có cả đồng kẻ khốn nạn ngoài kia ghen tị với chức vụ của ta và... ôi hồn ma của Lothar hỡi.” Ông ta bỗng lạnh cả người, có thể thấy khuôn mặt trắng bệch đi dưới lớp nhợt. Langston và Tammis đều nhìn ông ta.

Ông ta còn không thể dành thời gian để nói lên mối lo âu nữa. Ông nhảy bật lên khỏi bậc thềm vừa ngồi và chạy thẳng vào pháo đài. Cả người bạn và người hầu của ông ta đi theo sau, hét lên, “Ngài Blackmoore, chờ đã!” và “Thưa ngài, có chuyện gì vậy?”

Blackmoore không thèm để ý đến họ. Ông ta chạy dọc hành lang, leo lên cầu thang, và rồi bất ngờ dừng lại trước một đồng những mảnh gỗ gãy nát từng là cánh cửa xà lim của Thrall. Nỗi sợ hãi lớn nhất của ông ta đã thành sự thật.

“Khốn nạn cái thân bọn chúng!” ông ta gào lên. “Kẻ nào đó đã lấy mất con orc của ta! Tammis! Ta cần người, ta cần ngựa, ta cần máy bay – ta muốn Thrall trở lại ngay lập tức!”

Thrall rất ngạc nhiên về giấc ngủ say của mình, và cả những giấc mơ tươi vui nữa. Anh thức dậy khi đêm đã buông, và vẫn cứ nằm đấy hồi lâu. Anh

cảm thấy cỏ mềm bên dưới thân mình, tận hưởng cơn gió mơn man trên mặt. Đây là tự do, và nó thật ngọt ngào. Thật quý giá. Giờ anh đã hiểu tại sao có kẻ sẵn sàng chết chứ không chịu bị sống trong cảnh tù đầy.

Một mũi giáo chọc vào cổ anh, và khuôn mặt sáu con người đàn ông cúi xuống nhìn anh.

“Mày,” một người nói, “Đứng lên.”

Thrall thầm nguyện rửa khi anh bị kéo đi phía sau một con ngựa, với hai người áp tải hai bên. Sao anh lại có thể ngu ngốc đến vậy! Đúng là anh đã muốn tới các khu trại, nhưng mà là ẩn nấp trong an toàn kia. Anh muốn theo dõi, chứ không phải trực tiếp tham dự vào cái hệ thống anh từng được nghe rằng chẳng có gì tốt đẹp cả.

Anh định bỏ chạy, nhưng bốn người bọn họ có ngựa và sẽ ngay lập tức đuổi theo sau anh. Họ có lưới, giáo, và kiếm, và Thrall cảm thấy xấu hổ vì họ có thể khống chế anh nhanh chóng và hiệu quả như vậy. Anh nghĩ đến chuyện chống cự, nhưng quyết định không làm vậy. Anh biết những người kia sẽ không chữa cho anh nếu anh bị thương, và anh muốn giữ sức khỏe lại. Đồng thời, liệu có cách nào tốt hơn để gặp được dân orc hơn là đến khu trại với họ không? Rõ ràng là với bản chất của người chiến binh mãnh liệt

bên trong người, họ sẽ dễ dàng bỏ trốn. Anh có kiến thức có thể giúp được bọn họ.

Vậy nên anh giả bộ kiệt sức, dù cho anh vẫn có thể hạ được bọn họ. Gần như ngay sau đó anh cảm thấy hối tiếc vì quyết định này vì bọn họ bắt đầu lục soát túi của anh.

“Ở đây có rất nhiều thức ăn,” một người nói. “Đồ ngon là đẳng khác. Tối nay chúng ta được ăn tiệc rồi các chàng trai!”

“Là Thiếu Tá Remka mới là người sẽ được ăn ngon,” một người khác nói.

“Không nếu như bà ta không biết về chuyện này, và chúng ta sẽ không nói với bà ấy,” người thứ ba nói. Khi Thrall nhìn, người đầu tiên lên tiếng hăm dọa cầm một miếng thịt nhỏ Taretha đã gói lại.

“Chà, nhìn này,” người thứ hai nói. “Một con dao.” Anh ta đứng dậy đi tới phía Thrall đang bị trói bắt lực trong tấm lưới bấy. “Mày ăn trộm tất cả chỗ này phải không?” Anh ta chĩa mũi dao vào mặt Thrall. Thrall còn không thèm chớp mắt.

“Thôi đi, Hult,” người chỉ huy phó nói, anh ta là kẻ nhỏ nhất và lo lắng nhất trong cả sáu. Những người khác đã buộc ngựa của họ vào một cái cây gần đó và đang bận rộn thu dọn chiến lợi phẩm, bỏ chúng vào túi sau yên ngựa và

quyết định không báo cáo với người Thiếu Tá Remka bí ẩn kia, cho dù ông ta là ai.

“Tôi sẽ giữ cái này,” Hult nói.

“Các anh có thể lấy thức ăn, nhưng anh phải biết rằng tất cả những thứ khác chúng ta tìm được phải được báo cáo,” người chỉ huy phó nói, trông lo lắng vì chuyện đứng về phe Hult nhưng lại quyết tuân theo mệnh lệnh.

“Và nếu như tôi không nghe thì sao?” Hult nói. Thrall không ưa anh ta; anh ta ích kỷ và cáu kỉnh, như Blackmoore. “Anh sẽ làm gì với chuyện này?”

“Những gì ta sẽ làm với chuyện này sẽ làm anh phải lo lắng đấy Hult,” một giọng khác vang lên. Người này cao và gầy. Trông bề ngoài anh ta không ấn tượng cho lắm, nhưng Thrall đã chiến đấu với đủ loại chiến binh giỏi để biết rằng kỹ thuật thường có ích ngang, và nhiều lúc là có ích hơn so với kích thước. Dựa vào phản ứng của Hult, người này hẳn là rất được tôn trọng.

“Luật lệ tồn tại giúp chúng ta có thể để mắt được tới lũ orc. Đây là tên đầu tiên chúng ta gặp trong suốt nhiều năm nay có mang theo vũ khí của con người. Đáng để báo cáo đấy. Vì điều đó...”

Thrall sợ hãi nhìn khi anh ta bắt đầu mở những lá thư của Taretha ra. Với cặp mắt xanh nheo lại, người đàn ông cao kều kia quay sang nhìn Thrall.

“Không cho rằng mày biết đọc, đúng chứ?”

Những người khác cười lớn, vụn bánh mì phun ra từ miệng họ, nhưng người vừa đặt câu hỏi kia có vẻ rất nghiêm túc. Thrall định trả lời, rồi nghĩ lại là không nên. Anh nghĩ tốt nhất nên tỏ ra là không biết ngôn ngữ của con người.

Người đàn ông cao kều bước tới cạnh anh. Thrall căng thẳng, đoán trước sẽ có một cú đánh, nhưng thay vì đó anh ta ngồi xuống trước mặt anh và nhìn thẳng vào mắt Thrall. Thrall nhìn đi chỗ khác.

“Mày. Đọc?” Anh ta chỉ một ngón tay đeo găng vào lá thư. Thrall nhìn chúng, và, nhận ra rằng kể cả một gã orc không nói được tiếng con người cũng có thể hiểu được sự liên kết đó, lắc đầu như điên. Anh ta nhìn anh thêm một chốc, rồi đứng dậy. Thrall không chắc rằng anh ta sẽ tin anh.

“Hắn ta trông quen quen, lạ thật,” người đó nói. Thrall lạnh cả người.

“Đối với tôi chúng giống hệt nhau,” Hult nói. “To lớn, màu xanh, và xấu xí.”

“Tệ quá, chẳng ai trong chúng ta biết đọc cả,” người kia nói. “Ta cá rằng mấy tờ giấy này có thể nói cho chúng ta nhiều điều đấy.”

“Anh lúc nào cũng mơ tưởng xa xăm quá, Waryk à,” Hult nói, giọng có chút khinh bỉ.

Waryk nhét những lá thư trở vào túi, gạt con dao khỏi tay Hult trước sự phản đối nửa vờ của anh ta, rồi vung cái túi giờ đã gần như rỗng không qua vai con ngựa. “Cất chỗ thức ăn ấy đi, trước khi ta đổi ý. Hãy đưa hăn về trại.”

Thrall cho rằng họ sẽ cho anh lên một chiếc xe kéo, hoặc có lẽ là một chiếc xe hàng anh nhớ từng có trước đây. Anh còn không nhận được sự lịch sự tối thiểu đó. Họ chỉ buộc một sợi dây vào cái lưới bẫy buộc rất chặt vào chân anh và kéo anh sau một con ngựa. Tuy nhiên Thrall đã phải chịu đau đớn nhiều hơn thế nhiều sau nhiều năm chiến đấu trong đấu trường rồi. Cái làm anh đau đớn hơn là những lá thư của Taretha đã bị mất. Thật may là không có người nào trong số họ biết đọc. Anh biết ơn rằng họ không tìm thấy cái vòng cổ. Anh đã giữ cái vòng cổ cô đưa cho anh đêm qua và đã đút nó vào chiếc quần đen trước khi bị phát hiện. Ít nhất anh cũng có thể giữ được cái đó của cô.

Chuyến đi có vẻ cứ kéo dài mãi, nhưng mặt trời vẫn bò chậm rãi trên nền trời. Cuối cùng, họ tới một bức tường đá lớn. Waryk yêu cầu cho vào, và Thrall nghe thấy tiếng một cánh cổng nặng nề mở ra. Anh bị kéo trượt trên lưng, nên anh dễ dàng nhìn thấy bề dày bức tường khi họ đi vào. Những lính canh thờ ơ lờ mờ kẻ mới đến, rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Thứ đầu tiên Thrall cảm thấy là mùi. Nó khiến anh nhớ lại chuồng ngựa ở Durnholde, nhưng mà nặng mùi hơn nhiều. Anh nhăn mũi. Hult nhìn và cười lớn.

“Đã xa đồng loại mày lâu quá rồi hả đồ xanh lá?” anh ta chế nhạo. “Đã quên mất bọn mày hôi hám như thế nào rồi sao?” Anh ta bịt mũi rồi đảo tròn mắt.

“Hult,” Waryk nói, giọng anh ta đầy rắn đê. Anh ta tóm lấy lưới và ra lệnh. Cùng lúc đó Thrall cảm thấy dây trói lỏng đi và anh được đứng dậy.

Anh nhìn xung quanh trong kinh hãi. Lộn xộn quanh đó là hàng tá – có khi là cả trăm – gã orc. Vài gã ngồi ngay trên vũng nước do chính mình thải ra, mắt lơ đãng, bộ hàm đầy nanh sắc của họ trễ xuống. Vài kẻ đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại lăm bầm. Một vài kẻ cuộn tròn ngủ trên mặt đất, cứ như là nếu có bị đập lên người cũng không quan tâm. Thỉnh thoảng cũng có những cuộc cãi vã, nhưng kể cả việc đó có vẻ cũng tốn quá nhiều năng lượng đến độ nó nhanh chóng tắt đi nhanh như khi bắt đầu.

Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chẳng lẽ những người kia đang chuốc thuốc cho người dân của Thrall? Có lẽ đó là câu trả lời. Anh biết orc là như thế nào, hung tợn, dã man như thế nào. Anh đã mong chờ... chà, anh không biết phải mong chờ cái gì, nhưng chắc chắn không phải là sự thờ ơ kỳ lạ khác thường này.

“Đi vào,” Waryk nói, đẩy nhẹ Thrall về phía bầy orc gần nhất. “Thức ăn sẽ được cho mỗi ngày một lần. Có nước trong máng.”

Thrall đứng thẳng người và cố giữ khuôn mặt trở tráo khi anh bước tới một nhóm năm orc ngồi bên cạnh máng nước kể trên. Anh có thể cảm thấy ánh mắt của Waryk đang chọc thẳng vào tấm lưng xấp xỉ và bầm tím của anh và nghe anh ta nói, “Ta thề là ta đã thấy hăn ở đâu đó trước đây rồi.” Rồi anh nghe thấy anh ta bước đi.

Chỉ có một orc nhìn anh khi Thrall bước tới. Tim anh đập mạnh. Anh chưa từng tới gần người dân của mình như thế này trước đây, và giờ, ở đây có tới năm người bọn họ.

“Tôi xin chào các người,” anh nói bằng tiếng orc.

Họ nhìn anh. Một người trong số họ nhìn xuống và tiếp tục cào vào một hòn đá nhỏ ngập trong bùn.

Thrall thử lại. “Tôi xin chào các người,” anh nói, dang hai tay ra với cử chỉ mà trong sách có nói là cách những chiến binh chào nhau.

“Chúng bắt được người ở đâu đấy?” cuối cùng một người trong bọn họ cũng hỏi, nói bằng tiếng con người. Khi Thrall giật mình nhìn, bà ta nói, “Người không được dạy để nói tiếng orc. Ta biết.”

“Bà nói đúng. Tôi được nuôi dạy bởi con người. Họ chỉ dạy tôi một chút tiếng orc. Tôi hi vọng các người có thể dạy cho tôi nhiều hơn.”

Mấy gã orc nhìn nhau, rồi phá lên cười. “Được nuôi dạy bởi con người hả? Này, Krakis – tới đây! Ở đây có kẻ biết vài câu chuyện hay ho đấy! Được rồi, Pháp Sư, hãy kể cho bọn ta câu chuyện khác đi.”

Thrall cảm thấy cơ hội liên kết với những người này vừa tuột ra khỏi bàn tay. “Làm ơn, tôi không có ý xúc phạm. Tôi cũng là một tù nhân như các người đây. Tôi chưa từng gặp một dân orc nào cả, tôi chỉ muốn...”

Giờ gã orc ban nãy quay đi đã quay đầu lại, và Thrall chợt im lặng. Mắt của gã orc này có màu đỏ chói và có vẻ như đang tỏa sáng từ bên trong. “Vậy là anh muốn gặp dân của anh chứ gì? Chà, anh đã gặp bọn ta rồi đấy. Giờ thì để bọn ta yên.” Ông ta quay lại nhặt đá.

“Mắt của ông...” Thrall thì thầm, quá đỗi sửng sốt trước ánh đỏ lạ lùng đó mà không nhận ra câu nói có phần động chạm.

Gã orc co rúm lại, giơ một tay lên che mặt khỏi ánh mắt của Thrall, và lui đi xa hơn.

Thrall định quay sang hỏi và rồi nhận thấy mình đang đứng một mình.

Những gã orc khác đã dời đi chỗ khác, thỉnh thoảng lại lờm anh.

Bầu trời u ám suốt cả ngày, và trời càng ngày càng lạnh hơn. Giờ, khi Thrall đang đứng một mình chính giữa sân, vây quanh bởi những gì còn lại của dân tộc anh, bầu trời xám xịt mở toang và mưa lạnh kết hợp với tuyết bắt đầu rơi xuống.

Thrall còn chẳng thèm để ý đến thời tiết tồi tệ đó, bên trong anh đang cảm thấy cực kỳ đau đớn. Liệu đây có phải là lý do đã khiến anh chặt đứt tất cả mối liên hệ anh từng có? Để sống cuộc sống tù đày giữa một đám sinh vật uế oải nhút nhát mà anh đã từng mơ rằng sẽ dẫn đầu họ chống lại sự bạo ngược của loài người? Anh trầm ngâm nghĩ, việc chiến đấu trong đấu trường nhằm dành vinh quang cho Blackmoore, được ngủ trong an toàn và khô ráo, đọc những lá thư của Tari, hay việc đứng ở đây một mình, bị xa lánh bởi chính máu mủ của mình, chân chìm trong đồng bùn lạnh cóng, thì tệ hơn?

Câu trả lời đến nhanh chóng: Cả hai đều không thể chịu đựng nổi. Rồi cố không để lộ nhiều nghi ngờ, Thrall bắt đầu nhìn quanh tìm đường thoát. Có lẽ là khá dễ. Chỉ có một vài gã lính canh ở đây đó, và vào ban đêm, họ sẽ khó lòng nhìn rõ được như Thrall. Họ trông có vẻ buồn chán và thờ ơ, và dựa vào sự thiếu tinh thần, thậm chí thiếu cả năng lượng và sự ham muốn mà đám orc tội nghiệp này đang biểu thị, Thrall không nghĩ rằng có ai trong số họ có được can đảm để leo lên bức tường thấp kia.

Giờ anh đã cảm thấy cơn mưa, khi chiếc quần anh đang mặc trở nên ướt nhem. Một ngày xám xịt, ảm đạm, cho một bài học xám xịt ảm đạm. Dân orc không hề là những chiến binh cao quý và hung tợn. Anh không thể tưởng tượng nổi làm sao mà những sinh vật kia có thể có biểu lộ bất kỳ sự chống cự nào với con người.

“Bọn ta không phải lúc nào cũng giống như những gì anh đang nhìn thấy lúc này,” một giọng nói trầm sâu nhẹ nhàng phát ra từ phía dưới cẳng tay anh. Thrall ngạc nhiên quay sang thì thấy gã orc mắt đỏ đang nhìn anh bằng đôi mắt kỳ lạ đó. “Tầm thường, sợ sệt, xấu hổ. Đã là những gì *chúng* đã làm với bọn ta,” ông tiếp tục, chỉ vào mắt mình. “Và nếu bọn ta có thể thoát được thứ này, trái tim và tinh thần của bọn ta có thể sẽ quay trở lại.”

Thrall ngồi xuống đồng bùn cạnh ông ta. “Nói tiếp đi,” anh thôi thúc. “Tôi đang nghe đây.”

[\[1\]](#) 1 lý bằng khoảng 5.55km

Lord of the Clans – chapter 8

TÁM

Đã gần hai ngày kể từ vụ cháy và việc Thrall trốn thoát, và hầu hết thời gian Blackmoore chỉ toàn tức giận rồi lại ủ ê suy nghĩ. Chính nhờ vào sự hồi thúc của Tammis mà cuối cùng ông ta đã tỉnh ngộ, và ông phải thừa nhận rằng, gã người hầu có một ý rất hay.

Ngày hôm đấy thật ảm đạm, nhưng ông và Taretha vẫn ăn diện và việc cưỡi ngựa giúp cho họ được ấm áp. Ông ta muốn đi săn, nhưng bà phu nhân yếu đuối đã thuyết phục ông rằng chỉ cần cưỡi ngựa thôi là đã đủ để tận hưởng thời gian rỗi rãi rồi. Ông nhìn cô cưỡi con ngựa đốm xám đẹp để ông ta cho cô hai năm trước và ước gì thời tiết trở nên ấm áp hơn. Ông có thể nghĩ ra được nhiều cách tận hưởng thời gian với Taretha hơn.

Con gái Foxton thật là một trái ngọt không ai ngờ tới. Cô từng là một cô bé đáng yêu và ngoan ngoãn, và khi lớn lên lại trở thành một người phụ nữ đáng yêu và ngoan ngoãn. Ai lại ngờ rằng đôi mắt xanh sáng đó lại thu hút ông ta đến vậy, và rằng ông lại mong muốn được vùi mặt vào mấy bím tóc vàng dài phất phơ đó đến vậy? Không phải ông ta, không phải Blackmoore. Nhưng từ khi ông ta chiếm hữu cô vài năm về trước, cô đã quyết định sẽ luôn yêu chiều ông, thật là một chiến công hiếm có.

Langston từng hỏi khi nào Blackmoore sẽ gạt Taretha sang bên để tìm một người vợ. Blackmoore trả lời rằng sẽ không có chuyện ông đẹp Taretha đi kể cả khi ông *thực sự* có vợ, và có thừa thời gian cho tới khi kế hoạch của ông ta dành được kết quả. Ông ta sẽ ở một vị trí tốt hơn hẳn để yêu cầu một cuộc hôn nhân chính trị thật tốt một khi ông ta đã đánh bại được Liên Minh.

Và thật sự chẳng có việc gì phải vội. Có thừa thời gian để thưởng thức Taretha bất cứ ở đâu và bất cứ khi nào ông ta muốn. Và ông càng dành

nhiều thời gian cho cô, tham vọng của ông ta càng ít phải thỏa mãn hơn và càng dễ dàng tận hưởng vẻ đẹp của cô hơn. Nhiều lần, khi ông nằm thao thức và nhìn cô ngủ, ánh trăng bạc tràn qua cửa sổ, ông ta tự hỏi liệu ông có yêu cô mất rồi không.

Ông kéo theo Dạ Ca, giờ đã già đi nhiều nhưng vẫn thích được tản bộ, và ngắm nhìn cô vui vẻ dẫn Nàng Xám bước vòng quanh ông. Theo lệnh ông, cô không bọc hay tết mái tóc lại mà để nó xõa xuống hai vai như một dòng suối vàng tinh khiết. Taretha đang cười, và trong một chốc mắt họ chạm nhau.

Cái thời tiết khốn nạn này. Giá mà chúng biến đi.

Ông ta đang định lệnh cho cô xuống ngựa và đi vào bãi cây gần đó – áo choàng sẽ giữ họ đủ ấm – thì nghe thấy tiếng móng guốc gõ xuống đất. Ông cau có nhìn về phía một Langston vừa xuất hiện và thở dốc. Con ngựa của anh ta đang đổ mồ hôi ngay trong thời tiết lạnh giá buổi chiều.

“Thưa ngài,” anh ta thở hổn hển, “tôi tin là chúng ta có thông tin về Thrall!”

Thiếu Tá Lorin Remka không phải người nên coi thường. Dù cho bà ta chỉ cao có hơn năm bộ[1], bà rất chắc nịch và khỏe mạnh, và có thể dễ dàng kiểm soát bất cứ trận đấu nào. Nhiều năm trước bà ta đã cải trang làm nam

để tòng quân với khao khát được tiêu diệt những tên da xanh đã tấn công làng của bà. Khi việc đó bị phát hiện, sĩ quan cấp trên của bà đã điều bà trở lại ngay hàng tiền chiến. Về sau bà đã biết rằng người sĩ quan đó đã hi vọng bà sẽ bị giết, vì việc báo cáo chuyện của bà khiến cho ông ta thấy xấu hổ. Nhưng Lorin Remka đã kiên trì sống sót, và đã làm trọn bốn phận, và trong nhiều trường hợp còn làm tốt hơn cả những người đàn ông cùng đơn vị. Bà ta có một sở thích dã man đó là tàn sát kẻ thù. Nhiều lần sau khi giết được một tên, bà ta thường bôi lớp máu đen đỏ lên khắp mặt để đánh dấu chiến thắng của bà ta. Những người đàn ông luôn luôn tỏ ra kính trọng bà ta.

Vào thời gian hòa bình này, Thiếu Tá Remka cảm thấy dễ chịu hơn trong việc quản lý những con sên từng là kẻ thù khủng khiếp nhất của bà ta, mặc dù sự dễ chịu đó đã giảm đi khi lũ khốn đó không hề chống cự. Tại sao chúng trở nên giống vật nuôi và ít giống quái vật hơn thường là đề tài bàn cãi giữa Remka và người của bà ta vào những buổi tối muộn, sau những ván bài và vài vò rượu.

Thứ thỏa mãn nhất là đã có thể đánh bại những sát thủ từng rất kinh hoàng kia và biến chúng thành đầy tớ. Bà ta thấy những kẻ dễ bảo nhất là những kẻ có cặp mắt đỏ kỳ lạ. Chúng hăm hở được chỉ đạo và khen ngợi, kể cả từ bà ta. Giờ một trong số chúng đang chuẩn bị nước tắm cho bà ta trong phòng riêng.

“Hãy đảm bảo nước được nóng đấy Greekik,” bà ta gọi. “Và lần này đừng quên bỏ thảo dược!”

“Vâng thưa bà,” cô orc nói bằng giọng khúm núm. Gần như ngay lập tức, Remka có thể ngửi thấy mùi thơm của thảo dược và hoa khô. Từ khi bà ta bắt đầu làm việc ở đây, có vẻ bà ta luôn luôn bốc mùi hôi. Bà ta không thể bỏ bộ quần áo ra được, nhưng ít nhất bà có thể ngâm mình trong làn nước nóng thơm lừng để gột rửa làn da và mái tóc đen.

Remka mặc trang phục như một người đàn ông, thuận tiện hơn nhiều so với những bộ quần áo hoa hòe của phái nữ. Sau nhiều năm trên chiến trận, bà ta chẳng bao giờ còn mặc váy nữa và thực sự thích kiểu trang phục mới này hơn. Giờ bà đang tháo ủng ra và thở dài. Ngay khi bà ta đặt chúng sang bên để Greekik vệ sinh thì có tiếng gõ cửa dồn dập.

“Mong rằng có chuyện hay ho,” bà ta lẩm bẩm và mở cửa. “Có chuyện gì vậy Waryk?”

“Chúng ta mới bắt được một tên orc ngày hôm qua,” anh ta nói.

“Ừ, ừ, ta đã đọc báo cáo của anh rồi. Nước tắm của ta đang nguội dần khi chúng ta đang nói và-”

“Tôi nghĩ tên orc đó trông quen quen,” Waryk nói dồn.

“Ôi Ánh Sáng ời, Waryk, chúng trông giống hệt nhau mà!”

“Không. Tên này thì khác. Và giờ tôi đã biết là tại sao.” Anh ta đứng dẹp sang một bên, và một hình thì cao to nổi bật choán ngay trước cửa. Ngay lập tức Thiếu Tá Remka chuyển sang tư thế đứng nghiêm, lại hi vọng rằng bà vẫn còn mang ủng.

“Trung Tướng Blackmoore,” bà nói. “Chúng tôi có thể phục vụ gì cho ngài?”

“Thiếu Tá Remka,” Aedelas Blackmoore nói, hàm răng trắng tỏa sáng trên chòm râu dê đen được xén gọn gàng, “Ta tin bà đã tìm ra được con orc con bị lạc của ta.”

Thrall chăm chú lắng nghe gã orc mắt đỏ kia nói bằng giọng đều đều về những câu chuyện của sự dũng cảm và sức mạnh. Ông ta nói về đòn tấn công mạnh mẽ lên đối thủ, những chiến công anh hùng, và con người ngã xuống dưới làn sóng màu xanh tàn nhẫn của dân orc liên hợp lại. Ông nuối tiếc nói về những con người tâm linh mà Thrall chưa từng nghe nói tới.

“À đúng rồi,” Kelgar buồn bã nói. “Một thời, trước khi chúng ta trở thành một Đại Tộc kiêu ngạo và hiếu chiến, chúng ta từng là những bộ tộc độc lập. Và có những người trong những bộ tộc ấy biết đến ma thuật của gió và nước,

của bầu trời và mặt đất, của tất cả linh hồn hoang dã, và họ sống hòa thuận cùng những sức mạnh đó. Chúng ta gọi họ là ‘pháp sư,’ và tới khi lũ thầy pháp nổi lên, tài năng của họ là tất cả những gì chúng ta biết về sức mạnh.”

Từ đó khiến cho Kelgar nổi giận. Ông ta nhổ nước bọt khi chợt có chút cảm xúc mạnh mẽ nổi lên, và nạt, “Sức mạnh! Nó có cho dân ta ăn không, có nuôi lớn con cháu chúng ta không? Những thủ lĩnh giữ chúng cho riêng mình, chỉ có chút xíu là rơi xuống được chỗ bọn ta. Chúng làm... gì đó Thrall à. Ta không biết đó là gì. Nhưng khi chúng ta bị đánh bại, chúng ta mất hết tất cả sự khát khao chiến đấu như máu chảy ra từ một vết thương hở.” Ông ta cúi đầu xuống, bó gối lại, và nhắm đôi mắt đỏ.

“Liệu có phải tất cả các người đều mất đi khát khao chiến đấu không?”

Thrall hỏi.

“Tất cả những người ở đây. Những kẻ còn chiến đấu vẫn chưa bị bắt, hoặc nếu có thì họ cũng đã bị giết khi chống cự.” Kelgar vẫn nhắm mắt.

Thrall tôn trọng sự im lặng của gã orc kia. Anh cảm thấy cực kỳ thất vọng. Câu chuyện của Kelgar thực sự đáng tin, và để xác minh, tất cả những gì Thrall cần là nhìn quanh. Đã xảy ra chuyện lạ lùng gì vậy? Làm thế nào mà cả một tộc người để cho bản tính bị bóp méo để rồi kết thúc nơi đây, bị đánh bại trước cả khi bị bắt và ném vào cái lỗ địa ngục khổ cực này?

“Nhưng khát khao chiến đấu vẫn còn mạnh mẽ trong anh. Thrall, dù cho tên của anh nói lên điều ngược lại.” Mắt ông ta lại mở ra, và chúng cứ như đang đốt cháy Thrall. “Có lẽ việc anh được nuôi lớn bởi con người đã cho anh điều này. Vẫn còn những người như anh, vẫn ở ngoài kia. Những bức tường kia không cao tới mức anh không thể trèo qua được, nếu như anh muốn.”

“Chính nó,” Thrall hăm hờ nói. “Nói cho tôi biết nơi tôi có thể tìm được những người như tôi.”

“Người duy nhất tôi từng nghe tin là Grom Hellscream,” Kelgar nói. “Ông ta vẫn chưa bị đánh bại. Người của ông ta, tộc Chiến Ca, đến từ phía tay vùng đất này. Đó là tất cả những gì ta có thể nói với anh. Grom có đôi mắt giống như ta, nhưng linh hồn ông ta vẫn còn kháng cự.” Kelgar cúi đầu xuống.

“Nếu như ta mạnh được như thế.”

“Ông có thể,” Thrall nói. “Đi với tôi, Kelgar. Tôi rất khỏe, tôi có thể dễ dàng kéo ông lên những bức tường kia nếu-”

Kelgar lắc đầu. “Không phải là sức mạnh đã mất đi đâu Thrall à. Ta có thể giết chết những lính canh kia trong chớp mắt. Ai ở đây cũng vậy. Đó là sự khát khao. Ta không muốn trèo lên những bức tường kia. Ta muốn ở lại đây. Ta không thể giải thích được, và ta xấu hổ, nhưng đó là sự thật. Anh sẽ phải mang lại cảm xúc, ngọn lửa, cho tất cả những người ở đây.”

Thrall gật đầu chấp nhận, dù cho anh không thể hiểu nổi. Ai lại không muốn được tự do? Ai lại không muốn chiến đấu, để dành lại tất cả những gì đã mất, để khiến những con người bất chính kia trả giá vì những gì họ làm với dân mình? Nhưng có một chuyện rõ ràng: Trong tất cả những dân orc ở đây, cậu là người duy nhất dám giơ nắm đấm lên thách thức.

Anh sẽ chờ tới khi đêm xuống. Kelgar nói rằng chỉ có một số ít người lính canh, và họ thường uống rượu say đến bí tỉ. Chỉ cần Thrall có thể giả vờ rằng anh giống tất cả những dân orc kia, anh chắc chắn rằng cơ hội rồi sẽ đến.

Vào lúc đó, một orc nữ xuất hiện. Cô ta di chuyển với tác phong hiểm thấy ở đây, và Thrall đứng lên khi nhận ra rằng cô đang hướng thẳng tới phía anh.

“Anh là tên orc mới bị bắt à?” cô ta hỏi bằng tiếng con người.

Thrall gật đầu. “Tên tôi là Thrall.”

“Vậy thì Thrall, anh nên biết rằng chỉ huy các khu trại đang đến tìm anh.”

“Tên người đó là gì?” Thrall lạnh cóng người, anh sợ điều tồi tệ nhất.

“Tôi không biết, nhưng ông ta mặc đồ màu đỏ và vàng, với hình con chim ưng đen trên-

“Blackmoore,” Thrall rít. “Đáng nhẽ tôi nên biết ông ta sẽ có thể tìm tôi.”

Có một tiếng gõ lớn và tất cả orc đều quay về phía tòa tháp lớn. “Chúng ta bị tập trung,” người phụ nữ nói. “Mặc dù không phải lúc hay bị điểm danh.”

“Chúng muốn anh, Thrall à,” Kelgar nói. “Nhưng chúng sẽ không tìm thấy anh. Anh sẽ phải đi ngay. Những lính canh sẽ bị phân tâm khi biết rằng chỉ huy đang đến. Ta sẽ tạo ra chút hỗn loạn. Có ít lính canh nhất ở cuối khu trại. Bọn ta sẽ đi về hướng chuồng kêu như một lũ gia súc,” ông ta nói, rõ ràng có sự ghê tởm trong giọng nói và tác phong của ông ta. “Đi đi. Ngay.”

Thrall không cần phải thúc giục thêm nữa. Anh quay gót và bắt đầu đi nhanh, lao vào giữa đoàn orc đột nhiên di chuyển theo hướng ngược lại.

Trong khi anh đang luồn lách, anh nghe thấy một tên tiếng kêu đau đớn. Đó là cô orc nữ kia. Anh không dám dừng lại nhìn, nhưng rồi khi anh nghe thấy Kelgar hét lên những tiếng khó nghe bằng tiếng orc, anh đã hiểu. Bằng cách nào đó Kelgar đã tìm lại được chút tinh thần chiến đấu trước đây của ông ta. Ông ta đã bắt đầu đánh nhau với cô orc. Dựa vào tiếng nói của những người lính canh, việc này thường hiếm khi xảy ra. Họ lao xuống kéo hai orc ra, và Thrall nhìn thấy có vài người lính canh đang dạo trên đỉnh tường cũng chạy tới phía tiếng ồn.

Thrall nghĩ chắc rằng họ sẽ đánh cả Kelgar và người phụ nữ vô tội kia. Anh cảm thấy cực kỳ ân hận vì việc đó. Nhưng, anh tự nói với mình, bởi vì hành động của họ, mình đã được tự do để làm những việc có thể để đảm bảo sẽ không có con người nào có thể, *có thể* đánh đòn một orc nào nữa.

Trưởng thành trong xà lim được canh gác chặt chẽ, có người theo dõi từng cử động, anh không thể tin nổi việc leo lên bức tường và trèo xuống để tìm tự do lại dễ như vậy. Phía trước là một khu rừng dày. Anh chạy nhanh như chưa bao giờ được chạy, biết rằng từng phút giây anh ở trên khoảng đất trống thì anh còn dễ dàng bị bắt lại. Nhưng, chưa có ai báo động, chưa có ai đuổi theo cả.

Anh chạy trong vài giờ liền, lạc trong rừng, chạy lòng vòng và làm tất cả những gì có thể để gây khó khăn cho những đội tìm kiếm không nghi ngờ gì sẽ đuổi theo. Cuối cùng, anh chạy chậm lại, thở hỗn hển, và hít lấy không khí. Anh trèo lên một cây to, và khi anh nhô đầu lên khỏi tán lá dày, anh chỉ thấy một biển màu xanh lá.

Anh chớp mắt định hướng mặt trời. Nó đã bắt đầu hành trình buổi chiều về phía đường chân trời. Hướng tây; Kelgar đã nói rằng bộ tộc của Grom Hellscream đến từ hướng tây.

Anh phải tìm người tên Hellscream này, và cùng nhau, họ sẽ giải thoát cho những người anh chị em bị giam cầm của họ.

Ông ta bắt đôi tay đeo găng đen sau lưng, Chỉ Huy Các Khu Trại, Aedelas Blackmoore, bước chậm chậm dọc theo hàng orc. Tất cả họ né tránh ông ta, nhìn vào bàn chân lấm bùn của họ. Blackmoore phải thừa nhận rằng họ thú vị hơn, và chết chóc hơn, khi họ còn có chút tinh thần.

Nhăn mặt vì mùi hôi thối, Blackmoore đưa khăn mùi soa lên bịt mũi. Theo sau ông ta, như một chó chờ đợi chủ mình, là Thiếu Tá Remka. Ông ta từng nghe nhiều lời tốt về bà ta; bà ta có vẻ có uy quyền hơn hầu hết những người đàn ông.

Nhưng nếu bà ta thực sự bắt được Thrall, và lại để anh ta tuột ra khỏi kẽ tay, ông ta sẽ không nhân từ đâu.

“Ai là kẻ anh nghĩ là Thrall?” ông ta hỏi người lính canh Waryk của Remka. Người đàn ông trẻ trông bình tĩnh hơn người sĩ quan cấp trên của mình, nhưng anh ta cũng bắt đầu tỏ chút lo sợ trong con mắt.

“Tôi từng thấy hắn trong đấu trường, và mắt xanh thực sự rất hiếm...”

Waryk nói, bắt đầu hơi lắp bắp.

“Anh có thấy hắc ở đây không?”

“K-không, thưa Trung Tướng. Tôi không thấy.”

“Vậy thì có lẽ đó không phải Thrall.”

“Chúng tôi cũng tìm thấy vài thứ hắc đã ăn trộm,” Waryk bình tĩnh nói. Anh ta bật ngón tay và một người dưới quyền anh chạy đi, và một chốc sau đã quay lại với một cái túi lớn. “Ngài có nhận ra cái này không?” Anh ta đưa một con dao găm cho Blackmoore, chìa chuôi ra trước như nghi thức yêu cầu.

Blackmoore nghẹn thở. Ông ta cứ thắc mắc rằng nó đã mất đi đâu. Nó không phải là một thứ quá đắt tiền, nhưng ông vẫn nhớ đến nó... Ông chỉ ngón tay cái đeo găng vào biểu tượng trên mũ hình con chim ưng đen. “Nó là của ta. Còn gì nữa không?”

“Vài tờ giấy... Thiếu Tá Remka chưa có thời gian ngó qua chúng...” Giọng Waryk kéo dài, nhưng Blackmoore đã hiểu. Tên ngốc đó không biết đọc. Loại giấy nào mà Thrall lại có chứ? Hắc là những mảnh giấy xé từ những quyển sách của ông ta. Blackmoore tóm lấy cái túi và lục tìm những mảnh giấy nằm dưới đáy. Ông lôi một tờ ra ánh sáng.

...ước gì chị có thể trực tiếp nói chuyện với em thay vì chỉ gửi cho em những lá thư này. Chị thấy em trên đấu trường và tìm chị tan vỡ vì em...

Thư! Ai lại có thể... ông ta tóm lấy một tờ khác.

...càng ngày càng khó kiếm thời gian để viết. Ông Chủ của chúng ta yêu cầu chúng ta rất nhiều. Chị nghe nói ông ta đánh em, chị rất tiếc, người em thân mến. Em không đáng...

Taretha.

Một cơn đau lớn hơn tất cả những gì ông ta từng biết tóm lấy lồng ngực Blackmoore. Ông ta lôi ra thêm nhiều lá thư nữa... ôi Ánh Sáng ơi, có cả tá ở đây... có thể đến cả trăm. Hai bọn chúng đã liên hiệp được bao lâu rồi? Vì lý do nào đó mắt ông cay xè và thở khó khăn. *Tari... Tari, sao nàng lại, nàng chưa từng thiếu cái gì cả...*

“Thưa ngài?” Giọng lo lắng của Remka đem Blackmoore ra khỏi sự sững sốt và đau đớn đó. Ông hít sâu và chớp mắt xua đi những giọt nước mắt hốt lẻo đó. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Không, Thiếu Tá Remka à.” Giọng ông ta bình tĩnh hơn bao giờ hết, và ông ta dễ chịu vì điều đó. “Chẳng có gì ổn cả. Bà bắt được tên orc Thrall của ta, một trong những dũng sĩ giỏi nhất từng làm chủ đấu trường. Hắn ta đem lại cho ta rất nhiều tiên trong nhiều năm qua và hắn đã định đem lại nhiều nữa. Không nghi ngờ gì nữa, hắn đã bị người của bà bắt được. Và hắn lại không thể nhìn thấy trong hàng này.”

Ông ta cảm thấy cực kỳ dễ chịu khi thấy mặt Remka biến sắc. “Có thể hăn trốn trong trại,” bà ta nói.

“Hăn có thể,” Blackmoore nói, nhếch môi lên cười để lộ ra hàm răng trắng.

“Cứ hi vọng như vậy, vì cơ đồ của bà, Thiếu Tá Remka ạ. Lục soát khu trại. *Ngay.*”

Bà ta chạy đi, ra lệnh cho người khác. Thrall chắc hăn sẽ không ngu ngốc tới mức sẽ chịu ra mặt tập trung, như con chó nghe theo tiếng huýt sáo. Có khả năng anh còn ở đây. Nhưng bằng cách nào đó, Blackmoore cảm thấy Thrall đã biến mất. Hăn đang ở đâu đó, đang làm...? Cái gì? Mưu đồ gì mà hăn và ả Taretha đó đang nung nấu?

Blackmoore đã đúng. Một cuộc tìm kiếm chẳng đạt được kết quả gì cả.

Không có tên orc nào, khốn nạn chúng, thừa nhận rằng đã thấy Thrall.

Blackmoore giáng chức Remka, thay Waryk vào chỗ của bà ta, và chậm chạp đi về nhà. Langston gặp ông ta giữa đường, và tỏ ra ái ngại, nhưng giọng luyện thuyên hớn hở và vô nghĩ của Langston không thể lòi

Blackmoore ra khỏi cơn u ám. Trong đám cháy đêm đó, ông ta đã mất hai thứ quan trọng nhất với mình: Thrall và Taretha.

Ông ta bước về doanh trại của mình, tới phòng ngủ, và nhẹ nhàng mở cửa.

Ánh sáng tỏa xuống khuôn mặt đang ngủ của Taretha. Nhẹ nhàng, không để

khiến cô thức giấc, Blackmoore ngồi xuống giường. Ông tháo găng tay ra và sờ vào đôi má mềm mại mịn màng của cô. Cô thật xinh đẹp. Cái động chạm của cô từng khiến ông ta run lên, tiếng cười của cô từng khiến ông dao động. Nhưng không còn nữa.

“Ngủ ngon nhé, kẻ phản bội xinh đẹp,” ông ta rít. Ông cúi xuống hôn cô, nỗi đau trong tim ông ta còn đó nhưng đã nhanh chóng giảm xuống. “Ngủ ngon, tới khi ta lại cần nàng.”

[1]. Năm bộ bằng khoảng 1.52 mét

Lord of the Clans – chapter 9

CHÍN

Thrall chưa từng cảm thấy kiệt sức hay đói đến vậy trong cuộc đời. Nhưng sự tự do ngọt ngào hơn cả những miếng thịt anh từng được cho ăn, và dễ chịu hơn cả những đồng rơm cật ngủ khi còn là tù nhân của Blackmoore ở Durnholde. Anh không thể bắt được lũ thỏ hay sóc chạy loăng quăng khắp khu rừng, và ước gì anh đã dạy những kỹ năng sinh tồn cùng với lịch sử

chiến tranh và vẻ đẹp của nghệ thuật. Vì bây giờ đang là mùa thu, có quả chín ở trên cây, và anh nhanh chóng thành thạo trong việc tìm ăn sâu bọ và côn trùng. Chúng khó lòng làm dịu đi cái dạ dày to bụng đang cồn cào kia, nhưng ít nhất anh cũng được uống no nước với rất nhiều những dòng suối nhỏ chảy khắp khu rừng.

Sau vài ngày, gió đổi chiều khi Thrall đi xuyên qua những bụi cây và người thấy mùi thịt nướng thơm lừng. Anh hít thở sâu, như thể có thể no bụng chỉ bằng mùi hương đó. Đói cồn ruột, anh đi theo mùi hương đó.

Dù cho cả cơ thể đang gào lên đòi thức ăn, Thrall không hề để cơn đói khiến anh mất cảnh giác. Thật tốt, khi anh di chuyển tới mép rừng cây, anh nhìn thấy cả tá con người.

Ngày hôm đó thật tươi sáng và ấm áp, một trong những ngày cuối cùng của mùa thu, và những người kia đang vui vẻ chuẩn bị một bữa tiệc khiến Thrall chảy cả nước dãi. Có bánh mỳ nướng, hàng thùng hoa quả và rau củ tươi, nhiều bình mật và bơ, nhiều bánh pho mát, nhiều chai mà anh chắc rằng đó là rượu vang và rượu mật ong, và ở giữa, hai con lợn đang quay tròn trên đồng lửa.

Đầu gối Thrall đầu hàng và anh từ từ khụy xuống nền rừng, mê mẩn nhìn những đồ ăn kia bày ra trước mắt như đang chế giễu. Phía đất trống ngoài

xa, trẻ con chơi vòng và vẩy cờ và nhiều thứ đồ chơi khác Thrall không biết tên. Các bà mẹ đang cho con bú, và các cô gái e thẹn nhảy bên các chàng trai. Đó là một cảnh tượng vui vẻ và thỏa mãn, và hơn cả thức ăn, Thrall muốn được thuộc về nơi đó.

Nhưng anh không thể. Anh là một orc, một tên da xanh, một tên máu đen, và là tất cả hàng trăm cái biệt danh khác. Vậy nên anh cứ ngồi đó mà ngắm nhìn những dân làng kia vui vẻ, ăn uống, và nhảy nhót tới khi màn đêm buông xuống.

Hai mặt trăng mọc lên, một sáng ngời và màu trắng, một lạnh lẽo và màu lục lam, khi những đồ trang trí, những đĩa, và đồ ăn được tập trung lại. Thrall nhìn những dân làng đi xuôi theo con đường quanh co xuyên cánh đồng, và nhìn thấy những cây nến nhỏ tỏa sáng qua những cửa sổ tí hon. Anh vẫn tiếp tục chờ đợi, và nhìn hai mặt trăng từ từ di chuyển ngang bầu trời. Nhiều tiếng sau khi ngọn nến cuối cùng đã tắt trong những khung cửa sổ, Thrall đứng dậy, và im lặng di chuyển tới ngôi làng.

Thính giác của anh vốn thường rất thính, và giờ nó càng sắc bén hơn khi anh để cho nó tận hưởng mùi hương thức ăn. Anh đi theo mùi hương đó, với tay qua cửa sổ và vớ mấy ổ bánh mì mà anh nhuồm nhoàm nhai tất cả cùng lúc,

mở một giỏ táo đặt cạnh cửa ra vào và nhai ngấu nghiến những quả nhỏ ngọt ngào đó.

Nước quả chảy xuống ngực anh, ngọt ngào và nhớp nháp. Anh lơ đãng gạt nó đi bằng một bàn tay to bè xanh lá. Từ từ, cơn đói dần được thỏa mãn. Mỗi nhà, Thrall chỉ lấy đi một ít, nhưng không lấy quá nhiều từ bất cứ nhà nào.

Qua một khung cửa sổ, Thrall ngó vào nhìn thấy những hình thù đang ngủ bên đồng tro tàn. Anh nhanh chóng nấp đi, chờ một chút, rồi lại từ từ nhìn vào. Đó là lũ trẻ, đang ngủ trên nệm rơm. Có ba đứa bé, thêm một đứa nữa trong nôi. Hai đứa là trai; đứa thứ ba là một cô bé với mái tóc vàng. Khi Thrall nhìn, cô bé lăn mình trong giấc ngủ.

Thrall bỗng cảm thấy đau nhói. Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, trí óc anh bỗng trở lại cái ngày lần đầu tiên anh thấy Taretha, khi cô cười và vẫy tay với anh. Cô bé này rất giống cô, với đôi má bầu bĩnh, mái tóc vàng-

Một tiếng động vang lên khiến anh giật mình và Thrall kịp thời quay người lại thấy một thứ gì đó có bốn chân đen thui đang lao vào anh. Răng đớp vào ngay sát tai anh. Phản xạ theo bản năng, Thrall tóm lấy con thú và bóp cổ nó. Liệu đây có phải là một con sói, loài sinh vật thỉnh thoảng người dân của anh vẫn thường đánh bắt?

Nó có đôi tai nhọn dựng đứng, chiếc mõm dài, và hàm răng trắng sắc nhọn. Nó giống với bản khắc gỗ hình con sói anh thấy trong sách, nhưng rất khác về màu sắc và hình dạng đầu.

Giờ căn nhà đã tỉnh giấc, và anh nghe thấy tiếng người kêu lên báo động. Anh bóp chặt, và con thú lả đi. Thả cái xác xuống, Thrall nhìn vào trong thì thấy cô bé đang nhìn anh với cặp mắt mở to sợ hãi. Khi anh nhìn, cô kêu lên và chỉ. “Quái vật, cha ơi, quái vật!”

Những lời cảm hận đó phát ra từ đôi môi vô tội của cô bé khiến Thrall đau nhói. Anh quay lại định chạy thì thấy những dân làng sợ hãi đang bao vây lấy anh. Một vài họ mang chĩa và lưỡi hái, thứ vũ khí duy nhất dân làm ruộng ở đây có được.

“Tôi không có ý làm hại ai cả,” Thrall nói.

“Nó nói kìa! Nó là con quỷ!” ai đó la lên, và đám người lao lên.

Thrall phản ứng theo bản năng và những gì anh đã được huấn luyện. Khi một người đâm cây chĩa vào anh, Thrall khéo léo tóm lấy thứ vũ khí tạm bợ đó và dùng nó để gạt những cây chĩa và lưỡi hái khác ra khỏi bàn tay những dân làng vung về kia. Một lúc nào đó anh gào lên tiếng gào xung trận, sự khát máu tràn ngập người anh, và anh vung cây chĩa về phía những kẻ tấn công.

Anh dừng lại ngay trước khi kịp đâm một người đã ngã xuống, anh ta đang nhìn anh đầy kinh hãi.

Những người này không phải kẻ thù của anh, cho dù rõ ràng là họ sợ và ghét anh. Họ chỉ là nông dân, sống nhờ cây họ trồng được và thú họ nuôi được. Họ có con cái. Họ sợ anh, chỉ thế thôi. Không, kẻ thù không ở đây. Kẻ thù đang ngủ ngon lành trên một chiếc giường lông vũ ở Durnholde. Với một tiếng gầm ghê tởm chính mình, Thrall ném cây chĩa ra xa vài thước và lợi dụng kẻ hở chạy thoát vào khu rừng.

Bọn họ không hề đuổi theo. Thrall không mong họ làm thế. Họ chỉ muốn được để yên. Khi anh chạy xuyên qua rừng, lợi dụng chính năng lượng tạo ra bởi cuộc xung đột vừa rồi, Thrall cố, và thất bại, trong việc xóa đi hình ảnh một cô bé tóc vàng hét lên sợ hãi và gọi anh là “quái vật.”

Thrall chạy nguyên cả ngày sau đó và tới khi đêm xuống, cuối cùng anh ngã xuống kiệt sức. Anh ngủ say như chết, không hề có giấc mơ nào ám ảnh anh. Có thứ gì đó đánh thức anh trước bình minh, và anh chớp mắt buồn ngủ.

Lại có những mũi nhọn chĩa vào bụng anh, và giờ anh đã hoàn toàn tỉnh giấc – và nhìn lên tám khuôn mặt orc tức giận.

Anh cố đứng dậy, nhưng họ đè anh ra và trói anh lại trước khi anh có thể chống cự. Một trong số họ dứ khuôn mặt to bè tức giận có răng nanh vàng ngay sát mặt Thrall. Anh ta quát lên gì đó hoàn toàn không thể hiểu nổi, và Thrall lắc đầu.

Gã orc cau mày bực mình, tóm lấy một tai Thrall và lại gào lên.

Đoán được những gì người kia nói, Thrall nói bằng tiếng con người, “Không, tôi không điếc.”

Bọn họ rít lên giận dữ. “Con-người,” gã orc lớn nói, có vẻ như là thủ lĩnh của họ. “Người không nói tiếng orc ư?”

“Một chút,” Thrall nói bằng ngôn ngữ đó. “Tên tôi là Thrall.”

Gã orc há hốc miệng, rồi mở miệng cười hô hố. Đám bạn của anh ta cười theo. “Con-người trông giống orc!” anh ta nói, chỉ một ngón tay có móng tay đen về phía Thrall. Anh ta nói bằng tiếng orc, “Giết hẳn đi.”

“Không!” Thrall hét lên bằng tiếng orc. Một điều về cuộc chạm trán kinh hoàng này cho anh hi vọng – những dân orc này là chiến binh. Họ không mang vẻ thất vọng kiệt quệ, quá chán nản tới mức không thềm leo lên một bức tường đá dễ leo. “Muốn tìm Grom Hellscream!”

Gã orc to con đứng im. Bằng tiếng người không rõ, anh ta nói, “Sao lại tìm? Người được gửi tới để giết à? Từ con người à?”

Thrall lắc đầu. “Không. Khu trại... tồi tệ. Orc...” Anh không thể tìm được từ phù hợp trong thứ ngôn ngữ lạ lùng này, vậy nên anh thở dài và cúi đầu xuống, cố tỏ vẻ như một sinh vật tội nghiệp anh đã gặp trong khu trại giam. “Tôi muốn orc...” Anh giơ bàn tay bị trói lên và gào. “Grom giúp. Không còn trại. Không còn orc...” Rồi anh lại ra hiệu trong tuyệt vọng.

Anh liếc nhìn lên, thắc mắc liệu thứ tiếng orc lộn xộn của anh có đủ truyền đạt những gì anh muốn không. Ít nhất họ không định giết anh nữa. Một gã orc khaccs, nhỏ hơn nhiều nhưng có vẻ cũng nguy hiểm không kém – nhìn gã đầu tiên, nói bằng giọng cộc lốc. Gã chỉ huy nóng nảy trả lời. Họ cãi nhau, và rồi gã to con có vẻ từ bỏ.

“Tragg nói, có thể. Người có thể gặp Hellscream, nếu người xứng đáng. Đi nào.” Họ kéo anh đứng dậy và thúc anh đi tới. Cây giáo thúc vào lưng khiến Thrall phải cố bước đi. Dù cho anh bị trói vì đang đi giữa một bầy orc thù địch, Thrall vẫn cảm thấy niềm vui dấy lên.

Anh sắp được gặp Grom Hellscream, người orc vẫn còn chưa bị chinh phục. Có lẽ cùng với nhau, họ có thể giải thoát cho những dân orc bị giam giữ, hối thúc họ hành động, và nhắc nhở họ về dòng giống của mình.

Dù rất khó khăn cho Thrall để tìm nhiều từ trong tiếng orc, anh vẫn có thể hiểu được nhiều hơn những gì anh nói được. Anh giữ im lặng, và lắng nghe.

Những orc dẫn anh đi gặp Hellscream rất ngạc nhiên về sức khỏe của anh. Thrall nhận ra rằng hầu hết họ đều có mắt màu nâu hoặc đen, không phải màu đỏ rực lửa kỳ dị như hầu hết orc ở trong trại giam. Kelgar ngụ ý rằng có một thứ kết nối nào đó giữa những đôi mắt đỏ rực đó và sự thờ ơ kỳ lạ đã soán lấy loài orc. Đó là gì, Thrall không biết, và nhờ việc lắng nghe, anh hi vọng hiểu được.

Dù cho những orc đó không hề nói gì về những đôi mắt đỏ rực sáng, họ vẫn nói về sự thờ ơ đó. Nhiều từ Thrall không hiểu nhưng vẫn có thể đoán được nhờ vào giọng điệu khinh bỉ của họ. Không chỉ Thrall mới thấy sự thay đổi đó và ghê tởm trước việc đội quân huyền thoại một thời giờ lại hạ mình thấp hơn cả những con súc vật. Kể cả một con bò cũng lao vào bạn nếu bạn chọc tức nó.

Nói về chiến tướng của họ, họ nói những lời khen ngợi và kính sợ. Họ cũng nói về Thrall, thắc mắc liệu anh có phải là một loại gián điệp mới được gửi tới để khám phá hang ổ của Grom và dẫn lũ người hèn nhát tới phục kích. Thrall tuyệt vọng mong rằng sẽ có cách thuyết phục họ về sự chân thật của anh. Anh sẽ làm mọi thứ họ muốn anh làm để chứng minh bản thân.

Đến một đoạn, cả nhóm dừng lại. Gã chỉ huy, Thrall đã biết tên anh ta là Rekshak, tháo một cái khăn buộc quanh bộ ngực rộng của anh ta. Anh ta cầm nó bằng cả hai tay và tới bên Thrall. “Người sẽ...” Anh ta nói cái gì đó bằng tiếng orc và Thrall không hiểu, nhưng anh biết những gì Rekshak muốn. Anh ngoan ngoãn cúi đầu, bởi vì anh cao hơn hẳn tất cả những gã orc khác, và để mình bị bịt mắt. Cái khăn có mùi mồ hôi mới và mùi máu cũ.

Chắc rằng bây giờ họ hoàn toàn có thể giết anh, hay bỏ mặc anh đến chết, bị trói và bị bịt mắt. Thrall chấp nhận điều đó và nghĩ rằng điều đó đáng hơn là mạo hiểm mạng sống trong đấu trường vì vinh quang của một gã khốn nạn độc ác đã đánh anh và cố đập nát linh hồn của Tari.

Giờ anh bước những bước do dự hơn, dù cho có hai orc im lặng bước hai bên và xốc nách anh. Anh tin họ; anh chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Chẳng còn cách nào để xác định thời gian, hành trình dường như dài vô tận. Đến một lúc nào đó nền đất rừng mềm mại nhường chỗ cho đá lạnh, và không khí xung quanh Thrall trở nên lạnh hơn. Dựa vào sự thay đổi giọng nói của những orc khác, Thrall nhận ra rằng họ đang đi vào lòng đất.

Cuối cùng, họ dừng lại. Thrall cúi đầu và chiếc khăn được bỏ ra. Kể cả ánh sáng mờ nhạt của những cây đuốc cũng khiến anh phải chớp mắt để làm quen sau khi mắt bị bịt kín hoàn toàn.

Anh đang ở trong một cái hang dưới đất khổng lồ. Những mũi đá sắc chĩa ra từ mặt đá trên trần và dưới sàn. Thrall có thể nghe được tiếng hơi ẩm đọng lại và nhỏ xuống từ xa. Có vài cái hang nhỏ hơn dẫn ra khỏi hang lớn này, nhiều trong số đó được những tấm da thú phủ lên lối vào. Áo giáp có vẻ đã cũ, và vũ khí trông được thường xuyên sử dụng và sửa chữa nằm rải rác khắp nơi. Một ngọn lửa cháy bùng ngay chính giữa, khói bốc lên tới tận trần hang. Đây hẳn chính là nơi Grom Hellscream huyền thoại và tàn dư của tộc Chiến Ca một thời mãnh liệt đóng quân.

Nhưng người tộc trưởng nổi danh đâu rồi? Thrall nhìn quanh. Có vài orc khác đang bước ra từ những hang xung quanh, nhưng không ai mang dáng vẻ hay trang phục của một tộc trưởng thực sự. Anh quay lại phía Rekshak.

“Anh nói anh sẽ đưa tôi tới gặp Hellscream,” anh yêu cầu. “Tôi không nhìn thấy ông ta ở đây.”

“Người không thấy ông ấy, nhưng ông ấy có mặt. Ông ấy thấy người,” một gã orc khác nói, gạt một tấm da thú ra và bước vào hang. Người này cao gần bằng Thrall, nhưng không có nhiều cơ bắp. Ông ta trông già, và rất mệt mỏi. Những chiếc xương của nhiều con thú, và có thể có cả con người treo trên một chiếc vòng trên cái cổ gầy gò. Ông ta có điệu bộ yêu cầu sự kính trọng, và Thrall sẵn lòng cho đi điều đó. Dù gã orc này là ai, ông ta hẳn phải là một

nhân vật quan trọng trong bộ tộc. và rõ ràng là ông ta nói tiếng con người trôi chảy gần như Thrall.

Thrall nghiêng đầu. “Có thể. Nhưng tôi muốn nói chuyện với ông ấy, chứ không phải chỉ đứng phoir mình trước sự hiện diện không nhìn thấy của ông ta.”

Gã orc mỉm cười. “Người có tinh thần, ngọn lửa,” ông ta nói. “Tốt lắm. Ta là Iskar, cố vấn của tộc trưởng Hellscream vĩ đại.”

“Tên tôi là-”

“Bọn ta không phải là không biết người, Thrall xứ Durnholde.” Trước sự ngạc nhiên của Thrall, Iskar tiếp tục, “Nhiều người từng nghe nói về con orc con của Trung Tướng Blackmoore.”

Thrall găm gừ trong cổ họng, nhưng anh không hề mất bình tĩnh. Anh từng nghe thấy chuyện này trước đây, nhưng nó dày vò anh nhiều hơn khi được nghe từ chính miệng của những người dân tộc mình.

“Dĩ nhiên bọn ta chưa từng nhìn thấy người chiến đấu,” Iskar tiếp tục, vỗ tay sau lưng anh và chậm chậm đi vòng quanh Thrall, nhìn anh từ trên xuống dưới. “Orc không được phép xem những trận giác đấu. Trong khi người tìm

kiếm vinh quang trong đấu trường, đồng bào người đang bị đánh và bị xỉ nhục.”

Thrall không thể chịu được nữa. “Tôi chẳng nhận được chút vinh quang nào. Tôi là một nô lệ, bị Blackmoore sở hữu, và nếu các người không tin việc ta coi thường ông ta, thì hãy nhìn cái này!” Anh quay người để cho bọn họ có thể thấy được lưng anh. Họ nhìn, và rồi trước sự tức giận của anh, họ cười phá lên.

“Chẳng có gì để xem cả, Thrall xứ Durnholde,” Iskar nói. Thrall nhận ra chuyện gì đã xảy ra; những lọ thuốc chữa bệnh đã có tác dụng quá tốt. Thậm chí không có tới một vết sẹo trên lưng anh từ vụ đánh kinh khủng do Blackmoore và người của ông ta làm. “Người đòi hỏi lòng trắc ẩn của bọn ta, nhưng đối với bọn ta người trông rất khỏe mạnh và tráng kiện.”

Thrall quay cuồng. Cơn giận choán lấy anh, và anh cố kìm nén nó, nhưng chẳng ích là bao. “Tôi là một thứ đồ vật, một phần tài sản. Các người có nghĩ tôi được hưởng những giọt mồ hôi và giọt máu tôi làm rơi trên đấu trường không? Blackmoore được hưởng những đồng tiền vàng trong khi tôi bị giữ trong xà lim, bị mang ra làm trò tiêu khiển cho hân. Giờ tôi đã nhận ra những vết sẹo trên người tôi không thể thấy được. Nhưng lý do duy nhất tôi được chữa trị là để tôi có thể quay lại trên đấu trường và lại chiến đấu làm

giàu cho chủ nhân tôi. Có những vết sẹo các người không thể thấy vì nó nằm tít sâu bên trong. Tôi trốn thoát, tôi bị ném vào khu trại, và rồi tôi đến đây để tìm Hellscream. Mặc dù tôi đã bắt đầu hoài nghi sự tồn tại của ông ta. Có vẻ tôi đã quá hi vọng rằng tôi vẫn có thể tìm được một orc kẻ có thể minh họa cho những gì tôi được biết về người dân của chúng ta.”

“Người biết gì về người dân của chúng ta hả tên orc mang cái tên của nô lệ?” Iskar chế nhạo.

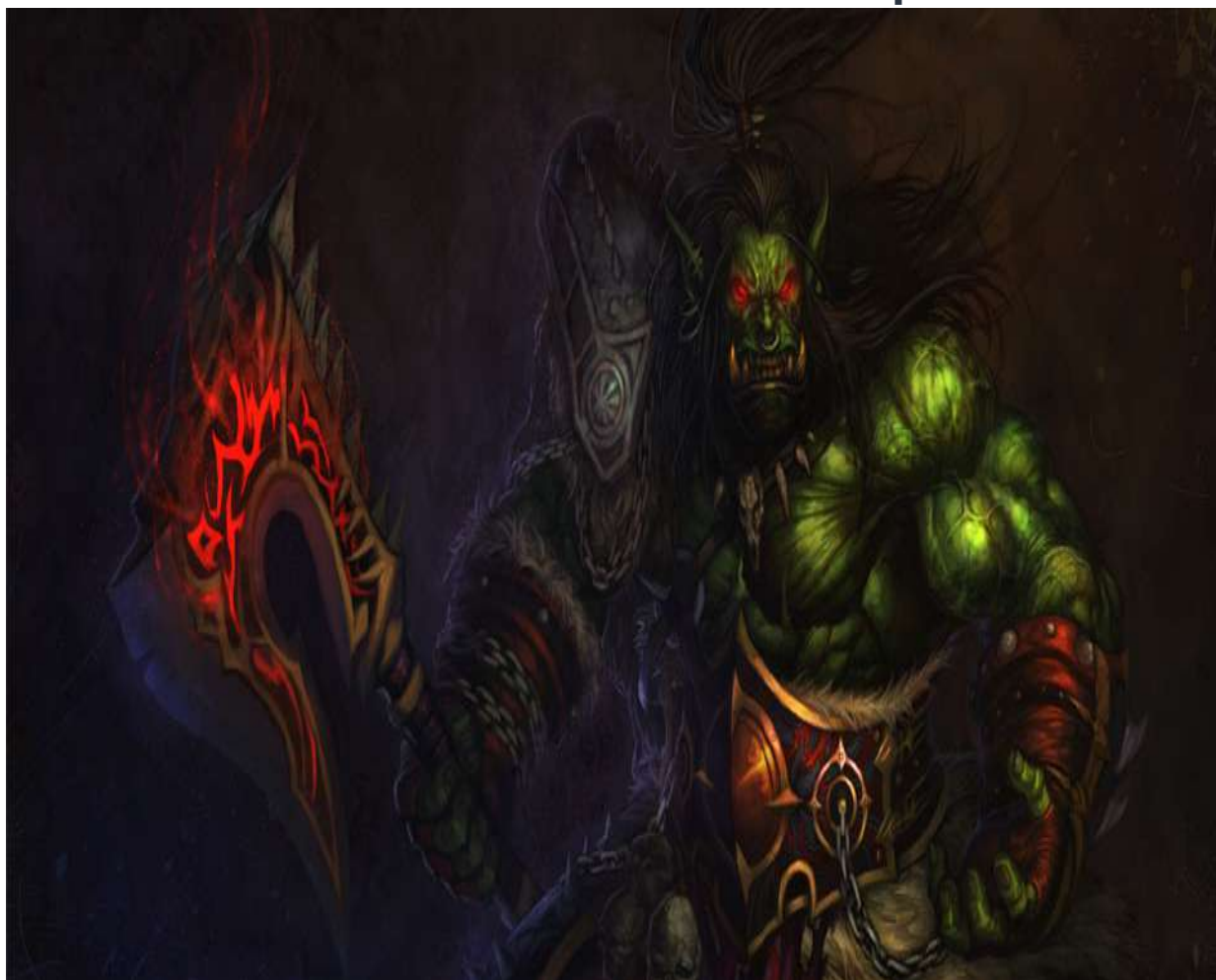
Thrall đang thở một cách nặng nhọc, nhưng anh vẫn cố kiểm soát như những gì Trung Sĩ đã dạy cho anh. “Họ khỏe mạnh. Khôn ngoan. Mạnh mẽ. Họ là nỗi sợ trong chiến đấu. Họ có tinh thần không thể bị dập tắt. Hãy để tôi gặp Hellscream, và ông ta sẽ biết tôi có xứng đáng hay không.”

“Bọn ta sẽ quyết định điều đó,” Iskar nói. Ông ta giơ một tay lên, và ba gã orc bước vào hang. Họ bắt đầu mặc áo giáp và lấy nhiều loại vũ khí. “Đây là ba chiến binh giỏi nhất của bọn ta. Họ, như những gì người nói, khỏe mạnh, khôn ngoan, và mạnh mẽ. Họ chiến đấu là để giết hoặc là chết, không như những gì người làm trên đấu trường. Trò diễn kịch của người không giúp gì được đâu. Chỉ có kỹ năng thật sự mới cứu được người. Nếu người sống sót, Hellscream có thể sẽ diện kiến người, hoặc không.”

Thrall nhìn Iskar. “Ông ta sẽ gặp tôi,” anh nói đầy kiên định.

“Tốt nhất người nên hi vọng điều đó. Bắt đầu!” Và không thêm chút cảnh báo nào nữa, cả ba gã orc lao vào một Thrall không vũ khí và không áo giáp.

Lord of the Clans – chapter 10

MƯỜI

Thrall chỉ không đề phòng trong một khắc. Rồi nhiều năm luyện tập đã trở lại. Dù cho anh không muốn đánh người dân của mình, anh nhanh chóng xem họ như những đấu sĩ trên đấu trường và phản ứng lại. Khi một người trong số họ xông vào, Thrall nhanh chóng tránh đòn và vươn tay lên tước lấy cây rìu chiến không lồ từ tay gã orc đó. Theo đà, anh vung tay. Đòn đánh đó

khá mạnh, nhưng lớp áo giáp đã phản lại được hầu hết lực đánh. Gã orc gào lên và vấp chân ngã ra sau. Anh ta vẫn còn sống, nhưng đối thủ đã nhanh chóng giảm xuống còn hai.

Thrall quay người và gào lên. Cơ khát máu, ngọt ngào và quen thuộc, lại choán lấy anh. Rống lên đầy thách thức, đối thủ thứ hai lao vào, mang một cây kiếm lưỡi rộng khổng lồ bù cho sai tay ngắn của gã. Thrall tránh sang bên, né được một đòn chí mạng nhưng vẫn cảm thấy đau nhói khi lưỡi kiếm sạt qua hông.

Gã orc lại tấn công, và cùng lúc đó, gã orc thứ ba xông đến từ phía sau.

Nhưng giờ Thrall đã có vũ khí. Anh không thèm để ý đến máu đang chảy ra bên hông anh, khiến nền đá bị ướt và trơn trượt, và vùng cây rìu khổng lồ về phía một kẻ tấn công, và theo đà xoay lại tấn công kẻ thứ hai.

Họ đỡ đòn bằng những tấm khiên khổng lồ. Thrall không có áo giáp lẫn khiên, nhưng đánh nhau kiểu này anh vẫn thường gặp. Họ là những đối thủ khôn ngoan, như những chiến binh con người. Họ khỏe và có cơ thể mạnh mẽ, nhưng chỉ như những tên troll mà Thrall từng đối mặt và đánh bại. Anh vẫn đảm bảo sự bình tĩnh, né đòn, la hét và tấn công. Họ có thể là mối nguy hiểm với anh. Nhưng giờ kể cả hai chọi một, khi Thrall còn có thể chú ý đến chiến thuật và không chịu thua tiếng gọi của sự khát máu, anh biết anh sẽ chiến thắng.

Tay anh gần như di chuyển tự động, đánh đòn liên tục. Kể cả khi anh bị vấp chân và ngã, anh dùng chính điều đó để chiếm lợi thế. Anh tung người tấn công một đối thủ, trong khi đó vươn tay hết cỡ để cây rìu khổng lồ có thể đánh vào chân gã orc kia. Anh cẩn thận vung lưỡi rìu theo mép cùn chứ không phải cạnh sắc. Anh không muốn giết những dân orc đó; anh chỉ muốn giành chiến thắng.

Hai gã orc đều ngã lăn ra. Gã orc Thrall tấn công bằng cây rìu ôm lấy chân và gào lên thất vọng. Có vẻ như hai chân gã đều đã bị gãy. Gã orc kia bước lảo đảo và cố đâm Thrall bằng cây kiếm lưỡi rộng.

Thrall đã quyết định. Gồng mình chịu đau, anh vươn hai tay lên chụp lấy lưỡi kiếm và giật mạnh. Gã orc mất thăng bằng và ngã lên người Thrall. Thrall xoay người và trong tích tắc thấy mình đang kẹp lấy gã orc đó và bóp cổ anh ta.

Bóp, bản năng gào lên. Bóp chặt vào. Giết Blackmoore vì những gì hắn làm với người.

Không! Anh nghĩ. Đây không phải Blackmoore. Đây là một trong số người dân của anh, những người anh đã mạo hiểm mọi thứ để tìm được. Anh đứng dậy và đưa tay ra định kéo gã orc bị đánh bại kia dậy.

Gã orc nhìn vào tay anh. “Chúng ta giết,” Iskar nói, giọng vẫn bình tĩnh như trước. “Giết đối thủ của người đi Thrall. Đó là điều một dân orc thực sự nên làm.”

Thrall từ từ lắc đầu, cúi xuống kéo tay đối thủ đứng dậy. “Trong chiến đấu thì có. Tôi sẽ giết đối thủ của tôi trong chiến đấu, để hã không đứng dậy chống lại tôi một lần nữa. Nhưng các người là người dân của tôi, dù cho các người có công nhận tôi là một trong các người hay không. Chúng ta có quá ít người để tôi có thể giết anh ta.”

Iskar lạ lùng nhìn anh, có vẻ như chờ đợi điều gì đó, rồi tiếp tục nói.

“Lý do của người có thể hiểu được. Người đã đánh bại ba chiến binh giỏi nhất của bọn ta trong danh dự. Người đã qua bài thử thách đầu tiên.”

Đầu tiên? Thrall nghĩ, một tay sờ vào vết thương chảy máu bên hông. Một sự nghi ngờ dấy lên rằng dù cho anh có qua được bao nhiêu “thử thách,” họ vẫn sẽ không để anh gặp Hellscream. Có khi Hellscream còn không ở đây. Có khi Hellscream còn không còn *sống*.

Nhưng từ trong tim Thrall biết rằng kể cả như vậy, anh thà chết ở đây còn hơn trở về sống dưới gót giày của Blackmoore.

“Thử thách tiếp theo là gì?” anh từ tốn hỏi. Anh có thể dựa vào phản ứng mà nói rằng thái độ bình tĩnh của anh đã gây ấn tượng với họ.

“Một câu hỏi ý chí,” Iskar nói. Một nụ cười nhẹ nở trên khuôn mặt với quai hàm lớn của ông ta. Ông ta ra hiệu, và một gã orc xuất hiện từ một cái hang mang theo một thứ ban đầu giống như một cái bịch nặng trên vai anh ta. Nhưng khi anh ta cúi thả ném cái “bịch” xuống nền đá, Thrall nhận ra rằng đó là một thằng nhóc con người, chân tay trói chặt và một miếng giẻ nhét vào miệng. Mái tóc đen của cậu bé rối tung. Thằng bé rất bẩn thỉu, và nơi đất không phủ lên làn da nhợt nhạt, Thrall nhìn thấy những vết bầm tím xanh. Mắt cậu bé cùng màu với mắt Thrall, màu xanh dương đậm, và đôi mắt đó đang mở to kinh hãi.

“Người biết thứ này là gì,” Iskar nói.

“Một đứa bé. Một đứa bé con người,” Thrall lúng túng trả lời. Hẳn là họ không định để anh đánh nhau với thằng bé đó.

“Một thằng nhóc. Con trai trưởng thành sẽ thành lũ giết orc. Chúng là kẻ thù tự nhiên của chúng ta. Nếu người thực sự đã phải chịu đòn roi và gậy, và muốn trả thù những kẻ cầm tù người và đặt cho người cái tên đánh dấu vị trí thấp hèn trong cuộc đời, thì hãy trả thù đi. Giết thằng bé này, trước khi nó lớn tới tuổi giết người.”

Mắt cậu bé mở lớn, bởi vì Iskatar đang nói bằng ngôn ngữ con người. Cậu điên cuồng vặn vẹo và tiếng ú ớ phát ra từ miệng cậu. Gã orc mang cậu vào

đây cứ thế đá vào bụng cậu. Đứa bé cuộn chặt mình lại, khóc thút thít qua miếng bịt miệng.

Thrall nhìn. Hẳn là họ không hề nghiêm túc. Anh nhìn Iskar, ông ta đang nhìn anh không chớp mắt.

“Đây không phải là một chiến binh,” Thrall nói. “Và đây không phải là một trận chiến danh dự. Tôi đã nghĩ loài orc muốn có được danh dự đấy.”

“Bọn ta có,” Iskar đồng ý, “nhưng trước mặt người là một mối hiểm họa trong tương lai. Hãy bảo vệ người dân của mình.”

“Nó là một đứa bé!” Thrall kêu lên. “Giờ nó đâu phải là một mối họa, và ai có thể nói trước nó sẽ thành gì? Tôi biết trang phục nó đang mặc, và ngôi lạc nó đã bị bắt đi. Người dân ở đây là nông dân và người chăn gia súc. Họ sống dựa vào những gì họ trồng được, hoa quả và thịt. Vũ khí của họ là để săn thú và hươu, không phải orc.”

“Nhưng có khả năng rằng nếu chúng ta gây chiến, thằng bé này sẽ ở ngay hàng tiền quân, xông vào chúng ta với giáo và đòi máu của chúng ta,” Iskar vặn vẹo. “Người có muốn gặp Hellscream không? Nếu có người phải giết đứa bé này, người sẽ được đảm bảo rằng người sẽ không sống sót mà rời ra khỏi hang này đâu.”

Thằng bé giờ đang khóc, trong im lặng. Thrall chợt nhớ về cuộc chia ly với Taretha, và sự diễn tả của cô về khóc lóc. Hình ảnh của cô choán đầy tâm trí anh. Anh nghĩ về cô, và về Trung Sĩ. Anh nghĩ về việc mình đã buồn thế nào khi sự xuất hiện của anh đã khiến cô bé trong ngôi lang phải sợ hãi.

Và rồi anh nghĩ tới khuôn mặt điển trai khinh người của Blackmoore; của tất cả những người nhổ nước miếng vào anh và gọi anh là “quái vật” và “da xanh” và còn tệ hơn nữa.

Nhưng những ký ức đó không hề tha thứ cho tội giết người máu lạnh. Thrall đã quyết định. Anh thả rơi cây rìu vấy máu xuống sàn.

“Nếu đứa bé này chống lại tôi trong tương lai,” anh nói, thận trọng và từ tốn chọn lời nói, “thì tôi sẽ giết nó ngay trên chiến trường. Và tôi sẽ vui lòng mà làm điều đó, bởi vì khi đó tôi biết rằng tôi đang chiến đấu vì lẽ phải cho người dân của tôi. Nhưng tôi sẽ không giết một đứa bé bị trói nằm bất lực ngay trước mặt tôi, dù cho nó là con người. Và nếu điều này nghĩa là tôi sẽ không thể gặp Hellscream, thì cứ để điều đó xảy ra. Nếu điều này nghĩa là tôi sẽ phải chống lại tất cả các người và ngã xuống dưới số đông đó, tôi sẽ nói lại, cứ để điều đó xảy ra. Tôi thà chết còn hơn làm cái việc tàn ác đầy ô danh này.”

Anh đứng vững, tay dang rộng, chờ đòn tấn công sắp đến. Iskar thở dài.

“Thật đáng tiếc,” ông ta nói, “nhưng người đã chọn số mệnh của mình.” Ông ta nhấc tay lên.

Vào lúc đó, một tiếng thét kinh hoàng vang lên trong bầu không khí im lặng mát mẻ. Nó vang dội khắp hang, làm chói tai Thrall và chọc vào tận xương tủy Thrall. Anh lùi lại trước tiếng động đó. Tấm da thú phủ trên một hang bị vạch ra và một gã orc cao lớn mắt đỏ bước vào. Thrall từng thấy nhân dạng của nhiều người dân của anh, nhưng gã orc này không giống bất kỳ ai anh từng gặp.

Mái tóc đen dài thả xuống vai rồi nùi. Đôi tai lớn chiếc nào cũng đã bị rách nhiều lần, khiến Thrall liên tưởng đến Trung Sĩ, và hàng tá vòng lóe sáng trong ánh lửa. Quần áo bằng da của ông ta có màu đỏ và đen tương phản một cách nổi bật với làn da xanh, và vài sợi xích gắn tại nhiều chỗ trên cơ thể ông ta đung đưa theo từng cử động. Bộ hàm của ông ta có vẻ như được sơn đen, và lúc đó, nó đang mở lớn hơn cả những gì Thrall nghĩ là có thể. Đó là người đã thét lên tiếng động kinh hoàng đó, và Thrall nhận ra rằng Grom Hellscream đã có cái tên thật hợp với điều đó.

Tiếng thét phai dần đi, và Grom nói. “Ta chưa từng nghĩ sẽ được thấy điều này!” Ông ta đi tới phía Thrall và nhìn anh. Mắt của ông ta có màu lửa, và có vẻ như có thứ gì đó đen tối và đáng sợ đang nhảy múa ngay giữa con

người. Thrall cho rằng nhận xét đó mang ý xúc phạm, nhưng anh không định để bị dọa nạt. Anh đứng thẳng người, cao đến ấn tượng, quyết định không chết với cái đầu cúi xuống. Anh mở miệng định trả lời nhận xét của Grom, nhưng gã tộc trưởng orc nói tiếp.

“Làm sao anh biết đến lòng khoan dung, hả Thrall xứ Durnholde? Làm sao anh biết khi nào thì nên cho điều đó, và vì lý do gì?”

Các orc đang rì rào nói với nhau đầy bối rối. Iskar cúi đầu.

“Thưa Hellscream cao quý,” ông ta nói, “chúng tôi nghĩ bắt được thằng bé này sẽ làm vui lòng ngài. Chúng tôi mong-”

“*Ta* e rằng cha mẹ nó rồi sẽ theo dấu nó vào hang ổ của chúng ta, lũ ngốc!” Grom hét lên. “Chúng ta là chiến binh, mãnh liệt và tự hào. Ít nhất chúng ta cũng từng như vậy.” Ông ta rùng mình, như thể do một cơn sốt gây ra, và trong một khắc Thrall trông ông có vẻ nhợt đi và mệt mỏi. Nhưng cảm giác đó nhanh chóng mất đi như khi nó bắt đầu. “Chúng ta không giết trẻ con. Ta cho rằng kẻ nào bắt thằng nhóc này đã để tâm mà bịt mắt nó chứ?”

“Dĩ nhiên rồi thưa ngài,” Rekshak nói, trông hơi khó chịu.

“Vậy thì đưa nó về nơi người tìm được nó.” Hellscream đi tới bên đứa bé và kéo miếng bịt miệng ra. Thằng bé quá sợ hãi đến nỗi không kêu lên nổi.

“Nghe ta nói, con người bé nhỏ. Nói với người dân của người rằng orc đã

bắt được người, và quyết định không làm hại người. Nói cho chúng biết,” và ông ta nhìn Thrall, “rằng họ đã khoan dung với người. Và hãy nói cho chúng biết nếu chúng định tìm chúng ta, chúng sẽ thất bại. Chúng ta sắp di chuyển rồi. Người có hiểu không?”

Cậu bé gật đầu. “Tốt.” Ông nói với Rekshak, “Đưa nó về. *Ngay*. Và lần tiếp theo người tìm thấy một thằng nhóc con người, cứ kệ nó.”

Rekshak gật đầu. Rồi không hề nhẹ nhàng, anh ta nhấc thằng bé lên và kéo nó đi.

“Rekshak,” Grom nói, giọng khó nghe đầy cảnh báo. “Nếu người không nghe lệnh ta và thằng bé bị hãm hại, ta sẽ biết điều đó. Và ta sẽ không tha thứ.”

Rekshak cau có một cách bất lực. “Sẽ như ý ngài,” anh ta nói, và vẫn thô lỗ kéo thằng bé, bắt đầu đi lên một trong những hành lang đá quanh co không có gì che chắn.

Iskar có vẻ bối rối. “Thưa ngài,” ông ta nói, “đây là gã thú cưng của Blackmoore! Hẳn bốc mùi con người, hẳn khéo khoang nỗi sợ hãi việc giết chóc-”

“Tôi không hề sợ hãi việc phải giết những kẻ đáng phải chết,” Thrall gầm gừ. “Tôi chọn không giết những kẻ không đáng.”

Hellscream vươn tay đặt một tay lên vai Iskar, và tay kia lên vai Thrall.

“Iskar, ông bạn già của ta,” ông ta nói, giọng nói thô lỗ nhẹ nhàng hơn, “ông đã thấy ta khi cơn khát máu đến với ta. Ông đã thấy ta lội qua vũng máu ngập tới đầu gối ta. Ta đã giết lũ trẻ con con người từ rất lâu rồi. Nhưng với tất cả chúng ta đều chiến đấu theo cách đó, và rồi nó đưa chúng ta tới đâu? Thấp hèn và bại trận, những người anh em thì còng lưng trong những khu trại và không thèm nhắc tay lên giải thoát chính mình, chứ chưa nói tới việc chiến đấu cho kẻ khác. Cách chiến đấu đó, cách gây chiến đó, đã khiến chúng ta thành thế này. Từ lâu ta đã nghĩ rằng những tổ tiên sẽ chỉ cho ta một con đường mới, một con đường giành lại những gì chúng ta đã mất. Thật là ngu ngốc nếu lặp lại một hành động mà lại mong chờ một kết quả khác, và dù ta là ai, ta cũng thật ngu ngốc. Thrall đủ mạnh mẽ để đánh bại những người giỏi nhất chúng ta có. Anh ta đã ném trái con đường của con người và quay lưng lại với chúng mà dành tự do. Anh ta đã thoát khỏi khu trại và bất chấp yếu thế mà cố tìm ta. Ta đồng ý với sự lựa chọn của anh ta vào hôm nay. Một ngày nào đó, ông bạn cũ của ta, ông cũng sẽ nhìn thấy sự khôn ngoan trong việc này.”

Ông trườ mển ghì chặt vai Iskar. “Giờ hãy để bọn ta một mình. Tất cả mọi người.”

Chậm rãi, miễn cưỡng, và không quên lườm về hướng Thrall một cách thù địch, tất cả orc đều đi lên những hang khác nhau. Thrall chờ đợi.

“Giờ chúng ta đã được ở một mình,” Hellscream. “Anh có đói không, hả Thrall xứ Durnholde?”

“Tôi đang đói ghê gớm,” Thrall nói, “nhưng tôi xin đề nghị ngài không gọi tôi là Thrall xứ Durnholde nữa. Tôi đã trốn thoát khỏi Durnholde, và ghê tởm điều đó.”

Hellscream bước tới một cái hang khác, gạt tấm da sang bên và lấy ra một khúc thịt sống lớn. Thrall chấp nhận, gạt đầu cảm ơn, rồi hăm hờ cắn lấy nó. Bữa ăn đầu tiên anh được nhận khi là một dân orc tự do. Anh chưa từng thấy thịt hươu ngon đến vậy.

“Chúng ta có nên đổi cho anh một cái tên khác không? Nó mang ý nghĩa là một nô lệ,” Hellscream nói, ngồi xuống gần đó và nhìn Thrall bằng đôi mắt đỏ. “Nó mang ý nghĩa tượng trưng cho sự xấu hổ.”

Thrall nghĩ ngợi khi anh nhai và nuốt. “Không. Blackmoore đặt cho tôi cái tên này để tôi sẽ không bao giờ quên rằng tôi là một thứ hăn sở hữu, rằng tôi thuộc về hăn.” Mắt anh nheo lại. “Tôi sẽ không quên. Tôi sẽ giữ cái tên này, và một ngày nào đó, khi tôi gặp lại hăn, hăn sẽ là kẻ phải nhớ về những gì hăn làm với tôi, và hối tiếc bằng tất cả con tim.”

Hellscream nhìn anh. “Anh sẽ giết hẳn chứ?”

Thrall không trả lời ngay. Anh nghĩ về lúc anh suýt giết chết Trung Sĩ và thay vì đó lại nhìn thấy mặt của Blackmoore, đã vô số lần từ lúc đó anh hình dung và khuôn mặt điển trai cay độc của Blackmoore khi chiến đấu trong đấu trường. Anh nghĩ về những câu nói bẩn thỉu của Blackmoore và sự đau đớn gây ra từ việc hấn đâm đá anh. Anh nghĩ về nỗi đau đớn trên khuôn mặt đáng yêu của Taretha khi cô nói về ông chủ Durnholde.

“Có,” anh nói, giọng trầm xuống và cứng cỏi. “Tôi sẽ. Nếu có sinh vật nào đáng chết, đó chắc chắn phải là Aedelas Blackmoore.”

Hellscream cười khùng khục, một âm thanh man dại lạ lùng. “Tốt. Ít nhất anh cũng định giết ai đó. Ta đã bắt đầu thắc mắc rằng liệu ta có lựa chọn đúng không.” Ông ra dấu chỉ mảnh vải vụn Thrall dặt vào cặp quần. “Nó có vẻ không phải đồ của con người.”

Thrall kéo mảnh vải tã ra. “Không. Đây là mảnh vải tôi được bọc trong khi Blackmoore tìm thấy tôi, khi tôi còn là một đứa bé sơ sinh.” Anh đưa nó cho Hellscream. “Đó là tất cả những gì tôi biết.”

“Ta biết những họa tiết này,” Hellscream nói, mở miếng vải ra và để ý đến biểu tượng đầu sói trắng trên nền xanh. “Đây là biểu tượng của tộc Sói Tuyết. Blackmoore tìm thấy anh ở đâu?”

“Hắn lúc nào cũng nói với tôi rằng nơi đó không xa Durnholde lắm,” Thrall nói.

“Vậy thì gia đình anh đang ở rất xa nhà. Ta tự hỏi tại sao.”

Thrall tràn đầy hi vọng. “Ngài có biết họ không? Ngài có thể nói cho tôi biết cha mẹ tôi là ai không? Có rất nhiều điều tôi không biết.”

“Ta chỉ có thể nói rằng đây là biểu trưng của tộc Sói Tuyết, và họ sống rất xa nơi đây, đâu đó trên núi. Họ bị đày ải bởi Gul’dan. Ta chưa từng biết là tại sao. Durotan và người dân của ông ấy rất trung kiên với ta. Có lời đồn rằng họ lập mối quan hệ với lũ sói trắng hoang dã, nhưng chẳng thể tin nổi vào tất cả những gì nghe được.”

Thrall trở nên thất vọng. Dù vậy, có thêm thông tin hơn những gì anh đã biết. Anh đặt một tay lên hình xương nhỏ trên miếng vải cũ, ngạc nhiên rằng anh đã từng nhỏ bé tới mức có thể được gói trong đó.

“Thêm một câu hỏi nữa, nếu ngài có thể trả lời,” anh nói với Hellscream.

“Khi tôi còn trẻ, tôi đang tập luyện bên ngoài, và một xe hàng tới, mang theo vài...” Anh dừng lại. Dừng từ nào thì đúng hơn? Tù nhân? nô lệ? “Vài dân orc tới khu trại giam. Một trong số họ thoát ra và tấn công tôi. Anh ta cứ la lên thứ gì đó mãi. Tôi chưa từng được học để hiểu được những gì anh ta nói,

nhưng tôi thề rằng tôi nhớ được chúng. Có lẽ ngài có thể nói cho tôi chúng nghĩa là gì.”

“Nói đi, và ta sẽ nói cho anh biết.”

“Kagh! Bin mog g’thazag cha!” Thrall nói.

“Đó không phải là tấn công đâu, anh bạn trẻ của ta,” Hellscream nói. “Câu đó có nghĩa là, ‘Chạy đi! Tôi sẽ bảo vệ anh!’”

Thrall nhìn chòng chọc. Trước nay, anh cứ nghĩ rằng anh là mục tiêu tấn công, vậy mà...

“Những chiến binh khác,” anh nói. “Chúng tôi đang tập luyện. Tôi không mang theo vũ khí hay khiên giáp, và ở ngay giữa vòng vây của con người... Anh ta đã chết, ngài Hellscream à. Họ chém anh ta thành từng mảnh. Anh ta nghĩ rằng họ đang dùng tôi làm trò tiêu khiển, rằng tôi bị tấn công một chọi mười hai. Anh ta chết vì bảo vệ tôi.”

Hellscream không nói gì, chỉ tiếp tục ăn khi nhìn Thrall. Anh đang rất đói, Thrall để miếng thịt đùi nhỏ nước xuống nền đá. Có người đã liều mạng để bảo vệ một gã orc trẻ lạ mặt. Từ từ, không còn chút cảm giác thích thú nào anh cảm thấy lúc trước, anh cắn một miếng thịt và nhai. Sớm hay muộn, anh sẽ phải tìm tộc Sói Tuyết, và biết chính xác anh thực sự là ai.

Lord of the Clans – chapter 11

MƯỜI MỘT

Thrall chưa từng biết đến niềm vui nào như vậy. Trong mấy ngày tiếp theo, anh tiệc tùng cùng với tộc Chiến Ca, hát lên những bài hát ca ngợi những trận chiến dữ dội, và học hỏi từ Hellscream.

Khác xa những cỗ máy giết người ngu dốt mà những cuốn sách tô vẽ nên, Thrall đã học được rằng orc là một chủng tộc cao quý. Họ là chủ nhân của

chiến trường, và được biết là ham mê những dòng máu phun trào và tiếng gãy nát của xương, nhưng văn hóa của họ rất dồi dào và phức tạp.

Hellscream nói về khoảng thời gian mỗi bộ tộc còn tách rời nhau. Mỗi bộ tộc đều có một biểu tượng riêng, tục lệ riêng, và thậm chí cả ngôn ngữ riêng. Có những thủ lĩnh tinh thần trong số họ, gọi là pháp sư, họ tác động lên ma thuật của tự nhiên và không phải là những ma thuật mang sức mạnh ma quỷ, siêu nhiên.

“Không phải ma thuật thì là ma thuật sao?” Thrall rất hiếm khi được tiếp cận với bất cứ dạng ma thuật nào, và rất muốn biết.

“Đúng và sai,” Grom nói. “Có lúc tác dụng đều như nhau. Chẳng hạn, nếu một pháp sư gọi sấm sét tới tấn công kẻ thù, chúng sẽ bị thiêu chết. Nếu một thầy pháp gọi lửa địa ngục chống lại kẻ thù, chúng cũng bị thiêu chết.”

“Vậy là ma thuật là ma thuật,” Thrall nói.

“Nhưng,” Grom nói tiếp, “sấm sét là một hiện tượng thiên nhiên. Anh gọi nó bằng cách thỉnh cầu nó. Với lửa địa ngục, anh phải lập một giao kèo. Và anh phải trả giá bằng một phần của mình cho nó.”

“Nhưng ngài nói các pháp sư đang biến mất. Chẳng lẽ điều đó không có nghĩa rằng con đường của các thầy pháp là tốt hơn sao?”

“Con đường của thầy pháp nhanh hơn,” Grom nói. “Hiệu quả hơn, hoặc trông như thế. Nhưng sẽ có lúc cái giá phải được trả, và đôi lúc, nó là quá đắt.”

Thrall biết rằng anh không phải kẻ duy nhất thấy kinh hoàng trước sự thờ ơ kỳ lạ thể hiện ở phần lớn dân orc, giờ đang thờ ơ và ồm mồm trong những khu trại giam.

“Chẳng ai giải thích nổi,” Hellscream nói, “những điều đó đã bao trùm lên hầu như tất cả chúng ta, từng người một. Ban đầu bọn ta cứ nghĩ đó là một loại bệnh nào đó, nhưng không ai chết hay bị nặng hơn sau một khoảng thời gian.”

“Một người orc trong trại nghĩ rằng nó có liên quan với-” Thrall chợt im lặng, không hề muốn xúc phạm.

“Nói đi!” Grom yêu cầu, bực mình. “Liên quan tới cái gì?”

“Tới những con mắt đỏ kia,” Thrall nói.

“À,” Grom nói, Thrall nhận ra trong câu nói có chút đau buồn. “Có lẽ là vậy. Có vài thứ mà bọn ta phải vật lộn với nó mà anh, một người trẻ tuổi mắt xanh, không thể hiểu được. Ta hi vọng anh sẽ không bao giờ phải hiểu.” Và lần thứ hai kể từ khi Thrall gặp ông, Hellscream bỗng trông có vẻ nhỏ bé và

yếu đuối. Thrall nhận ra rằng ông ta gầy gò; và nhờ sự hung bạo, tiếng gầm xung trận, đã khiến cho ông trông có vẻ mạnh mẽ đầy đe dọa. Về thân thể, người thủ lĩnh ấn tượng của tộc Chiến Ca đang bị hao mòn dần. Dù anh chỉ mới biết Hellscream, sự nhận thức đó khiến Thrall dao động. Gần như là ý chí và phẩm chất mạnh mẽ của ông tộc trưởng orc là thứ duy nhất còn giữ cho ông sống sót, rằng xương và máu và gân ông chỉ vừa đủ để nối với nhau mà thôi.

Anh không nói lên cảm nhận của mình; Grom Hellscream biết điều đó. Họ nhìn nhau. Hellscream gật đầu, rồi đổi chủ đề.

“Họ chẳng có gì để hi vọng, để chiến đấu,” Hellscream nói. “Anh nói với ta rằng một dân orc đã có thể tập hợp đủ tinh thần để đánh nhau với một người bạn nhằm tạo đường thoát cho anh. Điều đó cho ta hi vọng. Nếu những người đó nghĩ rằng vẫn còn con đường có ý nghĩa với họ, dùng chính tay họ để đoạt lấy vận mệnh – ta tin rằng họ sẽ tự thức tỉnh. Không ai trong bọn ta từng ở trong những khu trại đáng nguyên rủa đó. Nói cho bọn ta nghe tất cả những gì anh biết đi Thrall.”

Thrall vui lòng biết ơn khi anh có thể giúp được chút ít. Anh miêu tả lại khu trại, dân orc, lính canh, và ước lượng độ an toàn chi tiết nhất có thể.

Hellscream chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng xen ngang bằng một câu hỏi

hoặc đề nghị anh nói chi tiết hơn. Rồi khi Thrall nói xong, Hellscream im lặng trong một lát.

“Cũng tốt,” cuối cùng ông nói. “Con người đang bị ru ngủ trong cảm giác an toàn nhờ sự thiếu danh dự đáng xấu hổ đó. Chúng ta có thể lấy điều này làm lợi thế. Từ lâu giấc mơ của ta, Thrall à, là tấn công những nơi chết tiệt đó và giải phóng dân orc đang bị giam ở đấy. Nhưng ta sợ rằng một khi cánh cổng đã bị hạ, như là họ đã trở thành những con súc vật, họ sẽ không chạy đi tìm tự do.”

“Đáng tiếc là có khả năng sẽ như vậy,” Thrall nói.

Grom màu mè thề. “Chúng ta cần phải đánh thức họ dậy từ giấc mơ tuyệt vọng và thất bại kỳ lạ kia. Ta nghĩ không phải tình cờ, Thrall, anh đã đến vào lúc này. Gul’dan không còn sống nữa, và lũ thầy pháp của hắn đã bị chia cắt. Đã đến lúc chúng ta lại phải đứng lên.” Đôi mắt đỏ của ông lóe sáng. “Và anh sẽ là một phần trong đó.”

Chẳng có gì làm cho Blackmoore vui lên được nữa.

Cứ mỗi ngày trôi qua, ông ta biết rằng càng có ít cơ hội tìm thấy Thrall hơn. Họ đã gần như tóm được anh ta trong khu trại giam, và rồi việc xảy ra khiến ông ta đắng cả miệng.

Ông ta cố rửa sạch nó đi bằng bia, rượu mật ong, và rượu vang.

Sau đó thì vẫn chẳng có gì hơn. Thrall có vẻ như đã biến mất, một việc khó khăn cho một thứ to lớn và xấu xí như một gã orc. Thi thoảng, khi những chai rỗng chất đống bên cạnh ông, Blackmoore tin rằng tất cả mọi người đang âm mưu sau lưng ông nhằm bảo vệ Thrall. Giả thuyết này được củng cố bằng việc ít nhất một người thân cận với ông ta đã phản bội ông. Ông ta ôm cô ấy thật chặt vào đêm, sợ cô ta nghi ngờ rằng ông đã biết; tận hưởng cơ thể của cô ấy, có lẽ là hơi thô lỗ hơn bình thường; nói chuyện nhẹ nhàng với cô. Và vài lần, khi cô đang ngủ, nỗi đau và sự tức giận lẫn át khiến ông ta bò ra khỏi giường và uống say bí tỉ.

Và dĩ nhiên, với sự ra đi của Thrall, tất cả hi vọng chỉ huy một đạo quân orc chống lại Liên Minh đã biến mất như sương sớm dưới ánh mặt trời chói lòa. Rồi thì Aedelas Blackmoore sẽ trở thành cái gì? Chuyện ông ta đã phải vượt qua vết nhơ trong cái tên của cha ông ta và phải chứng minh bản thân cả tá lần, trong khi lũ thấp kém hơn lại được chấp nhận dễ dàng là đã đủ tể rồi. Dĩ nhiên họ đã nói với ông ta rằng vị trí hiện tại của ông ta thật là một vinh dự, mà bằng tiền ông đã mua được. Nhưng ông ta còn nghĩ xa hơn việc chỉ cần có một chỗ đứng quyền lực, mà còn vượt quá cả những suy nghĩ tầm thường. Có ai đạt được tầm suy nghĩ như Blackmoore? Không ai cả, và điều đó làm Blackmoore buồn nôn.

Ông ta đang say khướt. Một tiếng gõ khẩn cấp vang lên qua cánh cửa. “Biến đi,” ông ta nạt.

“Thưa ngài?” Giọng của thằng cha tỏ vẻ của kẻ phản bội. “Có tin tức, thưa ngài. Ngài Langston muốn gặp ngài.”

Blackmoore bỗng lại thấy hi vọng và ông ta cố gắng rời khỏi giường. Đang là giữa chiều và Taretha đang làm gì đó ở nơi khác những lúc cô không phải phục vụ ông ta. Ông ta thả đôi chân vẫn còn đi xuống sàn và ngồi đó một lát khi cả thế giới đang quay cuồng quanh ông ta. “Cho anh ta vào đi Tammis,” ông ta ra lệnh.

Cánh cửa mở tung và Langston bước vào. “Một tin thật tuyệt, thưa ngài!” anh ta la lên. “Đã có người nhìn thấy Thrall.”

Blackmoore khụt khịt. Việc “nhìn thấy” Thrall đã trở nên quá đổi tầm thường, vì rằng đã có một phần thưởng lớn cho việc tìm thấy nó. Nhưng Langston hẳn sẽ không chạy ngay tới chỗ Blackmoore chỉ với những tin đồn thất thiệt. “Ai thấy hẳn? Ở đâu?”

“Vài lý cách khu trại giam, hướng về phía tây,” Langston nói. “Vài dân làng đã bị đánh thức khi gã orc cố đột nhập vào nhà họ. Có vẻ như hẳn bị đói. Khi họ bao vây hẳn, hẳn nói năng rất dễ chịu với họ, và khi họ tấn công, hẳn chống lại và chiến thắng họ.”

“Có ai bị giết không?” Blackmoore hi vọng là không. Ông ta sẽ phải trả tiền cho ngôi làng đó nếu gã thú cưng của ông ta đã giết người.

“Không. Thực ra, họ còn nói rằng gã orc cố tình không giết người. Một vài ngày sau, con trai của một người nông dân đã bị bắt cóc bởi một nhóm orc. Nó được đưa tới một hang động dưới mặt đất và chúng ra lệnh cho một tên orc lớn giết nó. Tên orc đó từ chối, và tên tộc trưởng orc đồng ý với quyết định đó. Thằng bé được thả ra và ngay lập tức kể lại câu chuyện. Và thưa ngài – trong vụ chạm trán đó lũ orc nói với nhau bằng ngôn ngữ con người, bởi vì tên orc to lớn kia không thể hiểu ngôn ngữ của đồng loại.”

Blackmoore gật đầu. Có vẻ đúng với những gì ông ta biết về Thrall, ngược lại với những gì quần chúng nghĩ về Thrall. Thêm nữa, một thằng bé sẽ không đủ thông minh để nhận ra rằng Thrall không biết nhiều tiếng orc.

Ôi Ánh Sáng ời... có thể họ sẽ tìm ra được anh ta.

Lại có thêm lời đồn về vị trí của Thrall, và một lần nữa, Blackmoore rời Durnholde để theo dấu vết. Taretha có hai dòng suy nghĩ đối lập. Một là cô tuyệt vọng mong rằng lời đồn đó là sai, rằng Thrall ở cách xa nhiều dặm với nơi được báo cáo là anh bị nhìn thấy. Hai là cảm giác khuây khỏa khi Blackmoore không ở đó.

Cô đi dạo xung quanh pháo đài. Những ngày này thật an toàn, an toàn khỏi lũ cướp đường, và chúng trốn xa khỏi những con đường cái. Cô sẽ không bị làm hại trong khu rừng cô đã lớn lên cùng với nó.

Cô buông mái tóc và để nó thả xuống vai, thưởng thức sự tự do của việc đó. Thật không lịch sự khi một người phụ nữ buông xõa mái tóc của mình. Taretha hân hoan đan ngón tay vào mái tóc vàng dày và lắc đầu bất tuân.

Cô chợt nhìn thấy vết lằn nơi cổ tay. Theo bản năng, cô đưa một tay lên che tay kia.

Không. Cô sẽ không dấu đi những gì không phải nỗi xấu hổ của cô. Taretha ép bản thân để hở vết bầm ra. Vì lợi ích của gia đình, cô phải chịu bị khuất phục trước ông ta. Nhưng cô sẽ không dấu đi những sai trái ông ta đã gây ra.

Taretha hít một hơi sâu. Kể cả ở đây, có vẻ cái bóng của Blackmoore cũng đi theo. Cô thong thả gạt nó đi, và hướng mặt về phía mặt trời.

Cô đi về phía cái hang nơi cô chào Thrall và ngồi đó một lát, ngồi ôm lấy chân. Không có dấu hiệu nào cho thấy có bất cứ ai hay sinh vật nào trong rừng ở đây trong một khoảng thời gian dài. Rồi cô đứng dậy và bước tới cái cây nơi cô bảo Thrall dấu chiếc vòng cổ cô đã đưa cho anh. Nhìn vào trong bóng tối, cô chẳng thấy có ánh bạc nào cả. Cô vừa an tâm mà vừa buồn bã.

Taretha rất nhớ những lần viết thư cho Thrall và nghe những lời tử tế không ngoan của anh ta.

Giả như những người khác cũng nghĩ như vậy. Chẳng lẽ họ không thấy rằng orc không còn là mối nguy hại nữa sao? Chẳng lẽ họ không thể hiểu rằng với chút giáo dục và sự tôn trọng, họ có thể trở thành đồng minh có giá trị chứ không phải kẻ thù sao? Cô nghĩ về số tiền và thời gian trút vào các khu trại giam, thật là một thứ ngu ngốc và thiên cận.

Tiếc rằng cô đã không thể chạy trốn cùng Thrall. Khi Taretha chậm chậm bước về phía pháo đài, cô nghe một tiếng tù và. Ông chủ Durnholde đã trở về. Tất cả cảm giác nhẹ nhõm và tự do biến mất như thể nó vừa trào ra khỏi một vết thương.

Dù chuyện gì xảy đến, ít nhất Thrall đã tự do, cô nghĩ. Những ngày nô lệ của mình vẫn còn dài đằng đằng phía trước.

Thrall chiến đấu, và ăn uống theo phong tục truyền thống, và học hỏi. Anh đã nhanh chóng nói được tiếng orc trôi chảy, dù có hơi nặng đôi chút. Anh đi cùng các nhóm đi săn và rất có ích chứ không hề cản trở việc giết hươu. Những ngón tay, cho dù chúng rất to bè, đã học được cách sử dụng bút thì chẳng có gì khó trong việc đặt bẫy thỏ và những loài thú nhỏ khác. Từng

chút một, tộc Chiến Ca đang chấp nhận anh. Lần đầu tiên trong đời, Thrall cảm thấy rằng anh thuộc về nơi nào đó.

Nhưng rồi có tin tức từ những đội trinh sát. Rekshak trở về vào một buổi tối, trong có vẻ tức giận và cau có hơn bình thường. “Có tin thưa ngài,” anh ta nói với Hellscream.

“Anh có thể nói trước tất cả chúng ta,” Hellscream nói. Đêm nay họ ở trên mặt đất, thưởng thức bầu không khí cuối thu mát mẻ và tiệc tùng trên những con thú chính Thrall đã đem về cho bộ tộc.

Rekshak nhìn về hướng Thrall đầy khó chịu, rồi lẩm bẩm. “Như ngài muốn. Con người đang bắt đầu lùng sục khu rừng. Chúng mặc trang phục đỏ và vàng, và có hình chim ưng đen trên cờ hiệu của chúng.”

“Blackmoore,” Thrall ghê tởm nói. Ông ta có bao giờ để anh yên không? Ông ta định săn lùng anh tới tận cùng trái đất, xích anh kéo về để lại làm trò tiêu khiển cho Blackmoore sao?

Không. Anh sẽ tự chấm dứt đời mình trước khi lại rơi trở lại kiếp sống nô lệ. Anh nóng lòng muốn nói, nhưng phép lịch sự phải để Hellscream trả lời người của ông ta.

“Như ta nghĩ,” Hellscream nói, bình tĩnh hơn những gì Thrall nghĩ.

Rõ ràng Rekshak rất ngạc nhiên. “Thưa ngài,” anh ta nói, “tên lạ mặt Thrall đã khiến chúng ta gặp nguy hiểm. Nếu chúng tìm ra cái hang này, chúng sẽ không khoan dung với chúng ta đâu. Chúng ta hoặc sẽ bị giết hoặc sẽ bị giải đi như một lũ cừu vào mấy khu trại của chúng!”

“Không có chuyện nào sẽ xảy ra,” Hellscream nói. “Và Thrall không hề khiến chúng ta gặp nguy hiểm. Đó là lựa chọn của ta cho anh ta ở lại. Anh có ý kiến gì về điều đó không?”

Rekshak cúi đầu. “Không thưa tộc trưởng.”

“Thrall sẽ ở lại,” Hellscream tuyên bố.

“Xin cảm ơn, thưa tộc trưởng vĩ đại,” Thrall nói, “Rekshak đã đúng. Tôi phải đi. Tôi không thể để tộc Chiến Ca gặp nguy hiểm thêm nữa. Tôi sẽ đi và đảm bảo rằng họ sẽ đi theo một dấu vết giả, chúng sẽ dẫn họ ra xa mọi người mà cũng không dẫn tới chỗ tôi.”

Hellscream nhào người lại gần Thrall, anh đang ngồi bên phải ông ta.

“Nhưng bọn ta cần anh, Thrall à,” ông ta nói. Mắt ông lóe lên trong bóng tối. “*Ta* cần anh. Chúng ta sẽ di chuyển nhanh thôi, để giải phóng các anh em trong những khu trại.”

Nhưng Thrall vẫn lắc đầu. “Mùa đông đang đến. Sẽ khó mà nuôi nổi một đội quân. Và... có vài thứ tôi phải làm trước khi tôi sẵn sàng đứng lên cạnh mọi

người. Tôi đã mong có thể tới chỗ họ vào mùa xuân, nhưng có vẻ như Blackmoore đã ép tôi.”

Hellscream cứ nhìn Thrall trong một hồi lâu. Anh chàng orc to lớn hơn kia không hề tránh né ánh mắt đỏ đáng sợ đó. Cuối cùng, Hellscream buồn bã gật đầu.

“Dù ta rất nóng lòng muốn được trả thù, ta thấy anh mới là kẻ khôn ngoan. Những người anh em của chúng ta đang phải chịu sự giam hãm, nhưng sự thờ ơ sẽ xua bớt đi nỗi đau đớn của họ. Rồi sẽ đến lúc mặt trời tỏa ánh rực rỡ để giải phóng họ. Ta không biết chắc rằng tộc Sói Tuyết ở đâu, nhưng bằng cách nào đó, từ trong tim ta tin rằng anh sẽ tìm ra họ nếu anh thực sự muốn.”

“Tôi sẽ đi vào buổi sáng,” Thrall nói, tim anh trĩu nặng trong lồng ngực. Ngang qua đồng lửa bập bùng, anh nhìn Rekshak, người chưa từng ưa anh, anh ta gật đầu chấp thuận.

Sáng hôm sau Thrall miễn cưỡng chào tộc Chiến Ca và Grom Hellscream.

“Ta muốn anh giữ cái này,” Hellscream nói, ông tháo một cái vòng cổ bằng xương trên cái cổ gầy của ông ta. “Đây là những gì còn lại từ con mồi đầu tiên của ta. Ta đã khắc biểu tượng của ta lên đây; tất cả các tộc trưởng orc đều biết chúng.”

Thrall định phản đối, nhưng Hellscream nhe hàm răng vàng sắc và gầm gừ. Không định làm thất vọng vị tộc trưởng đã rất tử tế với mình, hoặc nghe thấy tiếng gầm chói tai kia một lần nữa, Thrall cúi đầu để Grom treo cái vòng cổ vào cổ anh.

“Tôi sẽ dẫn con người ra xa khỏi mọi người,” Thrall nhắc lại.

“Nếu anh không làm thế thì cũng chẳng thành vấn đề,” Hellscream nói.

“Bọn ta sẽ xé nát tứ chi chúng.” Ông ta cười điên khùng, và cả Thrall nữa.

Vẫn còn cười, anh bước về phía xứ bắc giá lạnh, nơi mà từ đó anh đến.

Sau vài tiếng anh bẻ hướng, hướng về ngôi làng nhỏ nơi anh lấy trộm thức ăn và đe dọa cư dân ở đó. Anh không hề tới gần, đôi tai sắc bén đã nghe thấy âm thanh của các binh sĩ. Nhưng anh để lại dấu vết giả để người của Blackmoore tìm thấy.

Dù cho việc đó có thể giết chết anh, anh lấy mảnh vải tã mang biểu tượng tộc Sói Tuyết và xé một mảnh lớn. Anh đặt nó cẩn thận trên một gốc cây lờm chờm ở phía nam làng. Anh muốn nó phải dễ bị tìm thấy, nhưng không quá lộ liễu. Anh cũng để lại vài dấu chân lớn để theo dấu trên nền đất bùn mềm.

Nếu may mắn, người của Blackmoore sẽ tìm ra mảnh vải vụn kia, nhìn thấy dấu chân và cho rằng Thrall đã đi về hướng nam. Anh cẩn thận bước ngược

trở lại ngay trên dấu chân đó – một chiến thuật anh từng đọc được – và bước trên đá và đất cứng cho những bước sau đó.

Anh nhìn về phía Dãy Núi Alterac. Grom đã nói với anh rằng kể cả ngay giữa mùa hè, đỉnh của chúng cũng trắng xóa trên nền trời xanh. Thrall đang định đi thẳng tới đó, không biết chính xác anh đang đi đâu, thì thời tiết bắt đầu thay đổi. Nó đã bắt đầu rơi, rất nhẹ nhàng. Lớp tuyết sẽ sớm trở nên dày và nặng, nặng nhất là trên núi.

Tộc Chiến Ca đã cho anh những nhu yếu phẩm thật tốt. Họ cho anh vài khúc thịt khô, một bọc da đựng nước để anh có thể lấy tuyết và làm chảy nó ra, một cái áo choàng dày có thể giúp xua đi cái lạnh giá của mùa đông, và vài cái bẫy thỏ để anh bổ sung vào mớ thịt khô.

Định mệnh, may mắn, và cả sự tử tế của những người lạ và một cô gái con người, đã đem anh tới tận đây. Grom đã cho rằng Thrall có những vai trò vẫn chưa thể hiện ra. Anh tin rằng, nếu điều đó là sự thật, anh sẽ được dẫn tới định mệnh của mình như anh đã được dẫn tới tận đây.

Nhắc bóng cái túi lên vai, không hề ngoái lại phía sau, Thrall bắt đầu bước về phía dãy núi, những đỉnh núi nhọn và thung lũng bên trong là nơi tộc Sói Tuyết ở.

Lord of the Clans – chapter 12

MƯỜI HAI

Nhiều ngày rồi nhiều tuần, và Thrall bắt đầu tính thời gian không phải bằng bao nhiêu lần mặt trời mọc, mà là bao nhiêu lần tuyết rơi. Không mất nhiều thời gian để anh ăn hết chỗ thịt khô tộc Chiến Ca đã đưa cho anh, mặc dù anh đã hạn chế rất nhiều. Những cái bẫy chẳng mấy khi thành công, và anh đang đi sâu vào vùng núi, anh càng bắt được ít thú rừng hơn.

Ít nhất nước không phải là vấn đề. Xung quanh anh toàn là các dòng suối băng, và những dòng nước lớn trắng xóa. Nhiều lần anh bị mắc kẹt trong những cơn bão bất ngờ, bị phải đào hang trong tuyết ẩn náu tới khi bão tan. Những lần đó, anh chỉ mong rằng anh có thể đào được tới nơi an toàn.

Môi trường khắc nghiệt bắt đầu nhấn tâm đòi trả giá. Anh càng ngày càng đi chậm lại, và nhiều lần anh dừng lại nghỉ và gần như không thể đứng dậy nổi nữa. Thức ăn đã cạn, và không còn bất cứ con thỏ hay sóc nào đủ ngu ngốc để bị vướng bẫy nữa. Anh chỉ biết rằng có động vật ở đây bằng những dấu chân hay dấu móng thỉnh thoảng thấy trên tuyết, và tiếng hú đáng sợ của lũ sói xa xôi trong đêm. Anh bắt đầu ăn lá và vỏ cây để làm dịu đi cái bụng đói cồn cào, thỉnh thoảng còn chẳng tiêu hóa nổi.

Tuyết đến rồi đi, bầu trời xanh xuất hiện, rồi tối sầm, rồi mây kéo đến mang theo tuyết. Anh bắt đầu tuyệt vọng. Anh còn không biết liệu anh có đi đúng hướng để gặp tộc Sói Tuyết không nữa. Anh bước đi vững chãi, ngoan cường, quyết tìm được người dân của anh hoặc là bỏ mạng nơi đây giữa vùng núi không mền khách này.

Trí óc anh bắt đầu thấy ảo giác. Hết lần này đến lần khác, Aedelas Blackmoore cứ nhảy xổ ra từ đồng tuyết, gào lên thô lỗ và vung một cây kiếm lưỡi rộng. Thrall còn có thể ngửi được mùi rượu trong hơi thở của ông ta. Chúng sẽ đến, và Thrall sẽ ngã xuống, kiệt sức, không thể chống lại đòn

kết liễu của Blackmoore. Cho tới khi ảo giác đó biến mất, biến từ hình ảnh ghê tởm đó thành một tảng đá vô hại trôi lên trên tuyết hay một cái cây tàn tạ bởi thời tiết.

Những hình ảnh dễ chịu hơn nhiều. Thỉnh thoảng Hellscream xuất hiện giải cứu anh, tạo ra một ngọn lửa ấm áp mà lại biến mất mỗi khi Thrall vươn tay tới đó. Những lần khác người giải cứu anh là Trung Sĩ, cầu nhàu rằng ông phải theo dấu vết người chiến binh lạc đường và cho anh một cái áo choàng dày, ấm áp. Ảo giác ngọt ngào nhất nhưng lại cay đắng nhất là khi Tari xuất hiện, đôi mắt xanh mở lớn đầy thương cảm và môi thì thào những lời an ủi. Đôi lần cô gần như chạm vào anh trước khi biến mất ngay trước mắt anh.

Anh cứ thế tiến bước, tới một ngày, anh không thể đi thêm được nữa. Anh bước một bước, và vẫn định bước tiếp, nhưng rồi cả cơ thể anh ngã về trước. Tâm trí anh cố gắng ra lệnh cho cơ thể kiệt sức và gần như đóng băng kia đứng dậy, nhưng nó không nghe lệnh. Anh không còn cảm thấy tuyết lạnh nữa. Nó... ấm, và mềm. Thở dài, Thrall nhắm mắt lại.

Một âm thanh khiến anh mở mắt ra, nhưng anh chỉ thờ ơ nhìn vào cái ảo giác mới này. Lần này là một bầy sói trắng, gần như trắng như tuyết xung quanh. Chúng đang vây quanh anh, và đứng đó trong im lặng, chờ đợi. Anh nhìn lại, thích thú tới việc cảnh tượng này sắp diễn ra như thế nào. Chúng sẽ

lao vào, chỉ để biến mất ư? Hay chúng chỉ đứng đó chờ tới khi sự bất tỉnh choán lấy anh?

Ba cái bóng xuất hiện từ phía sau những con sói không thực kia. Họ không phải là bất kỳ ai tới thăm anh những lần trước. Họ mặc kín từ đầu tới chân trong lớp lông dày. Họ có vẻ ấm áp, nhưng không ấm như Thrall đang cảm thấy. Mặt họ trùm kín trong những cái mũ trùm đầy lông xén gọn gàng, nhưng anh nhìn lấy được bộ hàm lớn. Kích cỡ của chúng cho thấy họ là dân orc.

Lần này anh cảm thấy tức giận với đầu óc mình. Anh đã quá quen thuộc với những ảo giác khác đã đến thăm anh. Giờ anh sợ rằng anh sắp chết trước khi biết được những người tưởng tượng kia định làm gì anh.

Anh nhắm mắt lại, và chẳng biết gì nữa.

“Mình nghĩ anh ấy dậy rồi.” Giọng nói đó nhẹ nhàng nhưng cao vút. Thrall cựa mình và đôi mắt nặng nề mở ra.

Đang nhìn anh là một vẻ mặt tò mò của một đứa bé orc. Mắt Thrall mở lớn để nhìn cậu bé kia. Không hề có trẻ con trong tộc Chiến Ca. Họ đã phải tập hợp lại với nhau sau cuộc chiến đáng sợ, số lượng thì bị giảm sút, và Grom đã nói với anh rằng trẻ con là những kẻ chịu thua đầu tiên.

“Xin chào,” Thrall nói bằng tiếng orc, giọng nói khàn đặc. Cậu bé nhảy căng lên, rồi cười.

“Anh ấy *chắc chắn* đã dậy rồi,” cậu bé nói, rồi lon ton chạy đi. Một orc khác bước vào tầm mắt của Thrall. Lần thứ hai chỉ trong chưa đầy một phút, Thrall nhìn thấy một loại orc khác; lúc đầu là một người rất trẻ, và giờ, là một người hằn đã trải qua rất rất nhiều mùa đông.

Tất cả đường nét trên khuôn mặt già cả của ông orc đều được phóng đại lên. Má lõm vào, răng vàng hơn cả răng Thrall, và nhiều cái đã bị mất hoặc sút mẻ. Đôi mắt có màu trắng đục kỳ lạ, và Thrall không thấy được con người. Cơ thể ông orc này cong gù xuống, gần nhỏ bằng đứa bé kia, nhưng theo bản năng Thrall co rúm người lại trước vẻ bề ngoài của ông già đó.

“Hừm,” ông orc già nói. “Cứ nghĩ là anh sắp chết rồi, anh bạn trẻ.”

Thrall cảm thấy hơi cáu. “Xin lỗi vì đã làm ông thất vọng,” anh nói.

“Danh dự yêu cầu bọn ta phải giúp những ai cần giúp,” ông orc nói tiếp, “nhưng luôn dễ dàng hơn nếu sự trợ giúp của bọn ta không có hiệu quả. Sẽ bớt đi một miếng ăn.”

Thrall sửng sốt trước sự khiếm nhã đó, nhưng không định nói gì.

“Tên ta là Drek’Thar. Ta là pháp sư của tộc Sói Tuyết, và là người bảo hộ của họ. Anh là ai?”

Thrall chợt cảm thấy nực cười trước cái ý tưởng rằng ông orc già nhăn nheo này là người bảo hộ của cả tộc Sói Tuyết. Anh cố ngồi dậy, nhưng rồi giật mình khi thấy mình bị đè xuống cái nệm lông như bị một bàn tay vô hình nào đó ấn xuống. Anh nhìn Drek’Thar và thấy ông già đó vừa cử động nhẹ ngón tay.

“Ta chưa cho phép anh ngồi dậy,” Drek’Thar nói. “Trả lời câu hỏi của ta, kẻ lạ mặt, hoặc ta sẽ phải xem xét lại lòng mến khách của bọn ta đây.”

Nhìn ông già đó với sự kính trọng mới có, Thrall nói, “Tên tôi là Thrall.”

Drek’Thar nhổ nước bọt. “Thrall! Một từ của con người, và một từ thể hiện sự nô dịch.”

“Đúng vậy,” Thrall nói, “một từ có nghĩa là nô lệ trong ngôn ngữ của họ.

Nhưng tôi không còn là một nô lệ nữa, nhưng tôi vẫn giữ cái tên này để thúc đẩy trách nhiệm của tôi. Tôi đã thoát khỏi xiềng xích và quyết định tìm lại quá khứ thực sự của mình.” Không nghĩ ngợi, Thrall lại cố ngồi dậy và lại bị đè xuống. Lần này, anh thấy những bàn tay già cả xương xẩu kia hơi co lại. Đây đúng là một pháp sư mạnh mẽ.

“Tại sao những người bạn sói của bọn ta lại tìm thấy anh lang thang trong cơn bão tuyết?” Drek’Thar yêu hỏi. Ông ta không nhìn thẳng vào Thrall, và Thrall nhận ra rằng ông orc già này bị mù.

“Đó là một câu chuyện dài.”

“Ta có thời gian mà.”

Thrall phải bật cười. Anh thấy mình đã thích ông pháp sư già kỳ cục này rồi. Chịu thua sức mạnh đang giữ anh nằm xuống, anh kể lại câu chuyện của mình. Rằng làm thế nào Blackmoore tìm thấy anh khi anh là một đứa bé sơ sinh, và đã nuôi lớn anh và dạy anh cách chiến đấu và cách đọc. Anh nói cho ông pháp sư về sự tử tế của Tari, về những dân orc thờ ơ anh gặp trong khu trại, về cuối cùng đã gặp được Hellscream, người dạy anh điều luật của chiến binh và ngôn ngữ của người dân anh.

“Hellscream là người nói cho tôi biết rằng tộc Sói Tuyết là bộ tộc của tôi,” anh kết thúc. “Ông ấy biết nhờ mảnh vải nhỏ tôi được gói trong đó khi tôi là một đứa bé. Tôi có thể cho ông xem-” Anh chợt im lặng, hơi xấu hổ. Hiển nhiên Drek’Thar không thể “xem” thứ gì được.

Anh chờ đợi cơn giận của người pháp sư, nhưng thay vì đó Drek’Thar vươn tay ra. “Đưa nó cho ta.”

Giờ áp lực lên ngực anh đã tan biến, và Thrall đã có thể ngồi dậy. Anh với tay lấy cái túi để lấy mẫu khăn còn lại của tộc Sói Tuyết, rồi im lặng đưa cho ông pháp sư.

Drek'Thar cầm nó bằng cả hai tay, rồi đưa sát ngực. Ông nhẹ nhàng thì thầm những lời Thrall không nghe thấy nổi, rồi gật đầu.

“Như ta nghi ngờ,” ông ta nói, rồi thở dài nặng nề. Ông đưa mảnh vải lại cho Thrall. “Mảnh vải đúng là của tộc Sói Tuyết, và nó được dệt bởi tay mẹ anh. Bọn ta cứ nghĩ anh đã chết.”

“Làm sao ông có thể nói như vậy?” Và rồi Thrall hiểu được những gì Drek'Thar vừa nói. Anh lại tràn đầy hi vọng. “Ông biết mẹ tôi ư? Cha tôi nữa? Tôi là ai?”

Drek'Thar nhắc đầu lên và nhìn Thrall bằng đôi mắt mù lòa. “Anh là đứa con duy nhất của Durotan, cựu tộc trưởng của chúng ta, và người vợ dũng cảm của ông ấy, Draka.”

Bên món thịt hầm rễ cây thịnh soạn, Drek'Thar kể cho Thrall phần còn lại về quá khứ của anh, ít nhất là những gì ông biết. Ông đã đưa anh chàng orc trẻ vào hang của ông, và với ngọn lửa cháy rực rỡ và áo choàng lông dày quàng quanh người, cả ông pháp sư già và anh chàng chiến binh trẻ đều ấm áp và thoải mái. Palkar, người phục vụ của ông, đã nhanh chóng chạy đi báo tin

cho ông khi Thrall thức giấc, múc món hầm và ấn cái bát gỗ ấm vào tay Drek'thar.

Ông orc ăn món thịt hầm, ngừng nói. Palkar ngồi trong im lặng. Âm thanh duy nhất là tiếng lửa lách tách và tiếng thở sâu và chậm của Tai Thính, con sói đồng hành với Drek'thar. Thật là một câu chuyện khó khăn đối với Drek'Thar, về một người ông chưa từng nghĩ rằng ông sẽ phải nhắc đến một lần nữa.

“Cha mẹ anh là những người được kính trọng nhất trong tộc Sói Tuyết. Họ để bọn ta lại và ra đi vì một mục đích tàn khốc nhiều mùa đông trước, không bao giờ quay về nữa. Bọn ta không biết chuyện gì đã xảy ra với họ... cho tới tận bây giờ.” Ông chỉ về hướng miếng vải. “Những thứ vải đã nói cho ta biết. Họ đã bị giết, và anh còn sống, được nuôi lớn bởi con người.”

Mảnh vải không phải vật sống, nhưng nó được làm từ lông của lũ dê trắng sống đương đầu với dãy núi. Bởi vì len đó từng thuộc về một sinh vật sống, nó cũng có tri giác của chính nó. Nó không thể cho biết chi tiết, nhưng nó nói rằng máu đã chảy, bắn lên nó những giọt đỏ sẫm. Nó cũng nói cho Drek'Thar một chút về Thrall, xác nhận câu chuyện của chàng orc trẻ và mang lại chút sự thật mà Drek'Thar có thể tin tưởng.

Ông có thể cảm nhận được thắc mắc của Thrall về những gì mẫu vải đó đã hào phóng “kể” cho ông nghe. “Mục đích gì khiến cha mẹ tôi mất cả mạng vậy?” chàng orc trẻ muốn biết.

Nhưng đó là thông tin Drek'Thar chưa sẵn sàng cho biết. “Ta sẽ kể cho anh nghe khi đến lúc, có lẽ vậy. Nhưng giờ, anh đã đặt ta vào một hoàn cảnh khó khăn, Thrall à. Anh đứng ngay giữa mùa đông, mùa khắc nghiệt nhất trong tất cả, và là một thành viên trong bộ lạc của anh bọn ta phải để anh vào. Điều đó không có nghĩa rằng anh sẽ được giữ ấm, được cho ăn, và được che chở mà không phải báo đáp.”

“Tôi không mong được thết đãi như vậy,” Thrall nói. “Tôi khỏe mạnh. Tôi có thể làm việc siêng năng, giúp mọi người đi săn. Tôi có thể dạy cho mọi người cách làm của loài người, để mọi người có thể chuẩn bị đối phó với họ tốt hơn. Tôi có thể-”

Drek'Thar giơ một tay lên yêu cầu Thrall im lặng. Anh nghe lời. Ngọn lửa đang nói chuyện với ông ấy. Ông cúi sát nó, để nghe rõ hơn những lời đó.

Drek'Thar sửng sốt. Lửa là thứ vô kỷ luật nhất trong các nguyên tố. Nó ít khi chiếu cố trả lời khi ông gọi nó sau khi hoàn thành nghi thức để thỏa hiệp với nó. Và giờ, Lửa đang nói với ông ta... về Thrall!

Ông thấy trong đầu mình hình ảnh của Durotan dũng cảm, Draka xinh đẹp và dữ dội. *Ta nhớ hai người, những người bạn của ta*, ông nghĩ. *Và rồi giọt máu của hai người trở về với ta, trong hình hài đứa con trai của hai người. Một đứa con trai mà cả Linh Hồn Lửa cũng nói tốt cho nó. Nhưng ta không thể cứ việc cho nó quyền lãnh đạo được, không khi còn trẻ như vậy, chưa được thử thách... và ô uế con người!*

“Từ khi cha anh ra đi, ta là thủ lĩnh của tộc Sói Tuyết,” Drek’Thar nói. “Ta chấp nhận mong muốn được giúp đỡ bộ tộc của anh, Thrall con trai Durotan. Nhưng anh sẽ phải tự mình lấy được vị trí.”

Sáu ngày sau, khi Thrall đang vật lộn đi xuyên qua cơn bão tuyết để trở về khu trại của bộ tộc với một con thú lông rậm to lớn mà anh và những con sói trắng đã hạ gục lưng lẳng sau lưng, anh thắc mắc rằng có lẽ cảnh nô lệ cũng chẳng dễ dàng hơn.

Ngay khi ý nghĩ đó đến, anh đã gạt ngay nó đi. Anh đang ở cùng những người dân của mình, mặc dù họ cứ nhìn anh với thái độ thù địch và ác cảm. Anh luôn là người cuối cùng được ăn. Kể cả lũ sói cũng được ăn no trước Thrall. Anh được cho nơi lạnh nhất để ngủ, lớp áo mỏng nhất, vũ khí tồi tàn nhất, công việc nặng nhọc nhất. Anh khiêm tốn chấp nhận tất cả, nhận ra đó

là gì: một thử thách, để đảm bảo rằng anh không đến với tộc Sói Tuyết để mong được đối xử như một vị vua... như Blackmoore.

Vậy nên anh cứ che phủ các hầm trú ẩn, lột da những con thú, đi tìm củi, và làm tất cả mọi thứ được yêu cầu mà không phàn nàn một lời. Ít nhất bây giờ anh còn có lũ sói tuyết để làm bạn trong màn bão tuyết.

Một buổi tối, anh đã hỏi Drek'Thar về liên kết giữa những con sói và dân orc. Dĩ nhiên anh đã quen với cảnh những con thú được thuần hóa, nhưng việc này có vẻ khác, sâu đậm hơn nhiều.

“Đúng vậy,” Drek'Thar trả lời. “Lũ sói không hề được thuần hóa, như anh nghĩ. Chúng đến làm bạn với chúng ta vì ta mời chúng. Đó là một phần của việc trở thành pháp sư. Chúng ta có mối ràng buộc với những thứ trong thế giới tự nhiên, và luôn cố gắng để sống hòa thuận với chúng. Thật hữu ích với chúng ta có lũ sói làm bạn. Đi săn với chúng ta, giữ chúng ta ấm khi những lớp lông không đủ. Báo động chúng ta khi có kẻ lạ mặt, như chúng làm với anh. Anh đã chết nếu như những con sói bạn của chúng ta không tìm thấy anh. Và ngược lại, chúng ta đảm bảo rằng chúng được ăn no, vết thương của chúng được chữa lành, và lũ sói con không cần phải sợ lũ đại bàng gió hùng mạnh thường lùng sục khắp dãy núi trong mùa sinh nở.

“Chúng ta cũng có một mối liên kết tương tự với bầu trời, mặc dù chúng không thông minh như lũ sói. Chúng cho chúng ta lông và sữa, và khi chúng ta cực kỳ cần thiết, một con sẽ hi sinh mạng sống. Ngược lại chúng ta bảo vệ chúng. Chúng được tự do phá bỏ mối liên kết vào bất kỳ lúc nào, nhưng trong ba mươi năm qua, không có con nào làm vậy.”

Thrall không thể tin nổi vào những gì anh vừa nghe được. Đó rõ ràng là quyền lực của ma thuật. “Ông liên kết với những thứ khác ngoài lũ thú phải không?”

Drek'Thar gật đầu. “Ta có thể gọi tuyết, gió, và sét. Những cái cây sẽ cúi đầu chào khi ta yêu cầu. Dòng sông sẽ chảy khi ta thỉnh cầu chúng.”

“Nếu sức mạnh của ông lớn đến vậy, sao mọi người lại tiếp tục sống ở cái nơi khắc nghiệt như thế này?” Thrall hỏi. “Nếu những gì ông nói là đúng, ông có thể biến đỉnh núi khô cằn này thành một khu vườn tươi tốt. Sẽ không khó tìm thức ăn, kẻ thù sẽ không bao giờ tìm thấy-”

“Và ta sẽ vi phạm giao kèo đầu tiên với các nguyên tố, và tự nhiên sẽ không bao giờ đáp lại lời ta nữa!” Drek'Thar gầm lên. Thrall ước gì anh có thể rút lại lời nói, nhưng đã quá muộn. Anh hẳn đã cực kỳ xúc phạm đến ông pháp sư. “Anh có hiểu chút gì không? Chẳng lẽ con người đã sục những cái móng vuốt tham lam vào anh sâu đến nỗi anh không thể thấy được những gì nằm

sâu bên trong sức mạnh của một pháp sư? Ta được ban cho những thứ đó vì ta *thỉnh cầu*, với sự kính trọng trong tim, và ta bằng lòng cho đi thứ gì đó để trả lại. Ta chỉ thỉnh cầu những thứ cần thiết nhất cho ta và người dân của ta thôi. Có lúc, ta đòi hỏi những thứ to lớn, nhưng chỉ vì những thứ tốt đẹp, xứng đáng, và lành mạnh. Ngược lại, ta cảm ơn những sức mạnh đó, biết rằng chúng chỉ để mượn, không phải để mua. Chúng đến với ta vì chúng muốn thế, chứ không phải vì ta yêu cầu! Chúng không phải là nô lệ, Thrall à. Chúng là những thực thể mạnh mẽ đến theo ý chí tự do của mình, chúng là bạn đồng hành với ma thuật của ta, không phải là dây tở. Hà!” Ông gầm gừ và quay đi khỏi Thrall. “Anh sẽ không bao giờ hiểu được.”

Trong nhiều ngày, ông ta không hề nói chuyện với Thrall. Thrall tiếp tục làm những công việc nhỏ mọn, nhưng có vẻ như anh ngày càng xa cách với tộc Sói Tuyết, không hề gần hơn sau ngần ấy thời gian. Một buổi tối khi anh đang che phủ những hầm trú ẩn thì một anh chàng trẻ tuổi gọi lớn, “Tên nô lệ!”

“Tên tôi là Thrall,” Thrall u ám nói.

Gã orc kia nhún vai. “Thrall, nô lệ. Nghĩa như nhau cả thôi. Con sói của ta đang ốm và vậy bắn ra giường nó rồi. Tẩy sạch nó đi.”

Thrall khẽ gầm gừ trong cổ họng. “Tự tẩy sạch nó đi. Tôi không phải đầy tớ của anh, tôi là một vị khách của tộc Sói Tuyết,” anh nạt.

“Ồ? Thật sao? Với cái tên là nô lệ sao? Đây, anh chàng con người, đỡ này!”

Anh ta ném một cái mền phủ lên người Thrall trước khi anh kịp phản ứng.

Hơi ẩm lạnh dính vào mặt anh và anh ngửi thấy mùi nước tiểu.

Có thứ gì đó vụt lên trong người anh. Cơn giận màu đỏ che khuất tầm nhìn và anh gào trước việc bị xúc phạm. Anh kéo cái mền bắn thiu ra và siết nắm đấm. Anh bắt đầu giậm chân, đều đều, đầy tức giận, như trước đây anh thường làm trên đấu trường. Chỉ có điều ở đây không hề có đám đông cổ vũ, chỉ có những dân orc im lặng đột nhiên vây sát quanh anh và nhìn anh.

Anh chàng orc trẻ kia hất hàm bướng bỉnh. “Ta nói, tẩy sạch nó đi, tên nô lệ.”

Thrall gầm lên và nhảy bổ vào. Anh chàng trẻ kia ngã xuống, nhưng không hề đánh lại. Thrall không hề cảm thấy da thịt ở dưới những cái móng đen sắc nhọn. Anh chỉ thấy giận dữ, bị xúc phạm. Anh không phải là nô lệ của bất cứ ai cả.

Rồi họ kéo anh ra và ném anh vào một đồng tuyết. Cơn lạnh đột ngột khiến anh bình tĩnh lại, và anh nhận ra rằng anh đã phá hoại tất cả cơ hội để được những người đó chấp nhận. Ý nghĩ đó làm anh đau khổ, và anh ngồi ngập

hông trong tuyết, nhìn xuống. Anh đã thất bại. Không còn nơi nào anh thuộc về nữa.

“Ta đã thắc mắc rằng anh có thể chịu đựng được bao lâu,” Drek’Thar nói. Thrall bơ phờ nhìn lên thấy ông pháp sư mù đang đứng trước mặt anh. “Anh khiến ta ngạc nhiên vì trụ được lâu như vậy đấy.”

Thrall từ từ đứng dậy. “Tôi đã chống lại với các chủ nhà,” anh nặng nề nói. “Tôi sẽ đi.”

“Anh sẽ không làm thế đâu,” Drek’Thar nói. Thrall quay sang nhìn ông. “Thử thách đầu tiên của ta là để xem liệu anh có quá kiêu ngạo để đòi hỏi là một trong số bọn ta không. Nếu anh có tới đây để yêu cầu quyền lãnh đạo từ quyền nổi dỗi, bọn ta sẽ đuổi ngay anh đi – và gửi lũ sói đi để đảm bảo anh sẽ ở xa bọn ta. Đầu tiên anh cần phải khiêm tốn trước khi bọn ta chấp nhận anh.”

“Nhưng đồng thời, bọn ta cũng sẽ không tôn trọng kẻ nào chịu nhún nhường quá lâu. Nếu anh không đối đầu với sự xúc phạm của Uthul, anh hẳn không phải là một dân orc thực thụ. Ta rất hài lòng khi thấy anh vừa khiêm tốn và cũng đầy tự trọng, Thrall à.”

Drek’Thar nhẹ nhàng đặt bàn tay nhăn nheo lên cánh tay cơ bắp của Thrall. “Cả hai phẩm chất đều cần cho người đi theo con đường của pháp sư.”

Lord of the Clans – chapter 13

MƯỜI BA

Suốt phần mùa đông rét buốt còn lại, Thrall vẫn cảm thấy hơi ấm từ bên trong và cái lạnh dường như ít đi. Giờ anh đã được chấp nhận là một thành viên của bộ tộc, và kể cả tộc Chiến Ca cũng không khiến anh cảm thấy được coi trọng đến vậy. Ban ngày anh dành thời gian để đi săn cùng các tộc nhân giờ đã trở thành một gia đình và lắng nghe lời dạy của Drek'Thar. Ban đêm

anh cùng tập trung quanh một đồng lửa lớn ồn ào và vui vẻ, hát những bài hát và kể những câu chuyện oai hùng trong quá khứ.

Dù cho Drek'Thar thường kể cho anh nghe những câu chuyện của Durotan người cha dũng cảm của anh, Thrall vẫn cảm thấy rằng ông orc già đang giấu một cái gì đó. Nhưng anh vẫn không hề đặt vấn đề. Giờ Thrall hoàn toàn tin tưởng Drek'Thar, và biết rằng ông pháp sư sẽ nói cho anh những gì anh cần biết vào lúc mà anh cần.

Anh cũng có thêm một người bạn đặc biệt. Một buổi tối, khi cả bộ tộc và những con sói đồng hành cùng họ tập trung quanh đồng lửa như thường lệ, một con sói trẻ bước ra khỏi đàn thường ngủ ngay bên ngoài hàng người quanh đồng lửa và tiến tới. Những tộc nhân Sói Tuyết chợt im lặng.

“Con cái này sẽ Lựa Chọn,” Drek'Thar trang trọng nói. Thrall từ lâu đã không còn ngạc nhiên trước việc Drek'Thar biết được giới tính của con sói và nó – cô ấy – đã sẵn sàng để Lựa Chọn, dù cho việc đó nghĩa là gì. Không mấy khó khăn, Drek'Thar vươn tay về phía cô sói.

“Kẻ xinh đẹp, cô muốn tạo mối ràng buộc với một người trong bộ tộc,” ông nói. “Hãy tiến tới và Lựa Chọn người mà cô sẽ cùng ràng buộc với nhau tới trọn đời.”

Con sói không tiến tới ngay. Nó cứ đứng đó, tai vểnh lên, cặp mắt đen xem xét từng dân orc có mặt tại đó. Đa phần họ đã có bạn đồng hành, nhưng vẫn còn nhiều người chưa có, đặc biệt là những người trẻ. Uthul, người đã nhanh chóng trở thành bạn của Thrall từ khi Thrall chống lại sự đối xử tàn nhẫn của anh, giờ đang trở nên căng thẳng. Thrall chắc rằng anh ta rất muốn con thú xinh đẹp duyên dáng này Lựa Chọn anh.

Mắt con sói nhìn vào mắt Thrall, và cứ như có một cảm giác sừng sốt chạy khắp người anh.

Con sói cái nhảy về phía Thrall, và nằm bên cạnh anh. Mắt nó nhìn chăm chăm mắt anh. Thrall cảm thấy một mối quan hệ khăng khít và ấm áp với con thú này, mặc dù họ là hai loài khác nhau. Anh biết rằng, dù anh không thể biết được, rằng nó sẽ ở bên anh tới khi một trong hai bỏ mạng.

Thrall từ từ vươn tay chạm vào cái đầu đẹp đẽ của Tuyết Ca. Lông nó thật dày và mềm mại. Một cảm giác ấm áp thích thú ngập tràn người anh.

Đoàn người gầm gừ những tiếng chấp thuận, và Uthul, dù rõ ràng rất thất vọng, là người đầu tiên vỗ vào lưng Thrall.

“Nói cho chúng ta biết tên của nó đi,” Drek’Thar nói.

“Tên nó là Tuyết Ca,” Thrall trả lời, không biết tại sao anh lại biết điều đó. Con sói nhắm hờ mắt, và anh cảm thấy sự thỏa mãn của nó.

Cuối cùng Drek'Thar đã giải thích nguyên nhân cái chết của Durotan vào một buổi tối trước khi mùa đông kết thúc. Dần dần, khi mặt trời tỏa sáng, họ nghe thấy tiếng tuyết đang tan. Chiều hôm đó Thrall đang đứng và kính cẩn nhìn Drek'Thar đang thực hiện một nghi lễ làm tuyết tan vào mùa xuân, thỉnh cầu nó thay đổi dòng chảy để tránh lập ngập khu trại của tộc Sói Tuyết. Vẫn như lâu nay, Tuyết Ca đứng bên cạnh anh, một cái bóng trắng im lìm và trung thành.

Thrall chợt thấy rung mình. Anh nghe thấy một giọng nói: *Bọn ta đã nghe được lời thỉnh cầu của Drek'Thar, và thấy nó không hề quá đáng. Bọn ta sẽ không chảy vào nơi ở của người và người của người, Pháp Sư ạ.*”

Drek'Thar cúi chào, rồi chính thức dừng nghi lễ. “Con nghe thấy nó,” Thrall nói. “Con nghe thấy tuyết trả lời thầy.”

Drek'Thar hướng đôi mắt mù về phía Thrall. “Ta biết con nghe thấy,” ông ta nói. “Đó là dấu hiệu cho thấy con đã sẵn sàng, rằng con đã học và hiểu tất cả những gì ta dạy. Ngày mai, con sẽ trải qua lễ kết nạp. Nhưng đêm nay, hãy tới hang của ta. Ta có chuyện con cần phải nghe.”

Khi đêm xuống, Thrall bước tới hang. Tai Thính, con sói của Drek'Thar, rên rĩ vui mừng. Drek'Thar vẫy Thrall vào trong.

“Ngồi đi,” ông ra lệnh. Thrall làm theo. Sói Tuyết tiến về phía Tai Thính và chúng chạm mũi nhau trước khi cuộn tròn lại và nhanh chóng ngủ. “Hắn con có rất nhiều câu hỏi về cha con và số phận của ông ấy. Ta đã không trả lời, nhưng đã đến lúc con cần phải biết. Nhưng trước hết, hãy thề trên tất cả những gì thân thuộc nhất của con rằng con sẽ không bao giờ nói cho ai biết về những gì ta sắp kể cho con, tới khi con nhận được dấu hiệu rằng chuyện đó phải được nói ra.”

“Con thề,” Thrall trang trọng nói. Tim anh đang đập nhanh. Sau bao nhiêu năm, đã đến lúc anh biết được sự thật.

“Con đã biết rằng chúng ta bị Gul'dan đày ải,” Drek'Thar nói. “Những gì con chưa biết đó là tại sao. Không ai biết nguyên nhân trừ cha mẹ con và chính ta, và đó là vì Durotan muốn như thế. Càng ít người biết những gì ông ấy biết, bộ tộc càng được an toàn.

Thrall không nói gì, nhưng nuốt từng lời của Drek'Thar.

“Giờ chúng ta đã biết rằng Gul'dan rất xấu xa, và không hề đặt dân orc vào trong tim. Nhưng hầu hết đều không biết hắn phản bội chúng ta đến chừng nào, và cái giá kinh hoàng chúng ta đang phải trả vì những gì hắn gây ra cho

chúng ta. Durotan đã biết, và vì hiểu biết đó ông ấy đã bị đi đày. Ông ấy và Draka – và con, Thrall bé nhỏ – trở về phương nam để kể cho tộc trưởng orc Orgrim Doomhammer hùng mạnh về sự bội bạc của Gul’dan. Chúng ta không biết liệu cha mẹ con có gặp được Doomhammer không, nhưng chúng ta biết rằng họ bị giết vì hiểu biết đó.”

Thrall cố nén tiếng thét sốt ruột, *Hiểu biết gì vậy? Drek’Thar* dừng lại một lúc lâu, rồi tiếp tục.

“Gul’dan chỉ muốn sức mạnh cho riêng mình hă, và hă bán chúng ta đi như nô lệ để đạt được điều đó. Hă lập một nhóm gọi là Hội Đồng Bóng Tối, và nhóm này gồm có chính hă và nhiều thầy pháp orc ma quỷ, ra lệnh mọi thứ cho dân orc làm. Chúng liên hiệp với lũ quỷ, kẻ trao cho chúng nguồn sức mạnh hèn hạ, và là kẻ truyền nhiễm vào Đại Tộc những ham muốn giết chóc và chiến đấu khiến người dân quên đi con đường cũ, con đường của tự nhiên, và của pháp sư. Họ thềm khát để rồi chết đi. Con đã thấy ngọn lửa đỏ trong mắt những dân orc tại trại, Thrall à. Bằng dấu hiệu đó, con có thể biết rằng họ đang bị chế ngự bởi sức mạnh của quỷ.”

Thrall thở dốc. Anh ngay lập tức nghĩ về cặp mắt đỏ rực của Hellscream, về những gì cơ thể Hellscream phải chịu đựng. Nhưng trí óc Hellscream vẫn là của chính ông. Ông đã công nhận sức mạnh của lòng khoan dung, và không để bản thân rơi vào cơn khát máu điên cuồng hay sự thờ ơ khủng khiếp anh

thấy ở trong khu trại. Grom Hellscream hẳn đã phải giáp mặt với lũ quỷ hằng ngày, và vẫn tiếp tục kháng cự lại chúng. Sự khâm phục của Thrall đối với người tộc trưởng càng ngày tăng cao khi anh nhận ra ý chí của Hellscream mạnh mẽ đến mức nào.

“Ta tin rằng sự thờ ơ con nhận thấy trong khu trại chính là sự trống rỗng mà người dân của chúng ta đang cảm thấy khi nguồn sức mạnh ma quỷ đã bị rút khỏi. Không còn nguồn năng lượng thêm vào ấy, họ cảm thấy yếu đuối. Họ có thể còn chẳng biết tại sao họ lại cảm thấy như thế, hoặc chẳng thèm suy nghĩ đến chuyện đó. Họ như những cái cốc rỗng, Thrall à, và từng được dùng để chứa thuốc độc. Giờ họ đang kêu gào để đòi được chứa lại những thứ trong lành. Những gì họ mong muốn là sự nuôi dưỡng của con đường cũ. Pháp sư giáo, sự kết nối giữa nguồn sức mạnh đơn giản và thuần khiết của lực lượng và luật lệ thiên nhiên, sẽ lại rót đầy bọn họ và làm dịu đi cơn đói kinh hoàng đó. Với và chỉ với nó, có thể đánh thức họ khỏi cơn mê và gọi họ nhớ lại dòng dõi dũng cảm và tự hào chúng ta xuất phát.”

Thrall tiếp tục chăm chú lắng nghe, uống từng lời của Drek'Thar.

“Cha mẹ con biết về hiệp ước bóng tối. Họ biết rằng Đại Tộc khát máu này ghê tởm hơn cả những gì tưởng tượng được. Lũ quỷ và Gul'dan đã lấy đi dũng khí cố hữu trong người dân chúng ta và phá hoại, biến dạng nó vì mục

đích của chính chúng. Durotan biết điều này, và vì hiểu biết đó bộ tộc của ông ấy đã bị trục xuất. Ông chấp nhận điều đó, nhưng khi con được sinh ra, ông biết rằng ông ấy không thể im lặng được lâu hơn nữa. Ông ấy muốn một thế giới tốt hơn cho con, Thrall à. Con là con trai và người thừa kế của ông ấy. Con sẽ là tộc trưởng đời tiếp theo. Ông ấy và Draka về phương nam, như ta đã kể với con, để tìm người bạn cũ Orgrim Doomhammer của họ.”

“Con biết cái tên đó,” Thrall nói. “Ông ta là vị Thống Chiến hùng mạnh đã dẫn dắt tất cả các bộ tộc chống lại con người.”

Drek'Thar gật đầu. “Ông ấy thông thái và gan dạ, một người lãnh đạo giỏi của người dân. Cuối cùng con người đã chiến thắng, sự bội bạc của Gul'dan – ít nhất là cái bóng mờ nhạt của sự thật sâu thẳm – đã bị phát giác, và lũ quỷ rút đi. Con đã biết phần còn lại.”

“Là Doomhammer đã giết ư?”

“Chúng ta không tin là vậy, nhưng từ đó không có tin tức gì từ ông ta nữa. Tin đồn kỳ lạ lan đến chỗ chúng ta, rằng ông ta đã trở thành một ẩn sĩ, sống ẩn dật, hoặc là ông ta đã bị tống giam. Nhiều người nghĩ rằng ông ta là một huyền thoại sẽ trở về giải cứu chúng ta khi đến lúc.”

Thrall cân trọng nhìn thầy mình. “Vậy thầy nghĩ gì, thầy Drek'Thar?”

Ông orc già cười khùng khục trong cổ họng. “Ta nghĩ,” ông nói, “rằng ta đã kể đủ cho con rồi, và đã đến lúc con đi nghỉ. Ngày mai sẽ là lễ kết nạp của con. Tốt hơn hết con nên chuẩn bị.”

Thrall đứng dậy và kính cẩn cúi chào. Cho dù ông pháp sư không thể thấy cử chỉ đó, anh cũng làm vậy vì chính mình. “Đi nào Tuyết Ca,” anh gọi, và con sói trắng ngoan ngoãn bước vào màn đêm cùng với người bạn của nó.

Drek'Thar lắng nghe, và rồi khi ông chắc chắn rằng họ đã đi, ông gọi Tai Thính. “Ta có một việc cho anh, bạn của ta. Anh đã biết phải làm gì rồi đấy.”

Dù cho anh đã cố nghỉ ngơi nhiều nhất có thể, Thrall vẫn thấy khó mà ngủ được. Anh cảm thấy quá kích thích, quá e sợ, về những gì lễ kết nạp sẽ đem tới. Drek'Thar không nói gì trước với anh cả. Anh ước gì anh biết trước chút gì để mà trông đợi.

Anh đã tỉnh như sáo khi bình minh xám xịt chiếu le lói vào hang của anh.

Anh đứng dậy và đi ra ngoài, và quá đổi ngạc nhiên khi trông thấy tất cả mọi người đều đã thức dậy và im lặng tập trung quanh hang của anh.

Thrall định nói, nhưng Drek'Thar giơ một tay ra hiệu im lặng. “Con không được nói cho đến khi ta cho phép,” ông ta nói. “Đi đi, đi một mình vào dãy núi. Tuyết Ca sẽ ở lại đây. Con không được ăn hay uống, và phải suy nghĩ kỹ

về con đường con đi phía trước. Khi mặt trời lặn, quay về với ta, và nghi lễ sẽ bắt đầu.”

Thrall ngoan ngoãn quay đầu bước đi. Tuyết Ca biết rằng nó phải làm gì, không hề đi theo. Nó ngửa đầu lên và hú. Tất cả các con sói khác hú theo, và dàn hợp xướng ngọt ngào hoang dại đó hộ tống Thrall đi một mình nhằm chiêm nghiệm.

Cả ngày trôi qua nhanh hơn anh mong đợi. Đầu óc anh tràn ngập những câu hỏi, và anh ngạc nhiên khi ánh sáng thay đổi và mặt trời tỏa ánh sáng da cam trên nền trời mùa đông, bắt đầu lặn xuống đường chân trời. Anh quay lại ngay khi tia sáng cuối cùng trùm lên khu trại.

Drek'Thar đang chờ anh. Thrall nhận ra rằng Tai Thính đã biến mất, chuyện này không bình thường lắm, nhưng anh cho rằng đó là một phần của nghi lễ. Tuyết Ca cũng không xuất hiện. Anh bước về phía Drek'Thar và chờ đợi. Ông orc già ra hiệu cho Thrall đi theo.

Ông dẫn Thrall đi qua một vách đá tuyết phủ tới một nơi Thrall chưa từng thấy trước đây. Nhằm trả lời cho câu hỏi không được nói ra, Drek'Thar trả lời, “Nơi này luôn hiện hữu ở đây, nhưng nó không muốn bị nhìn thấy. Bởi vậy, chỉ bây giờ, khi nó chào đón con, con mới có thể nhìn thấy nó.”

Thrall chợt thấy nổi lo lắng trào dâng, nhưng không nói ra. Drek'Thar vẫy tay, và tuyết tan chảy ngay trước mắt Thrall, lộ ra một mặt đá tròn lớn.

“Đứng vào giữa, Thrall con trai Durotan,” Drek'Thar nói. Giọng ông không còn khàn nữa, mà chứa đựng một sức mạnh và uy lực Thrall chưa từng nghe thấy trước đây. Anh nghe theo.

“Chuẩn bị gặp các linh hồn của thế giới tự nhiên,” Drek'Thar nói, và tim Thrall đập nhanh.

Chẳng có chuyện gì xảy ra. Anh chờ đợi. Vẫn không có gì xảy ra. Anh cứ mình lo lắng. Mặt trời đã lặn hoàn toàn và những vì sao bắt đầu xuất hiện.

Anh dần trở nên mất kiên nhẫn và cái kính thì một giọng nói lớn phát ra trong đầu anh: *Kiên nhẫn là thử thách đầu tiên.*

Thrall nhanh chóng hít vào. Giọng nói lại phát ra.

Ta là Linh Hồn của Đất, Thrall con trai Durotan. Ta là mặt đất mọc nên cây trái, mọc nên cỏ cây nuôi sống muôn thú. Ta là hòn đá khúc xương của thế giới này. Ta là tất cả những gì mọc lên và sống trong lòng ta, trở thành sâu trùng hay cây cối bông hoa. Hãy hỏi ta đi.

Hỏi điều gì? Thrall nghĩ.

Có một cảm giác kỳ lạ, gần như là tiếng cười khúc khích ấm áp. *Biết câu hỏi là một phần của thử thách.*

Thrall hoang mang, rồi bình tĩnh lại, như Drek'Thar đã dạy. Một câu hỏi chợt xuất hiện trong đầu anh:

Ngài sẽ cho tôi sức khỏe và sức mạnh khi tôi cần, vì điều tốt lành cho Bộ Tộc và những người chúng tôi giúp đỡ chứ?

Hỏi, có tiếng trả lời.

Thrall bắt đầu giậm chân. Anh cảm thấy sức mạnh trào dâng trong người, như anh vẫn thường cảm thấy, nhưng lần đầu tiên nó không đi kèm với sự khát máu. Nó ấm áp và mạnh mẽ và anh như có thể cảm thấy được khung xương của chính trái đất vậy. Anh cảm thấy được chính mặt đất đang rung chuyển bên dưới anh, và chỉ khi một mùi hương ngọt ngào không cưỡng nổi tràn đầy lỗ mũi thì anh mới mở mắt.

Mặt đất nứt ra hai vết nứt khổng lồ, và tại ngay những nơi vừa là mặt đá, những bông hoa nở rộ. Thrall há miệng ngạc nhiên.

Ta đã đồng ý cho anh mượn sự giúp đỡ của ta, vì điều tốt lành cho Bộ Tộc và những người các anh giúp đỡ. Vinh danh ta, và món quà này sẽ luôn là của anh.

Thrall cảm thấy sức mạnh tụt xuống, khiến anh vẫn còn run lên vì sợ hãi trước những gì anh vừa triệu hồi và kiểm soát. Nhưng anh chỉ có một chút thời gian để ngạc nhiên, vì một giọng khác giờ lại vang lên trong đầu anh.

*Ta là Linh Hồn của Không Khí, Thrall con trai Durotan. Ta là luồng gió
sưởi ấm và làm mát trái đất, tràn đầy phôi người và giữ cho người ta sống.
Ta nâng đỡ những con chim và những con trùng và những con rồng, và tất
cả những thứ dám bay lên chinh phục đỉnh cao của ta. Hãy hỏi ta đi.*

Lần này Thrall đã biết phải làm gì, và hỏi cũng câu hỏi ấy. Lần này cảm giác
sức mạnh trào dâng lên trong anh rất khác: nhẹ nhàng, tự do. Dù cho anh bị
cấm nói, anh không thể ngăn cản tiếng cười vang lên từ linh hồn mình. Anh
cảm thấy luồng gió ấm áp vuốt ve anh, đem đến tất cả những mùi hương
ngon lành tới hai lỗ mũi, và khi anh mở mắt, anh đang bay lơ lửng bên trên
mặt đất. Drek'Thar ở tít xa phía dưới như một thứ đồ chơi trẻ con. Nhưng
Thrall không sợ. Linh Hồn của Không Khí sẽ hỗ trợ cho anh; anh hỏi, và nó
đã trả lời.

Anh nhẹ nhàng hạ xuống, tới khi lại cảm thấy nền đá rắn dưới chân. Không
khí nhẹ nhàng mơn trớn anh, rồi tiêu tan.

Sức mạnh lại trào dâng trong người Thrall, và lần này lại mang vẻ đau đớn.
Cái nóng đánh tung bụng anh, và mồ hôi chảy ra trên làn da xanh. Anh cảm
thấy gần như bị chế ngự tới mức có thể nhảy vào đồng tuyết gần đó. Linh
Hồn của Lửa ở đây, và anh hỏi sự trợ giúp của nó. Nó đã đáp lại.

Có một tiếng ồn lớn ngay trên đầu, và Thrall, giật mình vì tiếng động, nhìn lên. Sớm chớp đang đánh nhằng nhịt trên bầu trời đêm. Thrall biết rằng nó đang chờ lệnh của anh. Những bông hoa rải rác trên nền đất nứt nẻ bốc cháy, quay tít lại và cháy ra tro chỉ trong tích tắc. Đó quả là một nguyên tố nguy hiểm, và Thrall nghĩ về ngọn lửa dễ chịu đã giúp đỡ bộ tộc anh. Cùng một lúc, đồng lửa biến mất, để lại một vùng đất nhỏ bé dễ chịu.

Thrall cảm ơn Linh Hồn của Lửa, và cảm thấy sự hiện diện của nó biến mất. Anh cảm thấy kiệt sức vì tất cả những năng lượng lạ lùng này thay phiên nhau tràn qua người anh và rồi biến mất, và thấy dễ chịu vì chỉ còn một nguyên tố nữa để nắm được.

Linh Hồn của Nước tràn qua người anh, làm dịu và làm mát cái nóng mà Linh Hồn của Lửa để lại. Thrall có thể nhìn thấy đại dương, dù cho anh chưa từng nhìn thấy trước đây, và mở rộng tâm trí để thăm thú độ sâu đen kịt của nó. Một thứ gì đó lạnh lẽo chạm vào da anh. Anh mở mắt thấy rằng đó là tuyết đang rơi nhanh và dày. Chỉ bằng suy nghĩ, anh biến nó thành mưa, và rồi ngừng chúng lại. Sự dễ chịu của Linh Hồn của Nước trong anh làm dịu đi và củng cố lại, và anh để nó đi với lời cảm ơn chân thành sâu xa.

Anh nhìn về phía Drek'Thar, nhưng ông pháp sư lắc đầu. “Bài thử thách của con vẫn chưa hoàn thành,” ông nói.

Và rồi đột nhiên Thrall bị rung lắc từ đầu tới chân với một luồng sức mạnh cuộn cuộn khiến anh thở dốc. Dĩ nhiên rồi. Nguyên tố thứ năm.

Linh Hồn Hoang Dại.

Chúng ta là Linh Hồn Hoang Dã, tinh chất và linh hồn của tất cả vật sống. Chúng ta là kẻ mạnh nhất trong tất cả, vượt qua những rung động của Đất, những cơn gió của Không Khí, những ngọn lửa của Lửa, và những luồng sóng của Nước. Nói đi, Thrall, và hãy bảo chúng ta rằng tại sao người nghĩ người xứng đáng nhận được sự trợ giúp của chúng ta.

Thrall không thể thở nổi. Anh bị áp đảo bởi nguồn sức mạnh đang khuấy đảo từ trong ra ngoài anh. Ép đôi mắt mở ra, anh nhìn thấy những hình thù trắng nhợt đang lớn vờn quanh anh. Có một con sói, và một con dê, một orc, một con người, và một con hươu. Anh nhận ra rằng mọi thứ đều có linh hồn, và cảm thấy nỗi tuyệt vọng trào dâng trước ý nghĩ phải đoạt lấy và kiểm soát tất cả chúng.

Nhưng nhanh hơn cả một giấc mơ, những linh hồn đó tràn đầy người anh và lại rời bỏ anh. Thrall cảm thấy chấn động vì những đòn công kích đó, nhưng vẫn ép mình phải cố tập trung, để tôn trọng tất cả. Nó trở nên bất khả thi và anh khụy gối.

Một âm thanh nhẹ nhàng tràn ngập không gian, và Thrall cố vật lộn để nhấc cái đầu đang cảm thấy nặng như đá lên.

Giờ họ đang trôi nhẹ nhàng quanh anh, và anh biết rằng anh đã được phán xét và công nhận là xứng đáng. Cái bóng con hươu nhảy lên bên cạnh anh, và anh biết rằng anh sẽ không bao giờ có thể cắn một miếng đùi hươu mà không cảm thấy Linh Hồn của nó nữa, và cảm ơn vì những chất dinh dưỡng nó cung cấp. Anh cảm thấy mối quan hệ khăng khít với tất cả dân orc từng được sinh ra, và kể cả những Linh Hồn con người cũng mang dáng vẻ ngọt ngào giống như Taretha chứ không giống sự độc ác đen tối của Blackmoore. Mọi thứ đều sáng sủa, dù cho có lúc bóng tối bủa vây; tất cả sự sống đều liên kết với nhau, và tất cả các pháp sư làm xáo trộn sợi xích mà không quan tâm và kính trọng đến Linh Hồn đều phải bị kết tội.

Rồi chúng biến mất. Thrall ngã tới trước, hoàn toàn kiệt sức. Anh cảm thấy Drek'Thar đặt tay lên vai anh, lắc anh. Ông pháp sư già giúp Thrall ngồi dậy. Thrall chưa từng cảm thấy éo lá và yếu đuối như vậy trước đây.

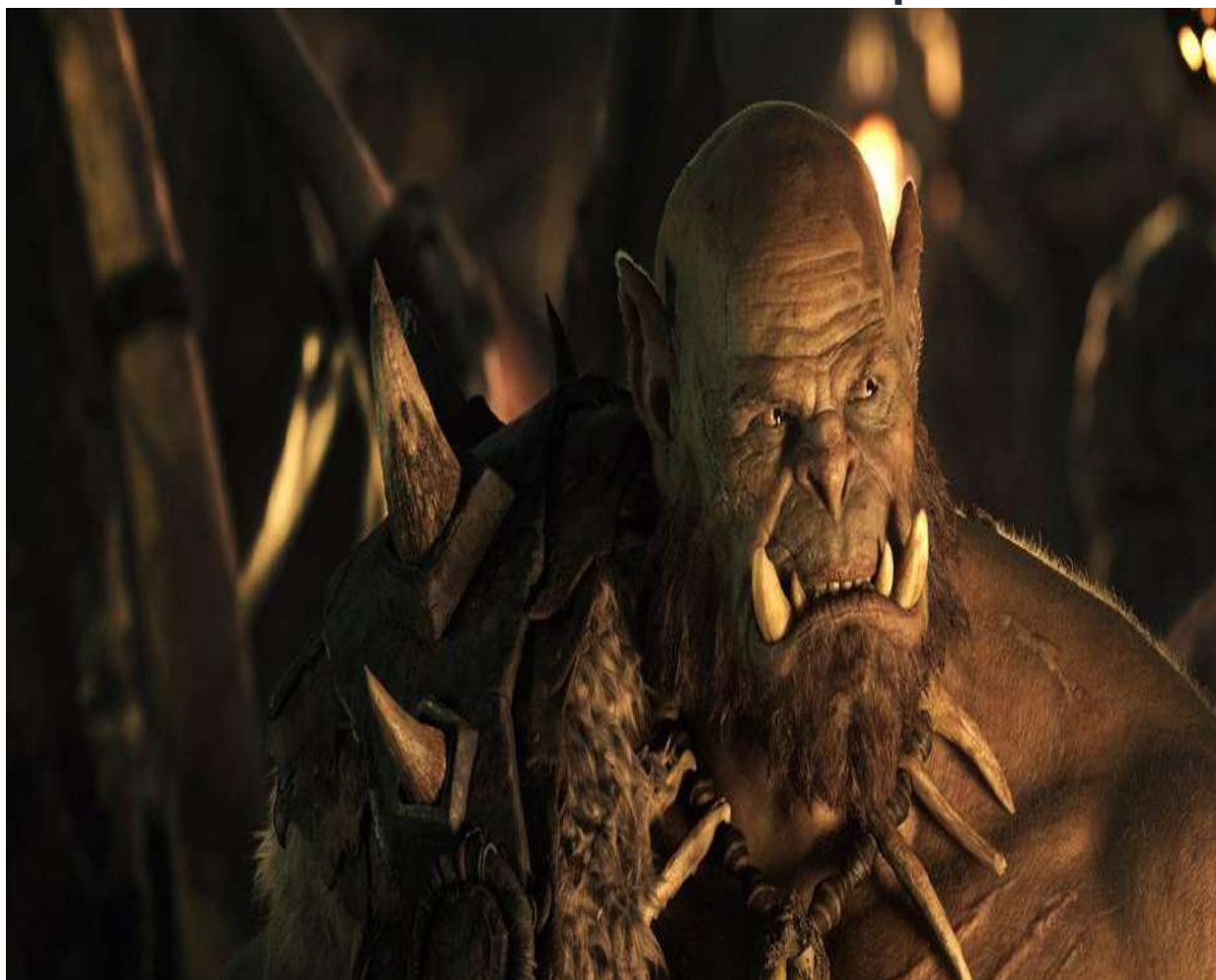
“Giỏi lắm con trai,” Drek'Thar nói, giọng ông rung lên cảm động. “Ta đã hi vọng rằng họ sẽ chấp nhận... Thrall, con phải biết. Đã nhiều năm, không, nhiều thập kỷ, từ khi lần cuối các linh hồn chấp nhận một pháp sư. Họ tức giận với chúng ta vì hiệp ước bóng tối của lũ thầy pháp, vì ma thuật suy đồi

của chúng. Giờ chỉ còn có một vài pháp sư nữa thôi, và tất cả đều đã già như ta. Các linh hồn đang chờ đợi người xứng đáng được ban tặng món quà của họ; con là người đầu tiên trong khoảng thời gian rất rất dài đó nhận được danh dự đó. Ta đã sợ rằng những linh hồn sẽ mãi mãi từ chối làm việc với chúng ta, nhưng... Thrall à, ta chưa từng nhìn thấy một pháp sư mạnh mẽ đến vậy trong cuộc đời, và con chỉ mới là sự bắt đầu.”

“Con... con nghĩ rằng nó sẽ cảm thấy rất mạnh mẽ,” Thrall lắp bắp, giọng anh yếu ớt. “Nhưng thay vì đó... con chỉ thấy mình rất tầm thường...”

“Và đó là thứ khiến cho con xứng đáng.” Ông vuốt má Thrall. “Durotan và Draka sẽ rất tự hào về con.”

Lord of the Clans – chapter 14

MƯỜI BỐN

Cùng với các Linh Hồn của Đất, Không Khí, Lửa, Nước và Hoang Dã làm bạn đồng hành, Thrall cảm thấy mạnh mẽ hơn và tự tin hơn bao giờ hết. Anh học từ Drek'Thar cách “gọi”, như cách ông pháp sư già nói. “Thầy pháp gọi đó là thần chú,” ông nói với Thrall, “nhưng chúng ta – các pháp sư – chỉ gọi

đơn giản là ‘gọi.’ Chúng ta thỉnh cầu, nguồn sức mạnh đó sẽ trả lời. Hoặc không, như ý họ.”

“Họ có bao giờ không trả lời không?” Thrall hỏi.

Drek'Thar im lặng. “Có,” ông chậm rãi trả lời. Họ đang ngồi cùng nhau trong hang của Drek'Thar, nói chuyện vào đêm muộn. Những cuộc nói chuyện đó rất quý giá với Thrall, và luôn làm sáng tỏ nhiều thứ.

“Khi nào? Tại sao?” Thrall rất muốn biết, nhưng rồi nói thêm, “Trừ khi thầy không muốn nói.”

“Giờ con đã là một pháp sư, dù chỉ mới bắt đầu,” Drek'Thar nói. “Cũng phải lẽ khi để con biết giới hạn của mình. Ta xấu hổ khi phải thừa nhận rằng ta đã đòi hỏi những thứ không phù hợp đến hơn một lần. Lần đầu, ta thỉnh cầu cơn lũ quét sạch một căn cứ con người. Ta rất đau khổ và tức giận vì họ đã tàn phá nhiều căn cứ của bộ tộc chúng ta. Nhưng cũng có những người bị thương và cả phụ nữ trẻ em ở nơi đó, và Nước sẽ không làm vậy.”

“Nhưng lũ lụt xảy ra thường xuyên mà,” Thrall nói. “Nhiều người vô tội đã chết chẳng vì mục đích gì cả.”

“Đó là vì mục đích của Linh Hồn của Nước, và Hoang Dã,” Drek'Thar trả lời. “Ta không biết họ cần gì và dự định gì. Mà họ chắc chắn cũng không nói với ta về chúng. Lần đó, điều này không phục vụ cho nhu cầu của Nước, và

sẽ không có lũ lụt nhận chìm hàng trăm con người vô tội. Sau đó, khi cơn giận đã tan biến, ta đã hiểu rằng Linh Hồn của Nước đã đúng.”

“Khi nào nữa?”

Drek'Thar ngáp ngừng. “Hắn con cho rằng ta đã luôn già như thế này, luôn dẫn dắt tinh thần của bộ tộc.”

Thrall cười. “Không ai sinh ra đã già cả, Bạc Thông Thái ạ.”

“Thỉnh thoảng ta ước gì ta như vậy. Nhưng khi ta còn trẻ, như con bây giờ, và dòng máu nóng tuôn trào trong huyết mạch của ta. Ta từng có vợ con. Họ đều đã chết.”

“Vì cuộc chiến chống lại con người ư?”

“Không cao quý như vậy. Họ chỉ đơn giản là bị bệnh, và những sự cầu xin của ta đối với các nguyên tố đều không được chấp thuận. Ta điên cuồng trong cơn đau khổ.” Kể cả bây giờ, giọng của ông vẫn nặng trĩu buồn đau.

“Ta yêu cầu các linh hồn trả lại những mạng sống họ đã lấy đi. Họ giận giữ với ta, và trong nhiều năm đã từ chối lời gọi của ta. Bởi vì sự kiêu căng của ta muốn những người ta yêu thương sống lại, nhiều tộc nhân bộ tộc đã phải chịu tổn thất vì ta không thể triệu hồi được các linh hồn. Khi ta nhìn thấy sự

ngu xuân trong yêu cầu của ta, ta đã cầu xin các linh hồn tha thứ. Và họ đã tha thứ cho ta.”

“Nhưng... rất bình thường nếu như muốn những người yêu thương được sống sót,” Thrall nói. “Hắn các linh hồn phải hiểu điều đó chứ.”

“Ồ, họ hiểu chứ. Yêu cầu đầu tiên của ta thật tầm thường, và nguyên tố đó thương tình lắng nghe trước khi từ chối. Yêu cầu tiếp theo của ta quá điên cuồng, và Linh Hồn Hoang Dã bị xúc phạm vì ta đã lạm dụng mối quan hệ giữa pháp sư và nguyên tố.”

Drek'Thar đặt tay lên vai Thrall. “Rồi có khả năng sẽ có lúc con phải chịu nỗi đau mất đi những người thân yêu, Thrall à. Con phải biết rằng Linh Hồn Hoang Dại có lý do để làm thế, và con phải tôn trọng những lý do đó.”

Thrall gật đầu, nhưng trong thâm tâm anh đồng cảm với mong muốn của Drek'Thar, và không hề trách mắng ông orc già chút nào vì đã tức giận với các linh hồn trong cơn đau khổ.

“Tai Thính đâu rồi?” anh hỏi, đổi chủ đề.

“Ta không biết.” Drek'Thar có vẻ không quan tâm một cách lạ lùng. “Nó là một người bạn, không phải nô lệ. Nó rời đi khi nó muốn, quay lại theo ý của nó.”

Như để cam đoan rằng nó sẽ không định đi đâu cả, Tuyết Ca tựa đầu lên đầu gối Thrall. Anh vỗ đầu nó, chúc ngủ ngon với người thầy và trở về hang để ngủ.

Nhiều ngày trôi qua như thường lệ. Thrall giờ dành hầu hết thời gian để học hỏi Drek'Thar, dù có dịp anh vẫn đi săn với một nhóm nhỏ. Anh dùng mối quan hệ mới với những nguyên tố để trợ giúp cho bộ tộc: hỏi Linh Hồn của Đất lời khuyên về nơi các bầy thú sống, thỉnh cầu Linh Hồn của Không Khí thay đổi hướng gió để mùi của họ sẽ không khiến các sinh vật cảnh giác kia phát hiện ra. Chỉ có một lần anh thỉnh cầu sự trợ giúp của Linh Hồn Hoang Dã, khi nguồn dự trữ đã gần cạn kiệt và việc đi săn càng ngày càng tệ đi.

Họ biết có hươu ở gần đó. Họ tìm thấy những vỏ cây bị gặm và phân tươi. Nhưng những sinh vật cẩn thận đó tiếp tục lảng tránh họ trong nhiều ngày. Bụng họ rỗng không, và không còn chút thức ăn nào nữa. Bọn trẻ con bắt đầu gầy đi một cách đáng ngại.

Thrall nhắm mắt lại và mở rộng tâm trí. *Linh Hồn Hoang Dại, những kẻ thổi sự sống vào tất cả, tôi thỉnh cầu sự giúp đỡ của các ngài. Chúng tôi sẽ chỉ lấy đủ những gì để nuôi sống bộ tộc chúng tôi. Tôi thỉnh cầu ngài, Linh Hồn của loài hươu, xin hãy hi sinh vì chúng tôi. Chúng tôi sẽ không lãng phí món*

quà của ngài chút nào đâu, và chúng tôi sẽ vinh danh ngài. Nhiều sự sống đang phụ thuộc vào sự hiến dâng của một kẻ.

Anh hi vọng rằng những lời nói của anh đều hợp lý. Họ đã bị đánh động bằng trái tim kính cẩn, nhưng Thrall chưa từng thử điều này trước đây.

Nhưng khi anh mở mắt ra, anh nhìn thấy một con hươu trắng đứng chỉ cách trước mặt anh hai cánh tay. Những người bạn đồng hành của anh có vẻ chẳng thấy gì cả. Con hươu nhìn vào mắt Thrall, và sinh vật đó nghiêng đầu. Nó nhảy đi, và Thrall thấy rằng nó không hề để lại dấu vết nào trên nền tuyết.

“Theo tôi,” anh nói. Những tộc nhân Sói Tuyết đồng đội đi theo anh, và được một quãng thì họ thấy một con hươu lớn và khỏe mạnh đang nằm trên tuyết. Một chân của nó nhô ra bất thường, và đôi mắt nâu ươn ướt át trợn ngược sợ hãi. Tuyết xung quanh nó bị đánh tơi ra, và rõ ràng nó không thể đứng dậy được.

Thrall bước tới, theo bản năng gửi đi một thông điệp xoa dịu. *Đừng sợ, anh nói với nó. Nỗi đau của mày sẽ sớm kết thúc, và mạng sống của mày vẫn còn có ý nghĩa. Tao cảm ơn mày, Người Anh Em, vì sự hi sinh của mày.*

Con hươu thư giãn, và hạ thấp đầu. Thrall nhẹ nhàng chạm vào cổ nó. Nhanh chóng, và không gây đau đớn, anh cắn mạnh vào cái cổ dài. Anh ngược lên thấy mọi người đang nhìn anh đầy sợ hãi. Nhưng anh biết rằng đó không

phải là ý chí của anh mà là của con hươu, và rằng người dân của anh sẽ được ăn vào tối nay.

“Chúng ta sẽ đưa con thú này về và ăn thịt nó. Chúng ta sẽ làm công cụ từ xương nó và quần áo từ da nó. Và nhờ làm vậy, chúng ta sẽ nhớ rằng nó đã ban tặng cho chúng ta món quà này.”

Thrall cùng với Drek'Thar truyền năng lượng cho những hạt giống bên dưới mặt đất, để rồi chúng sẽ mọc lên khỏe mạnh mà đơm hoa và mùa xuân đang đến gần, và nuôi dưỡng những con thú chưa sinh, dù là hươu hay dê hay sói, đang lớn lên trong bụng mẹ chúng. Họ cùng với nhau thỉnh cầu Nước tránh ngôi làng ra khi tuyết tan vào mùa xuân hay lở tuyết nguy hiểm. Thrall vững mạnh dần lên về cả sức mạnh và kỹ năng, và say mê con đường mạnh mẽ mới mẻ này khi anh nhìn thấy những bông hoa vàng và tím đầu tiên nhú lên khỏi lớp tuyết đang tan, anh đã rất ngạc nhiên.

Khi anh trở về từ chuyến đi thu thập những cây củ thiêng liêng hỗ trợ cho mối liên kết giữa pháp sư và các nguyên tố, anh rất ngạc nhiên khi tộc Sói Tuyết có một vị khách khác.

Gã orc này rất to lớn, nhưng là nặng nề hay cơ bắp, Thrall không thể nói được vì tấm áo choàng của người lạ mặt này quấn chặt quanh người ông ta.

Ông ta ngồi sát ngọn lửa và có vẻ không cảm thấy được sự ấm áp của mùa xuân.

Tuyết Ca chạy tới người mũi và đuôi Tai Thính, cuối cùng nó đã trở về sau một khoảng thời gian khá lâu. Thrall quay về phía Drek'Thar.

“Người lạ mặt kia là ai?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Một ẩn sĩ lang thang,” Drek'Thar trả lời. “Chúng ta không biết ông ấy. Ông ấy nói rằng Tai Thính tìm thấy ông ấy lạc trong núi, và dẫn ông ấy tới đây an toàn.”

Thrall nhìn bát thịt hầm người lạ mặt kia cầm bằng bàn tay to lớn, và những tộc nhân khác nhìn ông ta đầy lịch sự. “Thầy chấp nhận ông ta một cách tử tế hơn so với lúc nhận con,” anh nói, hơi bực mình.

Drek'Thar cười lớn. “Ông ta tới và chỉ yêu cầu được trú ẩn vài ngày trước khi tiếp tục lên đường. Ông ta đâu tới với một mảnh vải tã rách rưới của tộc Sói Tuyết mà yêu cầu được bộ tộc nhận nuôi. Và ông ấy đến vào mùa xuân, khi vật phẩm được ban tặng và chia sẻ, mà không phải vào mùa đông khắc nghiệt.”

Thrall phải thừa nhận quan điểm của ông pháp sư. Ấy vậy vì vừa cư xử không phải phép, anh ngồi xuống bên cạnh người lạ mặt. “Xin chào người lạ

mặt. Ông đã lang thang được bao lâu rồi?”

Gã orc nhìn anh từ dưới cái mũ trùm đen. Đôi mắt xám của ông ta rất sắc lạnh, dù cho câu hỏi của anh rất lịch sự, thậm chí có phần cung kính.

“Lâu hơn những gì ta thềm để ý, chàng trai trẻ. Ta mang nợ các người. Ta đã nghĩ rằng tộc Sói Tuyết chỉ là một huyền thoại, được tay chân Gul’dan kể ra để đe dọa các dân orc khác.”

Lòng trung nghĩa với bộ tộc khuấy động bên trong Thrall. “Chúng tôi đã bị xua đuổi một cách sai trái, và phải chứng minh giá trị của mình bằng cách sinh tồn ở nơi khắc nghiệt này,” anh trả lời.

“Nhưng theo hiểu biết của ta thì không lâu về trước, anh cũng chỉ là một người lạ mặt với bộ tộc này như ta,” người lạ mặt nói. “Họ vẫn thường nói về anh, Thrall trẻ tuổi ạ.”

“Tôi hi vọng họ nói tốt về tôi,” Thrall trả lời, không chắc phải trả lời như thế nào.

“Đủ tốt,” người lạ mặt trả lời đầy bí ẩn. Ông ta tiếp tục ăn. Thrall thấy rằng bàn tay ông ta có đầy cơ bắp.

“Tộc của ông là gì hả ông bạn?”

Bàn tay đang đưa muống lên miệng chợt dừng lại. “Giờ ta không còn bộ tộc nào nữa. Ta đi lang thang một mình.”

“Họ đã bị giết cả rồi sao?”

“Bị giết, hoặc bị bắt đi, hay đã chết nếu như cũng được tính... trong linh hồn,” gã orc trả lời, giọng đầy đau đớn. “Đừng nói gì thêm về chuyện này nữa.”

Thrall nghiêng đầu. Anh không hề thấy thoải mái với người lạ mặt, và có chút nghi ngờ. Có thứ gì đó không đúng về ông ta. Anh đứng dậy, gật đầu, và đi về phía Drek'Thar.

“Chúng ta nên canh chừng ông ta,” anh nói với thầy mình. “Có thứ gì đó về ẩn sĩ lang thang này mà con không ưa.”

Drek'Thar ngửa đầu ra cười lớn. “Bọn ta đã sai khi nghi ngờ con khi con đến, nhưng con lại là người duy nhất không hồ nghi về người lạ mặt đối bụng này. Chà, Thrall, con vẫn còn nhiều thứ phải học lắm.”

Vào bữa ăn đêm đó, Thrall tiếp tục theo dõi người lạ mặt kia mà không quá lộ liễu. Ông ta có một cái túi lớn mà không cho ai chạm vào, và không bao giờ cởi bỏ tấm áo choàng bọc đó ra. Ông ta trả lời các câu hỏi một cách lịch

sự, nhưng ngắn gọn, và để lộ rất ít về bản thân. Tất cả những gì Thrall biết là ông ta đã là một ẩn sĩ trong hai mươi năm rồi, ẩn mình và nhen nhóm giấc mơ về con đường cũ mà không tỏ ra là đang thực sự cố mang chúng lại.

Rồi có lúc, Uthul hỏi, “Ông đã bao giờ thấy những khu trại giam chưa? Thrall nói rằng những dân orc bị giam ở đây đã mất đi ý chí của họ.”

“Rồi, và cũng không có gì ngạc nhiên lắm,” người lạ mặt nói. “Chẳng có gì đáng để đấu tranh nữa.”

“Còn nhiều thứ để đấu tranh,” Thrall nói, cơn giận nhanh chóng nổi lên. “Tự do. Một chốn cho chúng ta. Ký ức về dòng dõi của chúng ta.”

“Và tộc Sói Tuyết các người vẫn cứ trốn ở đây trong dãy núi,” người lạ mặt trả lời.

“Như ông trốn ở phương nam thôi!” Thrall trả miếng.

“Ta không định khích động dân orc từ bỏ kiếp nô lệ của mình và nổi dậy chống lại chủ họ,” người lạ mặt trả lời, giọng ông ta bình tĩnh, không hề bị khiêu khích.

“Ta sẽ không ở đây lâu nữa đâu,” Thrall nói. “Mùa xuân tới, ta sẽ gặp lại tộc trưởng orc Grom Hellscream bất bại, và giúp bộ tộc Chiến Ca cao quý của ông ấy tấn công các khu trại. Bọn ta sẽ động viên đồng bào đứng lên chống

lại con người, chúng không phải chủ nhân của họ, chúng chỉ áp bức những kẻ dám chống lại ý chúng!” Thrall đã đứng dậy, cơn giận bùng cháy trong anh tới mức xúc phạm người lạ mặt kia. Anh vẫn mong rằng Drek'Thar sẽ khiển trách anh, nhưng ông orc già không nói gì cả. Ông ấy chỉ vuốt con sói bạn ông và lắng nghe. Những tộc nhân Sói Tuyết khác có vẻ ấn tượng trước cuộc đấu khẩu và không hề xen vào.

“Grom Hellscream à,” người lạ mặt cười khinh bỉ, vẫy tay một cách thô bạo. “Một kẻ mơ mộng đã bị lũ quỷ dẫn lối. Không, dân Sói Tuyết các người có lý do chính đáng để làm thế, và ta cũng vậy. Ta đã thấy những gì con người có thể làm được, và tốt nhất là tránh xa chúng ra, tìm kiếm những nơi ẩn náu chúng không thể tới được.”

“Ta đã được nuôi dạy bởi loài người, và tin ta đi, chúng không phải là không thể mắc lỗi!” Thrall thét lớn. “Ta sẽ không nghĩ như ông đâu, đồ hèn nhát!”

“Thrall-” cuối cùng Drek'Thar lên tiếng.

“Không, thưa Thầy Drek'Thar, con sẽ không im lặng đâu. Kẻ... kẻ... ông ta đến tìm kiếm sự trợ giúp của chúng ta, cùng ăn bên đồng lửa với chúng ta, và dám xỉ nhục lòng dũng cảm của bộ tộc chúng ta và chính chủng tộc của gã. Con sẽ không chấp nhận điều đó. Con không phải tộc trưởng, và con cũng không yêu cầu điều đó, dù cho con được sinh ra vào vị trí đó. Nhưng

con sẽ yêu cầu quyền được đánh lại kẻ lạ mặt này, và khiến gã phải nuốt lại từng lời gã đã nói ra sau khi con xé chúng ra.”

Anh trông chờ gã ẩn sĩ hèn nhát kia sẽ co rúm lại và xin tha thứ. Thay vì đó, kẻ lạ mặt cười phá lên và đứng dậy. Ông ta to lớn ngang ngửa với Thrall, và giờ, cuối cùng, Thrall đã có thể nhìn thấy bên dưới lớp áo choàng. Trước sự ngạc nhiên của anh, Thrall thấy kẻ lạ mặt kiêu ngạo này mặc kín người trong một bộ áo giáp tấm màu đen, được viền bằng đồng. Trước đây hẳn chiếc áo giáp đó hẳn đã gây nhiều sửng sốt, nhưng dù cho vẫn còn rất ấn tượng, lớp giáp tấm đã trở nên cũ kỹ và lớp viền đồng đã mờ xỉn.

Hét lên tiếng kêu dữ tợn, kẻ lạ mặt mở cái túi gã mang theo và lấy ra một chiến búa chiến lớn nhất Thrall từng thấy. Gã giơ nó lên cao một cách dễ dàng, rồi vung nó về phía Thrall.

“Xem xem người có thể hạ ta được không, đồ nhãi nhép!”

Những orc khác cũng hét lớn lên, và lần thứ hai Thrall cảm thấy hoàn toàn sửng sốt. Thay vì nhảy vào bảo vệ người cùng bộ tộc, các tộc nhân Sói Tuyết lại lùi lại. Vài người còn ngã khụy xuống. Chỉ còn Tuyết Ca ở lại cùng anh, đứng giữa anh bạn và người lạ mặt, lông dựng lên và răng nhe ra.

Có chuyện gì xảy ra vậy? Anh liếc nhìn Drek'Thar, ông có vẻ thần nhiên và điềm tĩnh.

Vậy thì đành vậy. Dù cho người lạ mặt này là ai, ông ta đã xỉ nhục Thrall và tộc Sói Tuyết, và anh pháp sư trẻ đã sẵn sàng bảo vệ danh dự của mình và của họ bằng cả tính mạng mình.

Hiện giờ anh không có vũ khí gì cả, nhưng Uthul ném một cây giáo dài sắc vào bàn tay đang vươn của Thrall. Thrall nắm lấy nó, và anh bắt đầu giậm chân.

Thrall có thể cảm thấy Linh Hồn của Đất đang dò hỏi. Một cách nhẹ nhàng, vì anh không muốn làm nguyên tố đó khó chịu, anh từ chối lời đề nghị giúp đỡ. Đây không phải là trận chiến của các nguyên tố; không cần chút tàn khốc nào cả. Thrall chỉ cần dạy gã lạ mặt ngạo mạn này một bài học thực sự cần thiết.

Dù vậy, anh vẫn cảm thấy mặt đất rung chuyển bên dưới chân mình. Kẻ lạ mặt có vẻ giật mình, rồi hài lòng một cách kỳ lạ. Trước khi Thrall có thể trụ vững, kẻ lạ mặt trong bộ áo giáp kia lao vào tấn công.

Thrall giơ cây giáo lên đỡ, nhưng nó là một thứ vũ khí dùng để đâm, nó không thể đỡ được đòn đánh của một cây búa chiến khổng lồ. Cây giáo hùng mạnh gãy đôi như chỉ là một cành cây con. Thrall nhìn quanh, nhưng chẳng còn thứ vũ khí gì khác. Anh chuẩn bị cho đòn đánh kế tiếp của đối thủ, quyết

định dùng chiến thuật đã giúp đỡ anh rất nhiều trước đây khi anh phải tay không chống lại một đối thủ có vũ trang.

Kẻ lạ mặt lại vung cây búa. Thrall né được, rồi khéo léo xoay người và vươn tay tóm lấy thứ vũ khí đó, định giật nó khỏi tay người kia. Trước sự ngạc nhiên của anh, khi tay anh tiến sát đầu búa, kẻ lạ mặt giật mạnh tay. Thrall ngã tới trước, và giờ kẻ lạ mặt đang đứng ngay bên trên người anh.

Thrall vận người như một con cá, rồi ném mình sang một bên tóm lấy một chân đối phương ngay mắt cá chân. Anh xốc mạnh và kẻ lạ mặt lão đảo mất thăng bằng. Giờ cả hai đều đã ngã ra đất. Thrall dấn vào cổ tay đang nắm cây búa chiến. Kẻ lạ mặt gào lên và thả tay ra. Chớp thời cơ và nắm lấy cây búa chiến, Thrall nhảy bật dậy, vung cao thứ vũ khí đó trên đầu.

Anh dừng lại vừa kịp lúc. Anh đã định đập cái thứ vũ khí bằng đá khổng lồ này vào đầu đối thủ. Nhưng đây là một orc đồng đội, không phải là con người anh phải đối đầu trên chiến trường. Đây là một vị khách trong trại của anh, và một chiến binh hãn sẽ tự hào khi được phục vụ bên cạnh anh khi anh và Hellscream đạt được mục tiêu là tấn công các khu trại và giải phóng đồng bào bị giam hãm của họ.

Sự lưỡng lự và khối lượng lớn của thứ vũ khí đó khiến anh trượt chân.

Khoảnh khắc đó là tất cả những gì kẻ lạ mặt kia cần. Ông ta gào lên và dùng

chính thao tác Thrall đã dùng lên ông. Ông đá văng chân Thrall. Vẫn còn giữ cây búa chiến, Thrall ngã ra, không thể đứng được. Trước khi anh nhận ra chuyện gì đang xảy ra, gã orc kia đã ở ngay trên người anh và đang tóm cổ Thrall.

Cả thế giới của Thrall bỗng nhiên biến thành màu đỏ. Theo bản năng anh vặn mình. Gã orc này to lớn ngang ngửa anh và còn được mặc giáp, nhưng sự thèm muốn chiến thắng đến cháy bỏng của Thrall và cả cơ thể to lớn giúp anh vặn người lại ghim chặt gã chiến binh kia bên dưới anh.

Có những bàn tay tóm lấy anh và kéo anh ra. Anh gào lên, sự khát máu trong anh muốn được giải tỏa, và anh vùng vẫy. Cần tới tám tộc nhân Sói Tuyết đồng đội mới có thể giữ anh đủ lâu để màn sương đỏ đó tan đi và hơi thở anh chậm lại. Khi anh gật đầu cho thấy rằng anh đã ổn, họ đứng dậy và để anh tự ngồi dậy.

Người lạ mặt kia đứng trước mặt anh. Ông ta bước tới và đưa mặt lại ngay sát mặt Thrall. Thrall nhìn thẳng vào mắt ông ta, thở hỗn hển.

Người lạ mặt đứng thẳng người dậy và rống lên cười.

“Đã lâu lắm rồi mới có kẻ *thách thức* ta,” ông ta rống lên vui vẻ, không chút khó chịu về việc Thrall đã suýt đánh bầm dập ông ta trên mặt đất. “Và còn lâu hơn nữa kể từ khi có kẻ đánh bại được ta, kể cả trong một cuộc đấu giao

hữu. Chỉ có cha anh là làm được việc đó, Thrall trẻ tuổi à. Cầu cho linh hồn ông ấy bước đi thanh thản. Có vẻ Hellscream không hề nói dối. Ta đến và đã tìm ra phó tướng của ta.”

Ông ta đưa tay cho Thrall. Thrall nhìn, rồi nạt, “Phó tướng sao? Ta đã đánh bại ông, người lạ mặt, bằng chính thứ vũ khí của ông. Ta chẳng biết có điều lệ nào mà lại cho kẻ chiến thắng làm phó!”

“Thrall!” Giọng Drek'Thar vang lên như tiếng sét.

“Anh ta còn chưa hiểu,” người lạ mặt cười khùng khục. “Thrall con trai Durotan, ta đã phải đi rất xa để tìm anh, để xem xem liệu lời đồn có là thật – rằng có một phó tướng xứng đáng cho ta thu nạp và tin tưởng khi ta giải phóng các khu trại.”

Ông ta dừng lại, và mắt ông ta hấp háy trong tiếng cười.

“Tên của ta, con trai Durotan à, là Orgrim Doomhammer.”

Lord of the Clans – chapter 15

MƯỜI LĂM

Thrall há miệng sững sốt. Anh đã xỉ nhục Orgrim Doomhammer, vị Thống Chiến của Đại Tộc sao? Người bạn thân nhất của cha anh sao? Vị orc đã truyền cảm hứng cho anh suốt nhiều năm qua sao? Tấm áo giáp và chiếc búa chiến hãn đã để lộ ngay danh tính của ông ra rồi. Anh thật là ngu ngốc!

Anh khuyu gối và phủ phục. “Thưa Doomhammer cao quý nhất, tôi cầu xin ngài tha thứ. Tôi đã không biết-” Anh liếc nhìn Drek’Thar. “Thầy tôi đáng ra đã phải cảnh báo tôi-”

“Và rồi sẽ làm lộ hết tất cả mọi thứ,” Doomhammer trả lời, vẫn còn cười.

“Ta muốn một cuộc đấu, để xem liệu anh có thực sự có được niềm tin và sự kiêu hãnh mà Grom Hellscream đã hào hứng kể đến không. Ta còn gạt hái được hơn cả sự mong đợi... ta đã bị đánh bại!” Ông ta lại cười, cười lớn, như thể đó là chuyện vui vẻ nhất xảy đến với ông trong nhiều năm rồi. Thrall bắt đầu thư giãn. Sự vui vẻ của Doomhammer rút xuống và ông trù mẩn đặt tay lên vai chàng orc trẻ.

“Đến đây ngồi với ta, Thrall con trai Durotan,” ông nói. “Chúng ta sẽ cùng ăn cho xong và anh sẽ kể cho ta câu chuyện của anh, và ta sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện về cha anh mà anh chưa từng được nghe.”

Thrall tràn ngập niềm vui. Anh hấp tấp vươn tay ra nắm lấy bàn tay đặt trên vai anh. Chợt trở nên nghiêm túc, Doomhammer nhìn vào mắt Thrall và gật đầu.

Giờ mọi người đều đã biết người lạ mặt bí ẩn kia thực sự là ai – Drek’Thar nhận rằng ông đã biết ngay từ đầu, và thực ra chính ông đã gửi Tai Thính đi tìm Doomhammer chỉ vì cuộc đối đầu này – tộc Sói Tuyết giờ đã có thể tin

tưởng vị khách danh giá này bằng sự kính trọng. Họ đem đến vài con thỏ rừng mà họ định hong khô để dành về sau, tưới món dầu quý giá lên chúng và tẩm cỏ thuốc, và bắt đầu nướng chúng trên lửa. Thêm nhiều cỏ thơm được thêm vào lửa, và mùi thơm hăng hắc lẫn ngọt ngào của chúng bốc lên cùng với khói. Gần như làm người ta say mềm. Trống và sáo được đem đến, và rồi âm nhạc và tiếng hát vang lên hòa quện cùng làn khói, gửi đi thông điệp đầy danh dự và niềm vui tới thế giới linh hồn.

Ban đầu Thrall chẳng nói được gì nhiều, nhưng Doomhammer phình anh nói ra câu chuyện của mình bằng cách vừa chăm chú lắng nghe và lại hỏi những câu hỏi thăm dò. Khi Thrall nói xong, ông chẳng hề nói gì thêm.

“Tên Blackmoore này,” ông nói. “Hắn giống với Gul’dan. Kẻ từ trong tim không hề yêu quý người dân của mình, mà chỉ muốn niềm vui và ích lợi cho bản thân.”

Thrall gật đầu. “Tôi không phải người duy nhất chứng kiến sự tàn ác vô định của hắn. Tôi chắc rằng hắn ghét orc, nhưng hắn cũng chẳng yêu quý gì người dân của mình.”

“Và cô gái Taretha này, và Trung Sĩ... ta không hề biết con người lại có được lòng tốt đáng vinh danh như vậy.”

“Tôi đã không thể biết được về danh dự và lòng khoan dung nếu không có Trung Sĩ,” Thrall nói. Lòng anh đầy vui thú. “Và tôi cũng đã không biết chiêu đầu tiên tôi dùng để đánh lại ngài. Nó đã giúp tôi thắng nhiều trận đấu.”

Doomhammer cười khùng khục với anh, rồi trấn tĩnh lại. “Kinh nghiệm của ta là đàn ông thì ghét dân ta, còn đàn bà và trẻ con thì sợ chúng ta. Nhưng mà cô bé này, chính cô ấy lại tự đánh bạn với anh.”

“Cô ấy có một trái tim thật vĩ đại,” Thrall nói. “Tôi không thể cho cô ấy lời ca tụng nào cao quý hơn bằng việc nói rằng tôi sẽ rất tự hào mà nhận cô ấy vào bộ tộc của tôi. Cô ấy có tinh thần của một orc, được tôi luyện bởi lòng trắc ẩn.”

Doomhammer lại im lặng trong một lát. Cuối cùng ông nói, “Ta đã sống ẩn mình gần ấy năm, từ trận đại bại ô nhục cuối cùng đó. Ta biết họ nói gì về ta. Ta là một ẩn sĩ, một tên hèn nhát, không dám ra mặt. Anh có biết tại sao ta lại khinh miệt chuyện đánh bạn với kẻ khác cho tới đêm nay không Thrall?”

Thrall im lặng lắc đầu.

“Bởi vì ta cần trở lại là chính mình, để phân tích những gì đã xảy ra. Để nghĩ. Để nhắc nhở bản thân rằng ta là ai, chúng ta là những ai. Hết lần này

tới lần khác, ta đã định làm cái việc mà ta đã làm đêm nay. Ta sẽ tiến vào một đồng lửa trại, chấp nhận lòng mến khách của họ, lắng nghe sự chiêm nghiệm của họ, và học hỏi.” Ông dừng lại. “Ta biết về những thứ ở trong nhà tù của con người, cũng như anh. Ta đã từng bị bắt giữ bởi Vua Terenas xứ Lordaeron trong một khoảng thời gian. Ta thoát khỏi cung điện ông ta, như anh thoát khỏi Durnholde. Thậm chí ta đã ở trong một khu trại giam. Ta biết được sự suy nhược đó, sự tuyệt vọng đó. Ta gần như đã trở nên giống bọn họ.”

Ông cứ nhìn vào ngọn lửa khi ông nói. Giờ ông quay sang nhìn Thrall. Dù cho đôi mắt xám của ông ta sạch sẽ bóng dáng ngọn lửa ma quỷ bùng cháy trong ánh mắt của Hellscream, nhờ ánh lửa, mắt ông cũng lóe sáng đỏ như mắt Grom.

“Nhưng không. Ta đã trốn thoát, như anh đã làm. Ta thấy điều đó thật dễ dàng, như anh thấy. Nhưng chuyện đó vẫn còn khó khăn đối với những người còn ngập ngụa trong đồng bùn ở những khu trại đó. Chúng ta chỉ có thể làm được việc khi ở bên ngoài. Nếu một con lợn yêu cái chuồng của mình, dù cửa có mở ra cũng chẳng nghĩa lý gì. Đó là tình trạng của những người ở trong khu trại. Họ phải muốn đi qua cánh cửa đó khi chúng ta mở nó ra cho họ.”

Thrall bắt đầu thấy được những gì Doomhammer muốn nói. “Chỉ đánh sập những bức tường kia không đủ để đảm bảo sự tự do cho người dân của chúng ta,” anh nói.

Doomhammer gật đầu. “Chúng ta phải nhắc họ nhớ về con đường của pháp sư. Họ phải giải thoát linh hồn vấy bẩn của họ khỏi thứ thuốc độc từ những lời đường mật của lũ quỷ, và thay chúng bằng bản chất thực sự của người chiến binh và các linh hồn. Anh đã được tộc Chiến Ca, và cả người thủ lĩnh mãnh liệt của họ, thán phục, Thrall à. Giờ anh đã có tộc Sói Tuyết, bộ tộc độc lập và đáng tự hào nhất mà ta từng biết, sẵn sàng theo anh vào trận chiến. Nếu có dân orc nào có thể dạy cho những anh em sa ngã của chúng ta nhớ lại họ là ai, đó chính là anh.”

Thrall nghĩ về những khu trại, về sự lười biếng ảm đảm chết chóc đó. Anh cũng nghĩ về việc anh đã thoát người của Blackmoore trong gang tấc như thế nào.

“Dù cho tôi khinh miệt nơi đó, tôi vẫn sẽ sẵn lòng quay trở lại, nếu tôi có thể đánh thức được người dân của tôi,” Thrall nói. “Nhưng ngài phải biết rằng Blackmoore cực kỳ mong muốn bắt được tôi. Thứ hai, tôi chỉ vừa thoát khỏi hãn ta trong gang tấc. Tôi mong được dẫn một đội quân đánh lại hãn, nhưng-”

“Nhưng sẽ thất bại, nếu không có quân đội,” Doomhammer nói. “Ta biết điều đó, Thrall à. Dù cho ta đã luôn đi lang thang một mình, ta cũng vẫn lưu tâm đến những gì xảy ra khắp nơi. Đừng lo. Chúng ta sẽ để lại dấu vết giả cho Blackmoore và người của hắn đi theo.”

“Những chỉ huy các khu trại đều biết mặt tôi,” Thrall nói.

“Chúng sẽ tìm kiếm một Thrall to lớn, mạnh mẽ, anh dũng, thông minh,” Doomhammer phản đối. “Một orc sa ngã, vấy bùn, thất bại sẽ bị bỏ qua. Anh có thể giấu đi niềm kiêu hãnh ngoan cường được không hả bạn của ta? Anh có thể chôn giấu nó và ra vẻ như anh không còn chút tinh thần và ý chí nào không?”

“Sẽ rất khó,” Thrall thừa nhận, “nhưng tôi sẽ làm vậy, nếu điều đó giúp được cho người dân của tôi.”

“Nói thế mới là con trai của Durotan chứ,” Doomhammer nói, giọng chột trâm đục.

Thrall lưỡng lự, nhưng tiếp tục nói. Anh phải biết càng nhiều càng tốt.

“Drek'Thar nói cho biết rằng Durotan và Draka đi tìm ngài, để thuyết phục ngài rằng Gul'dan độc ác và đang lợi dụng dân orc chỉ để tìm kiếm thêm sức mạnh cho riêng hắn. Mảnh vải mà tôi từng được gói trong đó đã nói cho Drek'Thar biết rằng họ đã chết một cách kinh hoàng, và tôi biết rằng tôi chỉ

còn một mình cạnh cái xác của hai orc và một con sói trắng khi Blackmoore tìm thấy tôi. Làm ơn... ngài có thể nói cho tôi biết... cha tôi có tìm thấy ngài không?”

“Có,” Doomhammer nặng nề nói. “Và thật xấu hổ và đau đớn vì ta đã không giữ họ ở bên. Ta nghĩ rằng đó là vì điều tốt cho cả các chiến binh của ta và cả Durotan. Họ đến, mang theo anh, Thrall bé nhỏ, và nói cho ta về sự bội bạc của Gul’dan. Ta tin họ. Ta biết một nơi họ sẽ được an toàn, hoặc chỉ là ta nghĩ thế. Sau đó ta biết rằng một vài chiến binh của ta là gián điệp của Gul’dan. Dù ta không chắc chắn, ta tin rằng chính tên lính canh ta tin tưởng dẫn Durotan tới nơi an toàn đã gọi các sát thủ đến giết họ.” Doomhammer thở dài, và trong một khắc Thrall trông thấy như thể toàn bộ thế giới đang đè nặng lên đôi vai to rộng mạnh mẽ đó.

“Durotan là bạn ta. Ta sẵn lòng hi sinh mạng sống vì ông ấy và gia đình ông ta. Nhưng ta đã vô tình gây ra cái chết của họ. Ta chỉ mong có thể chuộc lại lỗi lầm bằng cách làm tất cả mọi thứ có thể cho đứa con ông ấy để lại. Anh đến từ một dòng dõi cao quý và đáng tự hào, Thrall à, dù cho cái tên anh chọn có là gì. Hãy để chúng ta cùng nhau vinh danh dòng dõi đó.”

Vài tuần sau, ngay giữa mùa xuân căng tràn sức sống, Thrall dễ dàng đột nhập vào một ngôi làng, gào vào mặt những người nông dân, và để bị bắt lại.

Khi chiếc lưới bấy thắt chặt mình anh, anh thả lỏng, khóc thút thít, để những người bắt được anh tin rằng họ đã đập tan tinh thần của anh.

Kể cả khi anh được thả vào khu trại, anh cũng cẩn thận không để lộ mình.

Nhưng khi những lính canh không còn nhìn anh một cách lạ lẫm, Thrall bắt đầu nói nhỏ với những người chịu lắng nghe. Anh chọn ra vài người trông có vẻ vẫn còn chút tinh thần. Trong bóng tối, khi những người lính gác gà gât trên trạm gác, Thrall kể cho những dân orc đó nghe về xuất xứ của họ. Anh nói về sức mạnh của các pháp sư, về kỹ năng của chính mình. Nhiều lần, những người đó hoài nghi và yêu cầu bằng chứng. Thrall không khiến cho mặt đất rung chuyển, hay gọi sấm sét. Thay vì đó, anh bốc lên một vốc bùn, và tìm kiếm chút sự sống trong đó. Trước những con mắt kinh ngạc của các tù nhân, anh khiến đất nâu mọc lên cỏ và cả hoa nữa.

“Kể cả những thứ trông có vẻ xấu xí và đã chết đều có sức mạnh và vẻ đẹp,” Thrall nói với những người theo dõi kinh sợ kia. Họ nhìn anh, và tìm anh nảy lên khi anh thấy chút ánh hi vọng lóe lên trên khuôn mặt họ.

Trong khi Thrall đang tự giam mình để thuyết phục những dân orc thất bại bị giam cầm trong khu trại, tộc Sói Tuyết và tộc Chiến Ca đã hợp quân dưới trướng Doomhammer. Họ theo dõi khu trại Thrall đang ở trong, và chờ tín hiệu của anh.

Mất thời gian hơn Thrall nghĩ để đánh thức những dân orc bị chà đạp kia nghĩ về việc nổi loạn, nhưng dù vậy, anh vẫn căn đúng thời gian. Vào nửa đêm về sáng, khi tiếng ngáy nhẹ nhàng của các lính canh có thể nghe được trong màn sương lạnh tờ, Thrall quỳ xuống trên nền đất cứng. Anh nhắc tay lên và thỉnh cầu Linh Hồn của Nước và Lửa tới giúp anh giải phóng người dân của anh.

Họ đến.

Một cơn mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống. Đột nhiên bầu trời bị chia tách bởi ba tia sét nhọn hoắt. Dừng lại một chút, rồi cảnh đó lại diễn ra. Sấm chớp điên cuồng đánh liên hoàn, gần như rung chuyển mặt đất. Đó là tín hiệu đã được định trước. Dân orc chờ đợi, vừa lo sợ vừa kích động, nắm lấy những thứ vũ khí làm từ đá và que gậy và những thứ có thể tìm thấy trong khu trại. Họ chờ Thrall nói cho họ biết phải làm gì.

Một tiếng thét kinh hoàng xé toạc màn đêm còn buốt tai hơn cả tiếng sét, và tim Thrall nảy lên. Bất cứ ở đâu anh cũng có thể nhận ra tiếng thét đó – đó là Grom Hellscream. Tiếng thét đó làm dân orc giật mình, nhưng Thrall hét lên inh cả tai, “Đó là đồng minh của chúng ta bên ngoài bức tường! Họ đến để giải phóng chúng ta!”

Lính canh đã bị đánh thức bởi tiếng sét. Giờ lao lên trạm gác khi tiếng thét của Hellscream vừa tắt đi, nhưng họ đã đến muộn. Thrall đã lại thỉnh cầu sấm sét, và nó đã đến.

Một tia sét nhọn đánh vào bức tường chính, nơi đa số lính canh đang đứng gác. Hòa lẫn với âm thanh kinh khủng của sấm sét là tiếng kêu gào của các lính canh. Thrall nháy mắt trong bóng tối sau đó, nhưng có những lưỡi lửa vẫn còn bốc cháy đây đó, và anh có thể thấy rằng bức tường đã hoàn toàn bị phá thủng.

Từ lỗ thủng đó tràn ra một đoàn những người da xanh. Họ lao vào các lính canh và áp đảo họ dễ dàng. Dân orc há hốc miệng trước cảnh tượng đó.

“Mọi người có thấy kích động không?” Thrall hét lên. “Mọi người có thấy tinh thần đang muốn được chiến đấu, được giết, được tự do không? Đi nào, các anh chị em!” Không cần nhìn xem có họ đi theo không, Thrall lao về phía lỗ thủng.

Anh nghe thấy những âm thanh phía sau, gào lên hòa cùng với bước chân đang lao tới tự do. Đột nhiên Thrall gào lên đau đớn khi có thứ gì đó đâm vào tay anh. Một mũi tên gắn lông đen đã cắm ngập vào tay anh. Anh không thèm để ý đến cơn đau; khi tất cả được tự do và rồi sẽ có thời gian chăm sóc đến nó.

Xung quanh anh là các cuộc đấu, âm thanh của thép chém vào kiếm và rìu cắt vào thịt. Vài người lính canh, những người thông minh, đã nhận ra những gì vừa xảy ra và đang lao tới chặn lối thoát bằng cả thân xác họ. Thrall cảm thấy chút tiếc thương cho sự vô ích của cái chết của họ, rồi lao tới.

Anh tóm lấy một món vũ khí từ một đồng đội đã ngã xuống và dễ dàng đánh bại người lính canh ít kinh nghiệm. “Đi, đi nào!” anh gào lên, vẫy bàn tay trái. Những orc bị giam ban đầu đứng im co cụm trong một nhóm, rồi một người trong số họ gào lên và lao tới. Những người còn lại đi theo. Thrall vung vũ khí lên bổ xuống, và người lính canh đau đớn ngã xuống vũng bùn đầm máu.

Cố gắng và thở hỗn hển, Thrall nhìn quanh. Tất cả những gì anh có thể thấy bây giờ là tộc Chiến Ca và tộc Sói Tuyết đang giao chiến. Không còn tù nhân nào nữa.

“Rút lui!” anh gào lên, và lao tới đồng đá vẫn còn nóng đã từng là bức tường trại giam và vào màn đêm ngọt ngào. Những tộc nhân của anh theo sau. Vẫn còn vài lính canh đuổi theo, nhưng dân orc nhanh nhẹn hơn và nhanh chóng cắt đuôi bọn họ.

Nơi gặp mặt định trước là một đồng đá cổ dựng đứng. Đêm thật đen, nhưng những cặp mắt của dân orc không cần mặt trăng chiếu sáng mới có thể nhìn

thấy. Vào lúc Thrall tới nơi, hàng tá orc đang tụ tập quanh tám tảng đá dựng đứng.

“Thành công!” một giọng nói kêu lên bên phải Thrall. Anh quay sang nhìn Doomhammer, lớp giáp tẩm đen của ông sáng bóng thứ gì đó có vẻ như là máu người. “Thành công rồi! Mọi người đã được tự do, đồng bào của ta. Mọi người đã tự do!”

Và tiếng thét vang màn đêm không trăng khiến trái tim Thrall tràn đầy niềm vui.

“Nếu người mang đến tin tức ta nghĩ người sẽ mang, thì ta sẽ sẵn sàng xẻo cái đầu đẹp đẽ của người khỏi vai đấy,” Blackmoore gầm gừ với người đưa tin xui xẻo đeo đai gươm chéo qua vai làm dấu hiệu của kỵ sĩ đến từ một khu trại giam.

Người đưa tin có vẻ hơi khó chịu. “Có lẽ nếu vậy thì tôi sẽ không nói,” anh ta trả lời.

Có một cái chai bên phải Blackmoore có vẻ cứ mời gọi ông ta. Ông ta từ chối lời vẫy gọi của nó, dù cho bàn tay ông ta đắm mồ hôi.

“Để ta đoán xem. Lại có một cuộc nổi loạn tại một khu trại. Tất cả lũ orc đã trốn thoát. Không ai biết giờ chúng đang ở đâu.”

“Ngài Blackmoore,” người đưa tin trẻ tuổi nói lắp bắp, “liệu ngài vẫn định chặt đầu tôi hay để tôi xác nhận lại lời ngài?”

Cơn giận chọc vào người Blackmoore tới mức cứ như nó gây ra đau đớn. Sâu trong cái cảm xúc căm giận đó là sự tuyệt vọng sâu thẳm. Có chuyện gì xảy ra vậy? Làm sao mà lũ súc vật đó, lũ cừu trong lồng orc đó, có thể tập hợp lại đủ để đập đổ những kẻ tổng giám chúng chứ? Lũ orc kia là ai mà tự dừng lại độn thổ xuất hiện, vũ trang đến tận răng mà lại đầy căm thù và tức giận như hai thập kỷ trước vậy? Có lời đồn rằng Doomhammer, khốn nạn cái linh hồn thối rữa của hắn, lại ra mặt và lãnh đạo đợt tấn công đó chứ. Một tên lính gác đã thề rằng hắn đã nhìn thấy tấm giáp đen nổi danh mà tên khốn đó thường mặc.

“Người vẫn giữ được cái đầu của mình,” Blackmoore nói, nhận thức được cái chai đang cách ông ta chưa tới một cánh tay. “Nhưng chỉ khi người gửi lại một tin nhắn cho cấp trên của người.”

“Thưa ngài,” người đưa tin khốn khổ nói, “vẫn còn nữa.”

Blackmoore nhìn anh ta bằng ánh mắt tóe máu. “Liệu còn thứ gì có thể xảy ra nữa?”

“Lần này kẻ chủ mưu đã được nhận dạng rõ ràng. Đó là-”

“Doomhammer, rồi, ta đã nghe thấy tin đồn.”

“Không thưa ngài.” Người đưa tin nuốt nước miếng. Blackmoore có thể thấy được mồ hôi đang nhỏ xuống từ trán anh ta. “Kẻ chỉ huy vụ nổi loạn là... là Thrall, thưa ngài.”

Blackmoore cảm thấy mặt mình không còn hột máu. “Người đúng là đồ lường gạt khốn nạn, anh chàng này,” ông ta nhẹ nhàng nói. “Hoặc ít ra người có thể tự nhận điều đó.”

“Không thưa ngài, dù tôi rất mong điều đó là đúng. Chỉ huy của tôi nói là anh ấy đã đánh tay đôi với hãn, và vẫn nhớ về Thrall từ những trận giác đấu.”

“Ta sẽ xẻo lưỡi chỉ huy của người ra vì dám nói lời dối trá như thế!”

Blackmoore rống lên.

“Ôi chao, thưa ngài, ngài sẽ phải đào sâu sáu bộ mới lấy được lưỡi của anh ta đấy,” người đưa tin nói. “Anh ta đã chết chỉ một giờ sau trận chiến.”

Choáng váng trước thông tin mới này, Blackmoore ngã ra ghế và cố bình tĩnh lại. Một chút đồ uống có thể có ích, nhưng ông ta biết ông đã uống quá

nhieu trước mặt mọi người. Ông đã bắt đầu nghe những lời thì thầm: *gã
ngốc say xin... ai đang nắm quyền ở đây vậy...*

Không. Ông ta liếm môi. *Ta là Aedelas Blackmoore, Chúa xứ Durnholde,
chủ nhân các khu trại giam... Ta đã huấn luyện con quái vật da xanh máu
đen đó, đầu óc của ta sẽ hơn của hắn... ôi Ánh Sáng ời, chỉ cần một ngụm để
trấn tĩnh bàn tay này...*

Một cảm giác tự hào quái lạ chột dâng lên trong ông ta. Ông ta đã luôn đứng
về tiềm năng của Thrall. Ông ta biết anh ta là một thứ gì đó đặc biệt, một thứ
không chỉ là một gã orc bình thường. Giá mà Thrall không vứt bỏ đi cơ hội
Blackmoore đã trao cho anh ta! Họ hắn đã có thể lãnh đạo đội quân chống
lại Liên Minh rồi, với Blackmoore đi đầu đoàn quân orc trung thành, tuân
theo từng mệnh lệnh của ông ta. Ngu ngốc, đồ Thrall ngu ngốc. Trong một
khắc, ý nghĩ của Blackmoore trôi về trận đánh cuối cùng ông đánh Thrall.
Có lẽ lần đó là hơi nặng tay.

Nhưng ông ta sẽ không để mình cảm thấy có lỗi, không phải với sự đối xử
với một tên nô lệ không nghe lời. Thrall đã ném đi tất cả để kết giao với lũ
cướp bóc xấu xa hôi hám vô dụng kia. Cứ để hắn thối rửa nơi hắn ngã
xuống.

Ông ta chột chú ý đến người đưa tin đang run bần kia, và Blackmoore cố nở
một nụ cười. Anh chàng kia thả lỏng và gượng cười trả lại. Blackmoore với

bàn tay run run lấy một chiếc bút lông chim, nhúng vào mực, rồi bắt đầu viết một lá thư. Ông ta phủ bột nó để hấp thụ lượng mực thừa và để đó một lát cho khô. Rồi ông ta cẩn thận gấp ba lá thư, nhỏ sáp ong lên và đóng dấu.

Ông ta đưa nó cho người đưa tin và nói, “Đưa nó về cho cấp trên của người. Và cẩn thận cái cổ đấy, quý ngài trẻ tuổi.”

Khó mà tin nổi vận may của mình, người đưa tin gấp mình chào và vội bước ra ngoài, trước khi Blackmoore kịp đổi ý. Giờ ở một mình, Blackmoore vớ lấy cái chai, tháo nút và tu ừng ực. Khi ông ta hạ cái chai xuống, nó tràn ra cả cái áo chên đen của ông ta. Ông ta thờ ơ gạt vết bẩn đi. Đó là lý do tại sao ông ta cần đến người hầu.

“Tammis!” ông ta gào lên. Cùng một lúc cánh cửa mở ra và gã hầu thò đầu vào.

“Vâng thưa ngài?”

“Đi tìm Langston.” Ông ta cười. “Ta có nhiệm vụ cho anh ta.”

Lord of the Clans – chapter 16

MƯỜI SÁU

Thrall đã thành công trong việc thâm nhập và giải phóng ba khu trại. Sau khu đầu tiên, dĩ nhiên là an ninh tại các khu trại đã được tăng cường. Tuy nhiên họ vẫn còn canh gác lỏng lẻo, và những người “bắt” được Thrall chưa từng nghĩ rằng anh sẽ khuấy động nên rắc rối.

Nhưng trong trận chiến thứ ba, anh đã bị phát hiện. Yếu tố bất ngờ đã biến mất, và sau khi nói chuyện với Hellscream và Doomhammer, có một chuyện đã được quyết định đó là giờ quá nguy hiểm để cho Thrall tiếp tục đóng vai một tù nhân khác.

“Đó là tinh thần của anh, bạn ta, đã đánh thức chúng ta. Anh không thể tiếp tục đặt mình vào tình thế nguy hiểm nữa,” Hellscream nói. Mắt ông rực sáng với ánh lửa địa ngục ma quỷ giờ Thrall đã biết.

“Tôi không thể cứ thế ngồi không sau hàng ngũ được, rồi để người khác giáp mặt với nguy hiểm trong khi tôi thì lẩn trốn,” Thrall trả lời.

“Bọn ta không định thế,” Doomhammer nói. “Nhưng chiến thuật ta vẫn dùng lâu nay giờ đã trở nên quá nguy hiểm.”

“Con người nói là,” Thrall nói, nhớ lại những lời đồn và câu chuyện anh đã nghe được trong khi tập luyện. Những thực tập sinh con người nghĩ rằng anh quá ngu ngốc để hiểu, và đã nói chuyện thoải mái trước mặt anh. Ý nghĩ vẫn còn làm anh đau đớn, nhưng anh tiếp nhận những kiến thức đó. “Dân orc trong các nhà tù không thể làm gì ngoài việc nghe lỏm được chuyện các khu trại khác đã được giải phóng. Kể cả nếu họ không thêm bận tâm, họ vẫn sẽ biết rằng có chuyện đang diễn ra. Kể cả nếu tôi không trực tiếp có mặt ở đó để kể cho họ nghe con đường của pháp sư, chúng ta vẫn có thể hi vọng rằng

bằng cách nào đó thông điệp của chúng ta đã được đón nhận. Một khi con đường đã rõ ràng, hãy hi vọng rằng họ sẽ tìm đường đến tự do.”

Và đúng như vậy. Khu trại thứ tư đã bị canh gác nghiêm ngặt với các vệ binh vũ trang, nhưng các nguyên tố vẫn đến trợ giúp khi Thrall thỉnh cầu. Điều này làm anh được thuyết phục rằng động cơ của anh là đúng vì nếu không, các linh hồn hắc đã không chấp nhận giúp đỡ anh. Bắt đầu khó khăn hơn trong việc phá hủy bức tường và chiến đấu lại các vệ binh, và nhiều chiến binh giỏi của Doomhammer đã ngã xuống. Nhưng dân orc bị giam cầm trong những bức tường đá lạnh kia đã hăm hở phản ứng lại, tràn ra ngoài lỗ hổng trước cả khi Doomhammer và các chiến binh kịp sẵn sàng chờ đón họ.

Đại Tộc mới lớn mạnh lên từng ngày. Việc đi săn rất dễ dàng vời thời điểm này trong năm, và những người đi theo Doomhammer không phải chịu đói. Khi anh nghe thấy một nhóm nhỏ tự ý tấn công một khu trại bên ngoài, Thrall đã rất tức giận. Đặc biệt khi anh biết rằng nhiều con người không có vũ trang đã bị sát hại.

Anh đã biết ai là kẻ chủ mưu vụ đánh này, và đêm đó anh đi tới khu trại của nhóm kia, tóm lấy tên orc hoảng hốt, và ném mạnh gã xuống đất.

“Chúng ta không phải lũ tàn sát con người!” Thrall gào lên. “Chúng ta chiến đấu để giải phóng các anh em bị giam cầm của chúng ta, và đối thủ của

chúng ta là những binh sĩ có vũ trang, không phải gái vắt sữa và trẻ em!”

Gã orc kia định phản đối, và Thrall đánh gã dã man. Đầu gã orc ngã sang bên và miệng phun máu.

“Khu rừng có đầy hươu và thỏ! Mỗi khu trại chúng ta giải phóng đều cho chúng ta thêm thức ăn! Không cần phải khủng bố những người chẳng thể làm gì chúng ta khi chúng nô đùa với họ. Các người chiến đấu khi ta cho phép, với kẻ ta cho phép, và nếu bất cứ orc nào dám làm hại đến những con người không có vũ trang nữa, ta sẽ không tha thứ. Đã hiểu chưa?”

Gã orc gật đầu. Tất cả những người ở quanh đồng lửa đều nhìn Thrall bằng cặp mắt to lớn và cũng gật đầu.

Thrall thả lỏng đôi chút. “Thói quen đó là của của Đại Tộc cũ, được dẫn dắt bởi lũ thầy pháp không hề yêu quý dân chúng ta. Điều đó đã mang chúng ta tới các khu trại giam, để rồi trở nên thờ ơ lãnh đạm vì mất đi năng lượng ma quỷ chúng ta từng thèm khát mà được ban cho. Ta không muốn chúng ta phải để tâm đến ai cả trừ chính chúng ta. Con đường đó đã suýt hủy hoại chúng ta. Chúng ta sẽ được tự do, không nghi ngờ gì nữa. Nhưng chúng ta sẽ được tự do được là chính chúng ta, và chúng ta thực sự hơn cả chỉ là một chủng loài chỉ tồn tại để giết chóc con người. Không còn con đường cũ nữa.

Giờ chúng ta chiến đấu là những chiến binh đầy vinh dự, không phải lũ sát nhân bừa bãi. Chẳng hề có chút vinh quang nào trong việc giết trẻ con cả.”

Anh quay đầu rời đi. Sự im lặng đầy choáng váng theo sau. Anh nghe thấy những tràng cười trong bóng tối, và quay lại tìm Doomhammer. “Anh đã chọn con đường khó khăn rồi,” vị đại Thống Chiến nói. “Dòng máu họ đã chứa đầy giết chóc.”

“Tôi không tin vậy,” Thrall nói. “Tôi tin rằng chúng ta đã bị tha hóa từ những chiến binh cao quý trở thành sát thủ. Những con rối bị giật dây bởi lũ quỷ và những kẻ phản bội chúng ta.”

“Thật... thật là một điệu nhảy đáng sợ,” giọng của Hellscream, mềm yếu đến độ Thrall gần như không nhận ra. “Từng như vậy. Sức mạnh chúng cho... giống như dòng mật ngọt nhất, thớ thịt mọng nước nhất. Anh thật may mắn vì chưa từng uống nước trong cái giếng đó, Thrall à. Và rồi khi không còn nó nữa, gần như là... không thể chịu nổi.” Ông rùng mình.

Thrall đặt tay lên vai Hellscream. “Nhưng ngài đã chịu đựng được nó, kẻ dũng cảm,” anh nói. “Ngài khiến sự can đảm của tôi chẳng là gì đối với ngài.”

Mắt Hellscream rực đỏ trong bóng tối, và nhờ ánh sáng đỏ của địa ngục đó, Thrall có thể thấy rằng ông đang cười.

Nửa đêm về sáng, Đại Tộc được chỉ huy bởi Doomhammer, Hellscream, và Thrall bao vây khu trại thứ năm.

Lính mở đường đã trở về. “Lũ vệ binh đang cảnh giác,” họ nói với Doomhammer. “Có gấp đôi số lượng lính bình thường trên đỉnh tường. Chúng đã đốt rất nhiều lửa để con mắt yếu của chúng có thể nhìn thấy.”

“Và đang là kỳ trăng tròn,” Doomhammer nói, nhìn lên hai quả cầu sáng màu bạc và lục lam. “Bà Trắng và Nhóc Lam không làm bạn với chúng ta đêm nay.”

“Chúng ta không thể chờ thêm hai tuần nữa được,” Hellscream nói. “Đại Tộc đang hăm hở chiến đấu, và chúng ta phải tấn công khi họ vẫn còn đủ khỏe để chống cự lại sự thờ ơ của quý.”

Doomhammer gật đầu, dù cho ông trông có vẻ còn lo âu. Ông nói với đám trinh sát, “Có dấu hiệu nào cho thấy chúng đang chờ một cuộc tấn công không?” Từng ngày trôi qua, Thrall biết rằng sự may mắn của họ đang trôi đi. Họ đã rất cẩn thận không chọn những khu trại theo một thứ tự đặc biệt nào đó, và nhờ vậy con người không thể đoán được họ sẽ tấn công tiếp vào đâu và thế nên không thể nắm đó chờ đợi. Nhưng Thrall biết Blackmoore, và biết rằng bằng cách nào đó một cuộc chạm trán là không thể tránh khỏi.

Khi anh trôi vào ý nghĩ rằng cuối cùng sẽ được giáp mặt với Blackmoore trong một trận chiến công bằng, anh biết rằng điều đó có ý nghĩa như nào với các cánh quân. Vì mục đích của họ, anh hi vọng rằng đêm nay chưa phải là đêm đó.

Những người mở đường lắc đầu.

“VẬY CHÚNG TA HÃY ĐI XUỐNG,” Doomhammer nói, và trong im lặng, đợt thủy triều xanh lá tràn xuống đồi hướng tới khu trại.

Họ đã xuống gần tới nơi khi cánh cổng mở ra và hàng tá những người cưỡi ngựa được vũ trang lao ra. Thrall nhìn thấy hình con chim ưng đen trên lá cờ đỏ vàng, và biết rằng cái ngày anh vừa sợ hãi vừa mong chờ đã đến.

Tiếng gầm xung trận của Hellscream vang lên khắp không gian, gần như át hẳn tiếng hét của con người và tiếng vó ngựa của họ. Thay vì mất nhuệ khí vì sức mạnh của kẻ địch, Đại Tộc trông có vẻ đầy sức sống, muốn đứng lên thách thức lại.

Thrall ngửa đầu gào lên tiếng gầm xung trận của riêng anh. Hai phe đã trở nên quá gần để Thrall có thể gọi lên những sức mạnh kinh hoàng như sét hay động đất, nhưng vẫn còn những thứ anh có thể thỉnh cầu giúp đỡ. Chống lại mong muốn mãnh liệt muốn được lao vào đám hỗn độn kia mà đấu tay đôi,

anh lùi lại. Chỉ mất chút thời gian để anh có thể làm tất cả những gì có thể để lấy lợi thế cho dân orc.

Anh nhắm mắt lại, trụ chân vững chãi trên cỏ, và tìm kiếm Linh Hồn Hoang Dã. Anh nhìn thấy trong tâm trí hình ảnh một con ngựa trắng lớn, Linh Hồn của tất cả loài ngựa, và gửi đi lời thỉnh cầu.

Con người đang sử dụng con cái của ngài để giết chúng tôi. Chúng cũng đang gặp nguy hiểm. Nếu lũ ngựa ném các kỵ sĩ xuống đất, chúng sẽ được tự do tìm đến nơi an toàn. Ngài có thể yêu cầu chúng làm thế được không?

Con ngựa lớn cân nhắc. Những đứa con kia đã được huấn luyện để chiến đấu. Chúng không hề sợ gươm hay giáo.

Nhưng chúng không cần phải chết vào ngày hôm nay. Chúng tôi chỉ định giải thoát người dân của chúng tôi thôi. Đó là một động cơ chính đáng, và không đáng cho chúng phải chết.

Linh hồn con ngựa lớn lại cân nhắc những lời của Thrall. Cuối cùng, nó gật cái đầu trắng lớn của nó.

Đột nhiên chiến trường bỗng trở nên lộn xộn hơn bao giờ hết khi tất cả những con ngựa đều xoay vòng và phi tới, mang theo cả gã người hoảng hốt và điên tiết trên lưng, hay bắt đầu lồng lên. Các vệ binh con người cố gắng trụ vững, nhưng không thể.

Giờ là lúc thỉnh cầu Linh Hồn của Đất. Thrall mừng tượng ra các rễ cây của khu rừng bao quanh khu trại đang kéo dẫn ra, mọc dài thêm, đâm xuyên từ dưới mặt đất. *Hỡi rừng cây che chở cho chúng tôi... các ngài sẽ trợ giúp tôi chứ?*

Có, tiếng trả lời trong đầu anh. Thrall mở mắt và cố nhìn. Kể cả với tầm nhìn đêm ưu việt của mình, cũng thật khó để thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh vẫn có thể thấy được.

Các rễ cây đâm lên từ nền đất cứng ngay bên ngoài bức tường khu trại. Chúng đâm xuyên nền đất và tóm lấy những người bị ngã ngựa, dùng những nhánh rễ xanh xám nhẹ nhàng quấn quanh họ như những cái lưới bẫy quấn quanh những dân orc bị bắt. Trước sự cho phép của Thrall, dân orc không hề giết những lính canh ngã xuống và nằm chơi vơi tại đó. Thay vì đó họ lao vào những mục tiêu khác, tiến tới và tìm kiếm những đồng bào bị giam cầm.

Thêm một đám địch thủ lao tới, những người này đi bộ. Những cái cây không đâm rễ tới lần thứ hai nữa; chúng đã trợ giúp được những gì chúng muốn. Mặc dù có thất vọng, Thrall vẫn cảm ơn chúng và vắt óc nghĩ phải làm gì tiếp theo.

Anh quyết rằng anh đã làm đủ những gì có thể trong vai trò pháp sư. Đã đến lúc anh trở thành một chiến binh. Tóm lấy thanh kiếm rộng bản khổng lồ, món quà của Hellscream, Thrall lao xuống đòi trợ giúp cho các anh em.

Ngài Karramyn Langston chưa từng sợ hãi đến vậy trong cuộc đời.

Còn quá trẻ để được tham gia vào trận chiến cuối cùng giữa loài người và loài orc, anh ta đã nuốt từng lời Ngài Blackmoore mà anh ta hâm mộ nói ra. Blackmoore nói như thể việc đó dễ dàng như săn thú tại các khu rừng hiền hòa bao quanh Durnholde, ngoại trừ việc thú vị hơn nhiều. Blackmoore chẳng hề nói gì về những tiếng la hét kêu than đập vào tai anh ta, mùi máu, nước tiểu, phân và mùi của chính lũ orc nữa, hàng đồng hình ảnh đập vào mắt cùng một lúc. Không, trận chiến với lũ orc thực sự là những trò đùa đứng tim, khiến cho người ta chỉ muốn được đi tắm cùng với rượu chè và hàng đồng gái đẹp.

Họ đã lấy được yếu tố bất ngờ. Họ đã sẵn sàng cho lũ quái vật xanh rì đó. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao lũ ngựa, lũ súc vật đã được huấn luyện tử tế lại đều chạy trốn hay ném các kỵ sĩ xuống? Thứ yêu thuật ma quỷ gì khiến mặt đất bắn ra những cánh tay xanh xám trói chặt những kẻ xui xẻo ngã xuống? Lũ sói trắng kinh khủng từ đâu chui ra, và sao chúng biết phải tấn công những ai?

Langston chẳng thể trả lời được câu hỏi nào. Bề ngoài có vẻ anh ta là chỉ huy cả đoàn quân, nhưng cái sự ra vẻ chỉ huy bề ngoài đó đã biến mất ngay khi những nhánh cây kinh khủng kia đâm lên từ mặt đất. Giờ chỉ còn đó sự

sợ hãi, âm thanh của kiếm đâm vào khiên hay da thịt, và tiếng rên rỉ sắp chết.

Chính anh ta còn chẳng biết mình đang đánh cái gì. Trời quá tối để có thể nhìn thấy, và anh ta cứ vung bừa thanh kiếm, vừa gào lên vừa thối thức với từng đòn tấn công bừa bãi. Có lúc thanh kiếm của Langston chém được vào thịt, nhưng hầu hết anh ta chỉ nghe thấy nó chém vào không khí. Anh ta bị kích động bằng năng lượng của sự sợ hãi, và còn chút gì đó trong anh ta vẫn cảm thấy kinh ngạc khi anh vẫn còn có thể vung vẩy được.

Một đòn đánh mạnh vào khiên khiến tay anh ta đập vào răng. Bằng cách nào đó anh ta vẫn còn giữ được nó sau đòn đánh của một sinh vật vừa khỏe mạnh vừa to cao đó. Trong một khắc, Langston nhìn vào mắt kẻ tấn công kia và miệng há to sững sờ.

“Thrall!” anh ta gào lên.

Mắt gã orc kia mở lớn nhận ra, rồi nheo lại tức giận. Langston nhìn thấy một nắm đấm màu xanh không lồ giơ lên, rồi anh ta chẳng còn biết gì nữa.

Thrall chẳng hề quan tâm tới mạng sống của người của Langston. Họ đứng giữa anh và sự giải phóng của những dân orc bị giam kia. Họ đã công khai đứng lên chiến đấu và nếu họ chết thì đó là định mệnh của họ. Nhưng Langston thì anh muốn giữ hân sống.

Anh nhớ lại về cái bóng nhỏ của Blackmoore. Langston vốn chẳng hề nói nhiều, chỉ nhìn Blackmoore với vẻ xu nịnh và nhìn Thrall với đầy sự ghê tởm và khinh miệt. Nhưng Thrall biết rằng chẳng có ai gần gũi hơn kẻ thù của anh hơn gã đàn ông đáng thương hại và yếu đuối này, và dù hẳn không hề xứng đáng với điều đó, Thrall lại định để Langston sống sót qua trận chiến.

Anh vác gậy chỉ huy bất tỉnh đó lên vai và tìm đường quay ngược lại phía những đoàn người tiến vào trận chiến. Trở lại hiên rừng, anh ném Langston xuống gốc một cây sồi già như thể hẳn chỉ là một túi khoai tây. Anh trói tay hẳn bằng cái đai kiếm của anh. *Canh giữ hẳn đến khi ta trở về*, anh nói với cây sồi già. Để trả lời, bộ rễ khổng lồ nhấc lên và mạnh bạo trói quanh cơ thể nằm sõng soài của Langston.

Thrall quay trở lại cuộc chiến. Thường thường công việc giải phóng được thực hiện nhanh chóng tới mức đáng ngạc nhiên, nhưng lần này không như thế. Trận chiến vẫn tiếp tục khi Thrall tham gia với các đồng đội, và có vẻ như nó sẽ kéo dài mãi. Nhưng những dân orc bị giam cầm đang làm tất cả những gì có thể để đạt được tự do. Rồi đến lúc Thrall đã vượt qua đoàn người và bắt đầu tìm kiếm quanh khu trại. Anh thấy vài người vẫn còn co rúm tại các góc. Ban đầu họ thu mình lại trước anh, và với dòng máu còn quá nóng nảy trước trận chiến nên Thrall không thể nói năng tử tế với họ

được. Dù vậy, anh vẫn thúc giục được những nhóm đó đi cùng anh, để liều lĩnh lao tới tự do ngay sau lưng đoàn chiến binh đang chiến đấu đó.

Cuối cùng khi anh đã chắc rằng tất cả cư dân tại đó đã chạy thoát, anh quay lại phía cuộc chiến. Anh nhìn quanh. Có Hellscream, chiến đấu với tất cả sức mạnh và sự giận giữ của một con quỷ. Nhưng Doomhammer đâu? Thường thường vị Thống Chiến đầy lồi cuồn đó đã yêu cầu rút lui ngay lúc này rồi, để cho dân orc có thể tập hợp lại, cứu chữa những người bị thương, và lên kế hoạch cho vụ tấn công tiếp theo.

Đó là một trận chiến đẫm máu, và rất nhiều anh chị em cùng chiến đấu với anh đã ngã xuống. Thrall là phó tướng, anh gào lên, “Rút lui! Rút lui!”

Lạc lối trong cơn khát máu, nhiều người chẳng hề nghe thấy anh. Thrall lao tới bên hết người này tới người khác, gạt mọi đòn tấn công, gào lên những thứ dân orc chẳng bao giờ thích nghe nhưng lại rất cần thiết, thậm chí là sống còn với sự tồn tại của họ. “Rút lui! *Rút lui!*”

Cuối cùng tiếng hét của anh cũng lọt qua đợt màn che của cơn khát máu, và với vài đòn đánh cuối cùng, bầy orc quay đầu và lao ra khỏi khu trại. Nhiều kỵ sĩ con người, đúng hơn là từng là kỵ sĩ, đuổi theo. Thrall chờ phía bên ngoài, hét lên, “Đi, đi nào!” Dân orc lớn hơn, khỏe hơn, và nhanh hơn con người, và khi người cuối cùng đang lao lên đồi tìm tới tự do, Thrall xoay

người, đặt chân lên vũng bùn hôi hám trộn lẫn giữa đất và máu, gọi lên Linh Hồn của Đất.

Đất trả lời. Mặt đất bên dưới khu trại bắt đầu rung lên, và ở trung tâm đất bắt đầu xảy ra động đất. Ngay trước mắt Thrall, mặt đất nứt ra và nhô lên, bức tường đá hùng mạnh bao quanh khu trại vỡ nát và rơi xuống thành từng mảnh nhỏ. Có tiếng kêu thét đập vào tai Thrall, nhưng không phải tiếng gào đánh trận mà tiếng kêu sợ hãi. Anh quay gót chạy đi với lòng đầy thương hại. Những kỵ sĩ đó đến theo lệnh Blackmoore. Chắc hẳn họ được chỉ thị giết càng nhiều dân orc càng tốt, giam cầm tất cả những kẻ không giết, và bắt Thrall lại nhằm đưa anh trở lại kiếp nô lệ. Họ đã chọn làm theo mệnh lệnh đó, và vì vậy, họ phải trả giá bằng mạng sống.

Mặt đất cong lên. Tiếng kêu bị át đi bởi tiếng nhà sập và đá vỡ. Và rồi, nhanh như khi nó bắt đầu, tiếng động câm bặt.

Thrall đứng đó nhìn đống đổ nát từng là khu trại giam của người dân của anh. Có vài tiếng kêu rên vang lên từ dưới đống đổ nát, nhưng Thrall kìm mình lại. Người dân của anh đang bị thương, đang gào khóc. Anh nên chăm sóc bọn họ.

Anh dành chút thời gian để nhắm mắt lại cảm ơn Đất, rồi quay lại chạy tới nơi người của anh đang tập trung.

Thời điểm này vẫn thường ít trật tự, nhưng với Thrall lần này có vẻ còn lộn xộn hơn bình thường. Khi anh đang chạy lên đồi, Hellscream lao đến gặp anh.

“Là Doomhammer,” Hellscream rít. “Anh nên nhanh lên.”

Tim Thrall đập mạnh. Không thể là Doomhammer được. Chắc hẳn ông ấy sẽ không gặp nguy hiểm... Anh đi theo Hellscream, lách qua một nhóm orc đang xì xầm với nhau tới nơi Orgrim Doomhammer nằm dựa vào một gốc cây.

Thrall há miệng kinh hãi. Một cây thương gãy dài ít nhất hai bộ đâm ra từ lưng Doomhammer. Khi Thrall đứng im đó và nhìn, hai người hầu của Doomhammer đang cố gỡ tấm giáp ngực quanh người ông. Giờ Thrall có thể thấy, đâm xuyên qua tấm đệm đen của lớp giáp nặng nề đó là mũi thương đỏ chói sáng lấp lánh. Nó đâm vào người Doomhammer với sức mạnh mạnh đến nỗi nó xuyên thấu người ông, hoàn toàn đâm qua tấm giáp lưng và đâm lõm cả tấm giáp ngực từ bên trong.

Drek'Thar đang quỳ xuống cạnh Doomhammer, và ông hướng cặp mắt mù nhìn Thrall. Ông khẽ lắc đầu rồi đứng dậy lùi lại.

Cứ như có máu đang gào lên trong tai Thrall, anh chỉ khẽ nghe thấy người chiến binh hùng mạnh đang gọi tên anh. Ngập ngừng sững sốt, Thrall tiến tới

quỳ xuống cạnh Doomhammer.

“Đó là một đòn đánh của một tên hèn hạ,” Doomhammer rút lên. Máu rỉ ra từ miệng ông. “Ta đã bị đánh lén từ phía sau.”

“Thưa ngài,” Thrall nói trong kinh hoàng. Doomhammer vẫy tay bảo anh im lặng.

“Ta cần anh giúp, Thrall à. Trong hai việc. Anh phải tiếp tục những gì chúng ta đã bắt đầu. Ta từng dẫn dắt Đại Tộc một lần. Nhưng định mệnh không cho phép ta làm lại lần thứ hai.” Ông rùng mình nhăn nhó, rồi tiếp tục. “Anh sẽ mang danh hiệu Thống Chiến, Thrall con trai D-Durotan à. Anh sẽ mang tấm giáp của ta, và mang cây búa của ta.”

Doomhammer đưa tay cho Thrall, và Thrall tóm lấy bàn tay đầm máu vẫn còn mang giáp đó. “Anh biết phải làm gì. Giờ họ là do anh chăm nom. Ta không thể... hi vọng sẽ có được một người thừa kế nào tuyệt vời hơn. Cha anh hẳn sẽ rất tự hào... giúp ta...”

Tay anh run lên, Thrall quay sang hỗ trợ hai anh chàng orc trẻ hơn gỡ từng mảnh tấm giáp đã luôn đồng hành với Orgrim Doomhammer. Nhưng cây thương nhô ra từ lưng Orgrim không cho phép tháo hết tất cả bộ giáp.

“Và điều thứ hai,” Doomhammer gầm gừ. Có một đám người nhỏ đang tập trung quanh người anh hùng đã ngã xuống, mà theo thời gian càng có nhiều người bước đến. “Đã quá đủ xấu hổ vì ta chết do một đòn tấn công của một tên hèn nhát,” ông nói. “Ta sẽ không thể chết đi nổi với cái thứ phản trắc của con người vẫn còn ở trong người ta.” Một tay ông vươn tới mũi thương. Những ngón tay run run yếu ớt, rồi bàn tay thả rơi xuống. “Ta đã cố tự kéo nó ra, nhưng ta không đủ khỏe... Nhanh lên, Thrall. Làm điều này hộ ta.”

Thrall cảm thấy như có một bàn tay vô hình đè nặng lên lồng ngực. Anh gạt đầu. Chuẩn bị tinh thần trước cơn đau mà anh biết anh sẽ gây ra cho người bạn và người thầy của mình, anh nắm ngón tay quanh mũi thương, ấn mạnh vào người Doomhammer.

Doomhammer gào lên, vừa đau đớn lại vừa tức giận. “Kéo!” ông gào.

Thrall nhắm mắt lại và kéo. Mũi thương ngập máu tiến tới thêm vài tấc nữa. Âm thanh Doomhammer gào lên gần như làm tim Thrall tan nát.

“Làm lại!” người chiến binh hùng mạnh gào lên. Thrall hít một hơi và kéo, lần này thực sự muốn lấy toàn bộ mũi thương ra. Nó đột ngột tuột ra khiến anh ngã ngửa ra sau.

Giờ dòng máu đỏ đen phun ra từ cái lỗ chết người trên bụng Doomhammer. Đứng cạnh Thrall, Hellscream thì thầm, “Ta đã thấy điều đó. Ngay trước khi

anh khiến lũ ngựa hất chủ chúng xuống. Ông ấy một tay chống lại tám tên bọn chúng, đều trên lưng ngựa. Đó là chuyện dũng cảm nhất ta từng thấy.”

Thrall gật đầu, rồi quỳ xuống cạnh Doomhammer. “Vị chỉ huy vĩ đại,” Thrall thì thầm chỉ để Doomhammer nghe được, “Tôi sợ. Tôi không xứng đáng được mặc áo giáp và mang vũ khí của ngài.”

“Không ai có thể nói rằng ai mới xứng đáng cả,” Doomhammer nói bằng giọng yếu ớt. “Anh sẽ dẫn họ... tới chiến thắng... và anh sẽ dẫn họ... tới hòa bình...”

Mắt nhắm lại, và Doomhammer ngã về phía Thrall. Thrall đỡ lấy ông, và giữ ông lại một lúc lâu. Một bàn tay đặt lên vai anh. Đó là Drek'Thar, ông tóm lấy tay Thrall và giúp anh đứng dậy.

“Họ đang đợi,” Drek'Thar nói với Thrall, nói rất êm ái. “Họ không được để mất dũng khí. Con phải mặc tấm giáp vào, và cho họ thấy họ đã có một tộc trưởng mới.”

“Thưa ngài,” một trong những orc đã nghe thấy lời Drek'Thar nói, “chiếc áo giáp...” Anh ta nuốt nước miếng. “Tấm giáp đã bị đâm thủng – nó cần phải được thay thế.”

“Không,” Thrall nói. “Không cần. Trước trận chiến sắp tới anh sẽ rèn nó lại thành hình, nhưng ta sẽ giữ tấm giáp. Để vinh danh Orgrim Doomhammer, người hi sinh mạng sống để giải phóng người dân của ông ấy.”

Anh đứng dậy để họ mặc tấm giáp vào, thâm tâm anh đau buồn nhưng bên ngoài vẫn thể hiện một khuôn mặt dũng cảm. Đám đông đứng nhìn, tôn kính và im lặng. Drek'Thar đã nói ra lời khuyên; đó là việc nên làm. Anh cúi xuống cầm cây búa khổng lồ lên, và vung nó trên đầu.

“Orgrim Doomhammer đã chọn ta làm Thống Chiến,” anh gào lên. “Đó là danh hiệu ta không mong đợi, nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Ta đã được chọn, và vì vậy ta sẽ tuân theo. Ai sẽ theo ta đi giải phóng người dân của chúng ta?”

Một tiếng hét vang lên, thô thiển và đầy đau buồn trước sự ra đi của người thủ lĩnh. Nhưng đó cũng là âm thanh của hi vọng, và khi Thrall đứng đó, vung cao thứ vũ khí nổi danh của Doomhammer, từ tận trong tim anh biết rằng, dù có khó khăn, chiến thắng nhất định sẽ thuộc về họ.

Lord of the Clans – chapter 17

MƯỜI BẢY

Đầy đau buồn và tức giận, Thrall đi tới nơi Langston đang tuyệt vọng chống cự với cái gốc cây nhằm ngồi dậy.

Hắn co rúm người lại khi Thrall đến, mặc bộ giáp tấm đen huyền thoại và đứng sừng sững trước mặt hắn ta. Mặt hắn mở to đầy sợ hãi.

“Ta nên giết người,” Thrall buồn rầu nói. Hình ảnh Doomhammer chết ngay trước mắt anh vẫn còn hiển hiện trong tâm trí.

Langston liếm môi. “Xin rủ lòng thương, Ngài Thrall,” hắn cầu xin.

Thrall quỳ một gối và dứ mắt sát mặt Langston. “Vậy người có khi nào rủ lòng thương ta không?” anh gầm lên. Langston co rúm lại trước âm thanh đó. “Có khi nào người nói xen vào rằng, ‘Blackmoore, có lẽ ngài đã đánh hắn đủ rồi,’ hay là ‘Blackmoore, hắn đã làm hết khả năng của mình’? Có khi nào người thốt lên được những lời như vậy không?”

“Tôi đã muốn,” Langston nói.

“Ngay bây giờ thì người nói thế thôi,” Thrall nói, đứng dậy và nhìn gã tù nhân. “Nhưng ta chẳng hề nghi ngờ rằng người sẽ không bao giờ định làm thế. Không nhắc đến mấy lời dối trá đó nữa. Mạng của người vẫn còn giá trị với ta – bây giờ là thế. Nếu người nói cho ta biết những gì ta muốn biết, ta sẽ thả người và các tù nhân khác và để người quay về chỗ của người là con chó bên cạnh chủ người.” Langston có vẻ lưỡng lự. “Người có thể tin ta,” Thrall nói thêm.

“Có gì đáng để tin lời một gã orc không?” Langston lấy tinh thần và nói.

“Tại sao à, nó đáng cái mạng đáng thương hại của người đấy, Langston à. Dù cho ta phải thừa nhận rằng thế cũng chẳng đáng là bao. Giờ nói cho ta

biết. Làm sao các người biết được bọn ta sẽ tấn công khu trại nào? Có phải là có gián điệp trong lòng bọn ta không?”

Langston trông như một đứa trẻ ủ rũ và từ chối trả lời. Thrall tạo ra một ý nghĩ, và rồi những rễ cây quấn chặt quanh người Langston. Hắn thở hỗn hển và nhìn Thrall đầy sửng sốt.

“Đúng rồi,” Thrall nói, “chính những cái cây đang nghe lệnh ta. Và tất cả các nguyên tố khác nữa.” Langston không cần phải biết về mối quan hệ cho-nhận giữa một pháp sư và các linh hồn. Cứ để hắn nghĩ rằng Thrall có được sự kiểm soát hoàn toàn. “Trả lời câu hỏi của ta.”

“Không có gián điệp,” Langston lẩm bẩm. Hắn giờ khó mà thở được vì những cái rễ đang bắt ngang ngực hắn. Thrall thỉnh cầu nó thả lỏng hơn, và cái cây vâng lời. “Blackmoore đã cử các đội kỵ sĩ tới tất cả các khu trại còn lại.”

“Và vì vậy dù cho bọn ta có tấn công ở đâu, bọn ta cũng sẽ đụng độ người của hắn.” Langston gật đầu. “Đúng là lãng phí tài nguyên, nhưng lần này nó lại có tác dụng. Người có thể nói gì thêm với ta nữa? Blackmoore đang làm gì để tóm được ta? Hắn ta có bao nhiêu quân? Hay là để những cái rễ này bò lên cổ họng người nhé?”

Những nhánh rẽ ngay lập tức bò tới cổ Langston. Sự kháng cự của Langston tiêu tan như ly thủy tinh rơi trên sàn đá. Nước mắt chảy ra và hăn bắt đầu khóc. Thrall trở nên phần nộ, nhưng không đủ để anh không còn chú ý đến lời của Langston. Gã kỹ sĩ phun ra tất cả những con số, ngày tháng, kế hoạch, kể cả việc say xỉn của Blackmoore đã bắt đầu ảnh hưởng tới quyết định của gã.

“Ông ấy tuyệt vọng muốn ngài trở lại, Thrall à,” Langston khịt mũi, nhìn Thrall bằng con mắt đỏ mọng. “Ngài là chìa khóa cho tất cả mọi thứ.”

Chợt trở nên tỉnh táo, Thrall yêu cầu. “Giải thích đi.” Khi những cái rẽ rời ra khỏi người hăn, Langston có vẻ thoải mái hơn đôi chút, và thậm chí còn hăm hở kể tất cả mọi chuyện hăn biết.

“Chìa khóa cho tất cả mọi thứ,” hăn lặp lại. “Khi ông ấy tìm thấy ngài, ông ấy biết rằng ông ta có thể lợi dụng ngài. Đầu tiên là một dũng sĩ giác đấu, nhưng còn hơn thế.” Hăn vuốt cái mặt ướn nhem và cố lấy lại chút tự trọng. “Ngài có khi nào thắc mắc rằng tại sao ông ta lại dạy ngài đọc không? Đưa cho ngài bản đồ, dạy ngài trò Ưng Và Thỏ và cả chiến thuật nữa?”

Thrall gật đầu, căng thẳng chờ đợi.

“Đó là vì ông ta muốn ngài chỉ huy một đạo quân. Một đạo quân orc.”

Thrall tức giận. “Người nói dối. Tại sao Blackmoore lại muốn ta chỉ huy những kẻ địch của hắn chứ?”

“Nhưng chúng – các ngài – sẽ không phải là kẻ địch,” Langston nói. “Ngài sẽ lãnh đạo một đạo quân orc chống lại Liên Minh.”

Thrall há hốc miệng. Anh không thể tin nổi vào những gì anh vừa nghe thấy. Anh biết rằng Blackmoore là một tên khốn tàn ác và thâm hiểm, nhưng mà thế này... Đây là trò phản trắc ở mức đỉnh cao, chống lại chính giống loài của mình! Hắn đó là một sự lừa dối. Nhưng Langston trông nghiêm túc đến kinh khủng, và khi sự sững sốt trôi qua, Thrall nhận ra rằng Blackmoore hoàn toàn có thể làm như thế.

“Ngài là kẻ tốt nhất của cả hai thế giới,” Langston tiếp tục. “Sức mạnh, sức khỏe và sự khát máu của một orc, kết hợp với trí thông minh và tài thao lược của một con người. Ngài sẽ chỉ huy dân orc và họ sẽ bất bại.”

“Và Aedelas Blackmoore sẽ không còn là Trung Tướng nữa, mà là... cái gì nhỉ? Vua à? Hoàng đế tối cao? Đại chúa tể?”

Langston gật đầu điên tiết. “Ngài có thể tưởng tượng ra ông ta như thế nào khi ngài bỏ trốn. Chúng tôi đã phải rất khổ sở.”

“Khổ sở à?” Thrall nạt. “Ta đã bị đánh đấm và khiến ta phải nghĩ rằng ta chẳng là thứ gì cả! Ta gần như phải đối mặt với cái chết vào mỗi ngày trong đấu trường. Ta và người dân của ta đã phải chiến đấu vì chính cái mạng của bọn ta. Bọn ta chiến đấu vì tự do. *Điều đó*, Langston à, mới là khổ sở. Đừng nói chuyện với ta về đau đớn hay là khó khăn, người chẳng hề biết chút nào trong hai thứ đó đâu.”

Langston im lặng và Thrall suy nghĩ về những gì anh vừa biết. Quả là một chiến thuật liều lĩnh và trơ tráo, nhưng dù sao thì Aedelas Blackmoore đúng là một con người liều lĩnh và trơ tráo. Thrall đã lượm lặt được đây đó thông tin về sự nhục nhã của gia đình Blackmoore. Aedelas đã luôn phải cố xóa sạch vết nhơ trong cái tên của hắn, nhưng chắc hẳn vết nhơ đó phải sâu đậm lắm. Chắc hẳn nó đã sâu vào tận xương – hoặc tới cả tim.

Nhưng mà tại sao chứ, nếu Blackmoore định chiếm lấy lòng trung thành của Thrall, hẳn anh phải được thết đãi tốt hơn chứ? Những ký ức tràn qua tâm trí Thrall mà anh đã không nghĩ đến trong nhiều năm: trò chơi giải trí Ưng Và Thỏ với một Blackmoore vui cười; Mùi thơm lừng từ bếp ăn sau một trận chiến tuyệt hay; một bàn tay trù mẩn đặt lên đôi vai khổng lồ khi Thrall đã giải quyết được một vấn đề chiến thuật hóc búa.

Blackmoore đã vẫn luôn dấy lên nhiều cảm giác trong Thrall. Sợ hãi, tôn sùng, căm thù, khinh bỉ. Nhưng lần đầu tiên, Thrall nhận ra bằng nhiều nhiều

cách rằng Blackmoore đáng được anh thương hại. Trước đây Thrall không thể hiểu được tại sao có lúc Blackmoore rất cởi mở và vui tính, lời hăn ngắn gọn và hiểu biết, lại có lúc hăn hung bạo và cáu kỉnh, giọng lắp bắp và lớn hơn bình thường. Giờ anh đã hiểu; rượu đã cắm vuốt sâu vào Blackmoore như vuốt con đại bàng cắm vào con thỏ. Blackmoore là kẻ bị xé toạc từ áp lực do cái gia sản phản trắc gây ra mà rồi đã vượt qua nó, trở thành một chiến lược gia và chiến binh thiên tài và cả một tên ác ôn xấu xa hèn nhát. Blackmoore đã đối xử với Thrall như những gì hăn đã được đối xử.

Thrall không còn tức giận nữa. Anh cảm thấy cực kỳ tiếc cho Blackmoore nhưng ý nghĩ đó chẳng thay đổi được điều gì. Anh vẫn sẽ giải phóng các khu trại, và trợ giúp dân orc tìm lại di sản sức mạnh của họ. Blackmoore đứng ngáng đường họ, một chướng ngại vật cần phải loại trừ.

Anh nhìn Langston, hăn cũng cảm nhận được sự thay đổi trong anh và cười một nụ cười trông không khác gì đang nhăn nhó.

“Ta sẽ giữ lời,” Thrall nói. “Người và người của người sẽ được tự do. Giờ người sẽ được đi. Không khí giới, thức ăn hay ngựa cưỡi. Người sẽ bị theo đuôi, nhưng người sẽ không thấy được đó là ai; và nếu người định phục kích hay là bất cứ loại tấn công nào, người đều sẽ chết. Hiểu chưa?”

Langston gật đầu. Thrall hất đầu ra dấu rằng hắn có thể đi được. Langston chẳng cần thúc ép gì thêm. Hắn bò dậy và lao đi. Thrall nhìn theo hắn và các kỵ sĩ không có vũ trang khác đang chạy vào bóng tối. Anh nhìn lên đám cây và nhìn thấy con cú anh có thể cảm nhận được rằng nó đang nhìn xuống về phía anh với cặp mắt sáng trưng. Con chim đêm đó rúc lên nhẹ nhàng.

Hãy đi theo chúng, bạn của ta, nếu mày muốn. Báo lại cho ta ngay khi chúng định chống lại bọn ta.

Con cú rũ cánh lao ra khỏi cành cây rồi bắt đầu đuổi theo những người đang bỏ trốn. Thrall thở dài. Giờ nguồn năng lượng vốn hỗ trợ anh trong cái đêm dài đẫm máu này đang mất dần đi, anh nhận ra rằng chính anh cũng đang bị thương và kiệt sức. Nhưng những thứ đó có thể được chăm sóc sau. Có việc quan trọng hơn phải làm trước.

Mất cả đêm còn lại để thu thập tất cả các xác chết, và khi trời sáng, khói đen đã cuộn nhả trên bầu trời xanh. Thrall và Drek'Thar đã thỉnh cầu Linh Hồn của Lửa cháy nhanh hơn bình thường, để các xác chết nhanh chóng được thiêu ra tro, và để cho Linh Hồn của Không Khí cuốn bay đi tới nơi nào nó muốn.

Giàn thiêu lớn nhất và trang hoàng đẹp nhất là của kẻ cao quý nhất trong tất cả. Cả Thrall, Hellscream, và hai người khác mới có thể nhắc cơ thể khổng

lồ của Orgrim Doomhammer lên giàn thiêu. Drek'Thar tôn kính xúc dầu lên cơ thể trần trụi của Doomhammer, thì thầm những lời mà Thrall không thể nghe thấy. Mùi ngọt ngào tỏa lên từ cái xác. Drek'Thar ra dấu bảo Thrall làm theo ông, và cùng nhau họ sắp xếp cơ thể ông vào một tư thế kiêu hãnh. Những ngón tay được gấp lại nắm lấy một thanh kiếm gãy. Dưới chân Doomhammer là xác những chiến binh dũng cảm khác đã chết trong trận chiến – những con sói trắng hung dữ và trung thành không đủ nhanh để tránh được đòn của con người. Một con ở chân Doomhammer, con kia ở ngay bên cạnh, và ngang ngực ông, một nơi đầy danh giá, là Tai Thính xám dũng cảm. Drek'Thar vỗ về người bạn cũ lần cuối cùng, rồi ông và Thrall lùi lại.

Thrall những mong Drek'Thar sẽ nói những lời phù hợp, nhưng thay vì đó thúc Thrall. Không chắc chắn lắm, Thrall đứng lên trước đám đông vây quanh, im lặng trước cơ thể người cựu tộc trưởng của họ.

“Ta chưa ở cùng với người dân của ta được bao lâu,” Thrall bắt đầu nói. “Ta không biết về truyền thống của thế giới bên kia. Nhưng ta biết điều này: Doomhammer hi sinh đầy dũng cảm như tất cả dân orc đã hi sinh. Ngài ấy chiến đấu và chết để giải phóng đồng bào bị giam hãm của ngài. Chắc chắn rằng ngài ấy sẽ phù hộ cho chúng ta, như chúng ta vinh danh ngài ấy lúc chết cũng như lúc còn sống.” Anh quay sang nhìn khuôn mặt vị orc đã chết.

“Orgrim Doomhammer, ngài là bạn thân nhất của cha tôi. Tôi không thể

mong rằng sẽ biết được một ai cao quý hơn thế. Hãy đi rảo bước đến nơi lạc thú đang chờ đợi ngài.”

Rồi sau đó, anh nhắm mắt lại và thỉnh cầu Linh Hồn của Lửa lấy đi người anh hùng đó. Ngay lập tức, ngọn lửa bốc cháy nhanh mà nóng hơn mọi thứ Thrall từng chứng kiến. Cả cái xác sẽ sớm được hấp thụ, và thân xác từng chứa đựng một linh hồn sôi nổi được gọi tên trên thế giới này là Orgrim Doomhammer sẽ sớm không còn nữa.

Nhưng những gì ông ấy làm ra, những gì mà vì đó ông ấy hi sinh, sẽ không bao giờ bị lãng quên.

Thrall ngửa đầu ra rống lên một tiếng sâu thẳm. Từng người một, những người khác cũng làm theo anh, hét lên đầy cảm xúc đau đớn. Nếu những linh hồn của tổ tiên thực có tồn tại, họ hẳn cũng sẽ rất ấn tượng với âm lượng của lời than khóc dành cho Orgrim Doomhammer.

Khi nghi lễ đã kết thúc, Thrall nặng nề ngồi xuống cạnh Drek'Thar và Hellscream. Hellscream cũng bị thương nhưng ông cũng như Thrall chỉ ngồi xuống chịu đựng một lát. Drek'Thar bị cấm không được tới gần trận chiến, dù vậy ông ấy vẫn phục vụ được rất nhiều bằng cách cứu chữa cho những người bị thương. Nếu có chuyện gì xảy đến với Thrall, Drek'Thar là pháp sư duy nhất còn lại trong bọn họ, đó là một tài nguyên quá quý giá để mà mạo

hiểm đánh mất. Tuy nhiên ông cũng chưa già đến độ mệnh lệnh đó không khiến ông phật ý.

“Khu trại nào sẽ là mục tiêu tiếp theo thừa Thống Chiến?” Hellscream kính trọng nói. Thrall giật mình với câu nói đó. Anh vẫn chưa quen với sự thật rằng Doomhammer đã ra đi, và giờ anh đang lãnh đạo hàng trăm lính orc.

“Không tấn công các khu trại nữa,” anh nói. “Lực lượng của chúng ta vào lúc này đã đủ lớn rồi.”

Drek'Thar cau mày. “Họ đang phải chịu khổ,” ông nói.

“Đúng vậy,” Thrall đồng ý, “nhưng con có một kế hoạch nhằm giải phóng tất cả bọn họ cùng lúc. Để giết một con quái vật thì phải chặt được đầu nó, không phải chỉ là tay chân của nó. Đã đến lúc chặt đầu của hệ thống trại giam rồi.”

Mắt anh lóe sáng ánh lửa. “Chúng ta sẽ tấn công Durnholde.”

Sáng hôm sau, khi anh thông báo kế hoạch đó cho toàn quân, những tiếng hoan hô ủng hộ anh. Giờ họ đã sẵn sàng đoạt lấy sức mạnh. Thrall và Drek'Thar đã có các nguyên tố bên cạnh sẵn sàng trợ giúp họ. Dân orc chỉ mới hồi phục lại đôi chút sau trận chiến đêm qua; vài người trong họ đã ngã xuống, trong đó có người chiến binh vĩ đại nhất trong tất cả, và xác

nhiều quân thù giờ đang nằm la liệt quanh phế tích còn lại của khu trại.

Những con quạ bay vòng trên trời rất biết ơn vì bữa tiệc đó.

Họ vẫn còn phải hành quân vài ngày nữa, nhưng thức ăn thì rất dồi dào còn tinh thần thì dâng cao. Vào lúc mặt trời lên tới thiên đỉnh, Đại Tộc orc, dưới quyền chỉ huy mới Thrall, di chuyển đều đều và đầy quyết tâm về phía Durnholde.

“Dĩ nhiên tôi không nói gì với hãn cả,” Langston nói, hớp món rượu của Blackmoore. “Hãn bắt và tra khảo tôi, nhưng tôi vẫn giữ miệng, tôi đã nói với ngài rồi. Hãn đã phải khâm phục mà thả tôi và người của tôi đi.”

Thâm tâm Blackmoore quá nghi ngờ chuyện này, nhưng không nói gì cả.

“Nói cho ta nghe những trò gì hãn đã làm,” ông ta hỏi.

Rất vui mừng vì đã được thầy phê chuẩn, Langston nở ra một tràng câu chuyện khó tin về rễ cây quấn quanh người hãn, sấm sét đánh xuống, những con ngựa đã được huấn luyện cẩn thận lại bỏ rơi chủ chúng, và mặt đất nứt ra một bức tường đá. Nếu Blackmoore chưa từng nghe được những câu chuyện tương tự từ số ít người quay trở lại, ông ta hãn đã nghĩ rằng Langston đã bị vài thứ cứng hơn cả mấy chai rượu của ông ta đập vào đầu rồi.

“Ta đã đi đúng hướng,” Blackmoore trầm ngâm, hớp thêm một ngụm rượu.

“Nhằm bắt Thrall. Anh đã thấy hắn ta như thế nào, hắn đã làm gì với lũ da xanh khủng hoảng và chán nản kia rồi đây.”

Thật đau đớn khi nghĩ rằng ông ta đã tới sát tới khả năng kiểm soát lũ Đại Tộc mới đầy mạnh mẽ này. Ngay sau đó, hình ảnh của Taretha xuất hiện, và cả những lá thư thân mật với tên nô lệ của ông ta. Như trước giờ, cơn giận giữ cùng với một cơn đau lạ lùng trào dâng trong lòng ông ta khi nghĩ đến đó. Ông ta vẫn cứ đối xử với cô như vậy, không bao giờ để cô biết rằng ông ta đã tìm ra những lá thư đó. Ông ta còn không để Langston biết về điều đó, và giờ ông ta đang rất vui mừng vì sự sáng suốt đó. Ông tin rằng Langston hắn đã phun ra tất cả những gì hắn biết cho Thrall, và có thể khiến kế hoạch phải thay đổi.

“Ta sợ rằng những kẻ khác sẽ chẳng thể vững vàng được như anh trước sự tra tấn của lũ orc, bạn của ta,” ông ta nói, cố gắng giữ không cho giọng không tỏ ra mỉa mai những không có tác dụng lắm. May thay, Langston đang nâng cốc lên nên hắn cũng chẳng có vẻ gì là để ý. “Chúng ta phải cho rằng lũ orc biết tất cả những gì chúng ta biết, và tùy cơ ứng biến. Chúng ta phải nghĩ như Thrall. Hắn sẽ định làm gì tiếp theo? Mục tiêu cuối cùng của hắn là gì?”

Và làm cái cách quái nào mà ta có thể tóm lại được hẳn?

Dù cho anh đang chỉ huy một đạo quân gần hai ngàn lính, và khó mà tránh việc bị phát hiện, Thrall đã làm tất cả những gì có thể để nguy trang cho chuyển hành quân của Đại Tộc. Anh thỉnh cầu đất che đi dấu chân của họ, thỉnh cầu không khí mang mùi hương của họ ra xa khỏi những con thú có thể báo động. Rất ít, nhưng chút ít đó đều có ích lợi.

Anh đóng quân ở cách vài dặm về phía nam Durnholde, trong một khu rừng hoang vu hẻo lánh. Cùng với một nhóm trinh sát, anh tiến sát tới một cánh rừng ngay bên ngoài pháo đài. Cả Hellscream và Drek'Thar đều cố can ngăn anh, nhưng anh vẫn nhất quyết.

“Tôi có một kế hoạch,” anh nói, “kế hoạch có thể đạt được mục tiêu của chúng ta mà cả hai bên đều không cần đổ máu.”

Lord of the Clans – chapter 18

MƯỜI TÁM

Kể cả trong những ngày mùa đông rét mướt nhất, trừ những khi có những cơn bão tuyết ngăn cản tất cả mọi người ra khỏi Durnholde, Taretha đều ra ngoài tìm cái cây bị sét đánh ngã. Và lần nào cô nhìn vào cái hốc cây đó, cô cũng đều không thấy gì cả.

Cô vui mừng khi tiết trời ấm áp đã quay trở lại, dù cho giày cô ướt sũng bùn do tuyết đang tan ra và nhiều lần làm cô tụt cả giày. Việc phải nhặt đôi giày lên lần thứ hai là cái giá quá đắt bình thường mùi hương tươi mới của khu rừng đang thức giấc, ánh nắng xuyên qua màn mây mờ đục, và màu sắc rực rỡ điểm trên bãi cỏ và nền rừng.

Kỳ tích của Thrall đã thường xuyên được kể đến ở Durnholde. Những cuộc đàm luận đó chỉ khiến Blackmoore uống nhiều thêm. Điều đó nhiều lúc không phải là tệ hại cho lắm. Nhiều lần cô trở về phòng ngủ và lặng lẽ bước vào, và thấy Chủ Nhân của Durnholde đang ngủ trên sàn, ghế, hay giường, một cái chai đang nằm ngay cạnh. Những đêm đó, Taretha Foxton thở phào dễ chịu, đóng cửa lại, rồi ngủ một mình trong căn phòng nhỏ của cô.

Vài ngày trước, Ngài Langston trẻ tuổi đã trở về, với những câu chuyện quá lố bịch để có thể dọa được trẻ con trong nhà trẻ. Nhưng... cô đã đọc qua chuyện những sức mạnh cổ xưa mà dân orc từng nắm giữ chưa? Sức mạnh hòa hợp với thiên nhiên, từ rất lâu về trước? Cô biết rằng Thrall rất thông minh và sắc sảo, cô không hề ngạc nhiên chút nào nếu biết được rằng anh đã học được thứ nghệ thuật cổ xưa đó.

Giờ Taretha đang đi về phía cái cây cổ thụ, và lơ đãng nhìn vào trong hốc cây quen thuộc.

Và rồi há hốc miệng. Cô đưa tay lên che miệng và tim đập mạnh đến mức cô sợ rằng nó sẽ khiến cô ngất mất. Ở đó, nằm nép trong cái hốc màu nâu đen, là cái vòng cổ của cô. Nó phản chiếu ánh mặt trời và lóe lên như cây đèn bạc. Với ngón tay run run, cô cầm lấy nó, ôm ghì và rồi đánh rơi nó.

“Mình vụng quá!” cô huýt gió, nhặt nó lên với bàn tay giờ đã bớt run.

Đó có thể là một cái bẫy. Thrall có thể đã bị bắt và cái vòng cổ đã bị lấy đi. Thậm chí nó có thể được nhận ra là của cô. Nhưng trừ khi Thrall nói cho ai đó biết về thỏa thuận của họ, ai có thể biết đường mà để nó ở đây chứ? Cô chắc chắn một điều: Chẳng ai có thể ép được Thrall.

Những giọt nước mắt vui mừng tràn ra trên đôi mắt cô và rơi xuống má. Cô lấy mu bàn tay trái gạt chúng đi, tay phải vẫn còn giữ chặt mặt dây chuyền hình lưỡi liềm.

Anh đang ở đây, trong khu rừng kia, chắc hẳn là đang ẩn mình trong vách núi hình con rồng kia. Anh đang chờ cô giúp anh. Có lẽ anh đang bị thương. Tay nắm chặt cái vòng cổ, cô đút nó vào trong váy, không để ai nhìn thấy. Tốt nhất không ai được thấy cái vòng cổ “đã mất” của cô.

Vui mừng hơn cả lần cuối cô nhìn thấy anh chàng orc, nhưng vẫn đầy lo lắng cho sự an toàn của anh, Taretha quay về Durnholde.

Ngày hôm đó dường như dài vô tận. Cô rất mừng vì bữa tối hôm đó là món cá; nhiều lần cô đã bị bệnh vì món cá không được chuẩn bị tử tế. Đầu bếp ở Durnholde đã phục vụ Blackmoore trong trận chiến hơn hai mươi năm trước. Ông ấy được thuê là vì phần thưởng cho sự phục vụ của ông ta chứ không phải do tài nấu nướng.

Dĩ nhiên là cô không được ăn chung bàn tại đại sảnh với Blackmoore. Ông ta chẳng hề muốn có một ả hầu gái ngồi bên cạnh ông ngay trước mặt những người bạn quý tộc của ông ta. *Chỉ đủ để lên giường, không đủ để cưới*, cô nghĩ, nhớ lại bài vè từ ngày nhỏ. Tối nay mọi thứ đều thật tốt.

“Con trông có vẻ hơi lo lắng, con gái yêu,” Tammis nói với con gái khi họ ngồi cùng nhau cạnh cái bàn nhỏ trong nhà họ. “Con... khỏe chứ?”

Giọng khá căng thẳng của ông và cái nhìn hoảng sợ mẹ Taretha vì câu hỏi đó khiến cô mỉm cười. Họ lo là vì cô đang có mang. Việc đó rất tốt cho trò lừa của cô đêm nay.

“Con khỏe lắm, cha à,” cô trả lời, đặt tay lên tay ông. “Nhưng món cá... cha có thấy nó có vấn đề gì không?”

Clannia chọc cái nĩa hai ngạnh vào món cá sốt kem của bà. “Nó khá ngon đấy chứ, là do Randrel nấu cơ mà.”

Thực ra món cá đó cũng khá ngon. Dù vậy Taretha cắn thêm một miếng, nhai và nuốt, rồi hơi nhăn mặt. Cô giả đồ đẩy cái đĩa ra xa. Khi cha cô đang bóc một trái cam, Taretha nhắm mắt lại và khóc thút thít.

“Con xin lỗi...” Cô chạy ra khỏi phòng trở về phòng mình, tạo ra âm thanh như thể cô sắp ốm. Cô tới phòng mình, cùng tầng với phòng cha mẹ cô, và khiến cái chụp lò sưởi kêu ầm lên. Cô phải cười một chút; thật là buồn cười, vở kịch không được đạt lắm.

Có tiếng gõ cửa liên hồi trên cửa. “Con yêu, là mẹ đây,” Clannia gọi. Bà mở cửa. Taretha dấu cái chụp lò sưởi đi. “Con gái tội nghiệp. Con trông tái nhợt như sữa vậy.”

Ít nhất thì việc đó Taretha chẳng cần phải giả bộ. “Mẹ à... cha có thể chuyển lời tới Ông Chủ được không? Con không nghĩ...”

Clannia bồng đỏ mặt. Dù cho ai cũng biết rằng Taretha đã trở thành phu nhân Blackmoore, không ai nhắc đến điều đó. “Hẳn rồi, con gái, nhất định thế. Con có muốn ở lại cùng cha mẹ đêm nay không?”

“Không,” cô nói nhanh. “Không, con khỏe. Con chỉ muốn được ở một mình một lát.” Cô lại đưa tay lên che miệng, và Clannia gật đầu.

“Nếu con muốn, Tari yêu quý. Chúc ngủ ngon. Cứ nói cho cha mẹ biết khi con muốn gì.”

Mẹ cô đóng cửa lại, và Taretha thở phào nhẹ nhõm. Giờ cô phải chờ tới lúc an toàn để rời đi. Cô ở ngay cạnh gian bếp, gian cuối cùng được dọn dẹp trong đêm. Khi tất cả chìm vào im lặng, cô đánh bạo bước đi. Đầu tiên cô vào bếp, bỏ vào túi nhiều thức ăn nhất có thể. Vào sớm nay, cô đã xé rách vài bộ váy cũ để làm vài băng bó, có thể Thrall sẽ cần tới chúng.

Thói quen của Blackmoore dễ đoán như thể mặt trời mọc và lặn. Nếu ông ta uống vào bữa tối như thói quen, ông sẽ thường sẽ lên giường với cô sau bữa tối. Sau đó, ông ta sẽ lăn ra ngủ say sưa, và khó lòng mà đánh thức được ông ta trước khi mặt trời mọc.

Cô lắng nghe tiếng những hầu bàn trong đại sảnh, và chắc chắn rằng như thường lệ ông ta đã uống say. Ông ta không thấy cô vào đêm nay, và điều đó khiến ông ta hơi khó chịu, nhưng giờ hẳn ông ta đang lăn ra ngủ.

Taretha nhẹ nhàng mở khóa phòng Blackmoore. Cô lẻn vào rồi đóng cửa nhẹ nhàng hết mức có thể. Cô nghe thấy tiếng ngáy. Đã được chắc chắn, cô đi nhanh tới cổng nhằm đi tới tự do.

Blackmoore đã khoe khoang rất nhiều về nó nhiều tháng trước khi ông ta say rượu. Ông ta đã quên rằng ông đã kể cho cô nghe về nó, nhưng Taretha thì

vẫn nhớ. Giờ cô bước tới chiếc bàn nhỏ và mở một ngăn kéo. Cô nhẹ nhàng ấn nhẹ vào nó, và cái đáy giả lỏng ra, để lộ một chiếc hộp bé xíu.

Taretha lấy chiếc chìa khóa ra và đặt cái hộp lại vào ngăn kéo, cẩn thận đóng nó lại. Rồi cô tiến về phía chiếc giường.

Phía bên trái, có một tấm thảm treo trên bức tường đá. Nó vẽ hình một kỵ sĩ danh giá đang đánh nhau với một con rồng đen dữ tợn đang bảo vệ một đồng kho báu khổng lồ. Taretha gạt tấm thảm sang bên và tìm thấy kho báu thực sự trong căn phòng – một cánh cửa bí mật. Nhẹ nhàng hết mức có thể, cô rút chìa khóa vào và vặn mở cánh cửa.

Những bậc thang đá dẫn xuống vào bóng tối. Không khí lạnh táp vào mặt cô, và mùi đá ẩm mốc xộc vào mũi cô. Cô thở nặng nhọc, đối mặt với nỗi sợ hãi. Cô không dám thắp nến lên. Blackmoore ngủ rất say, nhưng rủi ro là quá cao. Nếu ông ta biết những gì cô đang làm, ông ta sẽ đập nhừ tử cô mất.

Hãy nghĩ về Thrall, cô nghĩ. Nghĩ về những gì Thrall đã phải đối mặt. Hẳn là cô có thể đối mặt với nỗi sợ hãi bóng tối vì anh.

Cô đóng cửa lại sau lưng và cô chột đứng trong màn tối đen hoàn toàn nguyên chất tới mức cô cũng có thể cảm thấy được. Sự hoảng sợ trào dâng trong cô như con chim vừa bị bắt, nhưng cô trấn tĩnh lại. Chẳng thể lạc được

đường ở đây; đường hầm này chỉ dẫn đi có một đường. Cô hít thở sâu vài lần, rồi bắt đầu đi.

Cô thận trọng bước từng bước, vươn chân phải ra trước để tìm bậc thang tiếp theo. Cuối cùng, chân cô chạm mặt đất. Từ đó, đường hầm chỉ dốc thoải xuống. Cô nhớ lại những gì Blackmoore đã nói với cô về nó. *Nhằm giữ cho các vị chúa được an toàn, em yêu à, ông ta từng nói, cúi sát mặt cô tới mức cô có thể ngửi thấy hơi thở mùi cồn. Và nếu có bị bao vây, chà, có một con đường có thể dẫn chúng ta tới nơi an toàn, nàng và ta.*

Nó cứ như kéo dài mãi. Nỗi sợ hãi vật lộn với trí óc cô nhằm chiếm quyền điều khiển. *Nếu nó sập xuống thì sao? Nếu sau ngàn ấy năm nó đã bị chặn lại? Nếu nhờ mình đi trong bóng tối thế này rồi bị gãy chân thì sao?*

Taretha tức giận không nghĩ đến nỗi sợ hãi nữa. Mắt cô cố làm quen với bóng tối, nhưng dù thế nào thì đây cũng không có ánh sáng, chỉ khiến chúng trở nên căng thẳng.

Cô rùng mình, Ở dưới này thật lạnh, trong bóng tối...

Sau thời gian tưởng chừng như vô tận, mặt đất bắt đầu lại dốc lên. Taretha ngăn cản ham muốn được chạy tới. Cô sẽ rất tức giận nếu để mình mất kiểm soát và sẩy chân. Cô cứ thế tiến tới, dù cho bước chân của cô cứ dần nhanh lên.

Liệu đó có phải trí tưởng tượng của cô không, hay đó thực sự là tia sáng trong bóng đêm đáng sợ này? Không, cô không hề tưởng tượng ra nó. Trên kia, chắc chắn đó là ánh sáng. Cô bước tới gần và đi chậm lại. Chân cô va vào đầu đó và cô ngã tới trước, đầu gối và bàn tay đập xuống nền. Có một bậc đá khác... Bước! Cô vươn tay ra, bước lên từ từ tới khi những ngón tay mò mẫm chạm vào gỗ.

Một cánh cửa. Cô đã chạm vào một cánh cửa. Một ý nghĩ kinh khủng khác choán lấy cô. *Liệu nó có bị chốt từ bên ngoài không? Liệu có thể thế không? Nếu ai đó thoát khỏi Durnholde từ đường này, hẳn có ai đó với ý định thù địch cũng có thể đi vào bằng cách đó. Chắc chắn nó đã bị khóa, hoặc bị chốt...*

Nhưng không. Cô vươn tay lên đẩy bằng tất cả sức mạnh. Bản lề cũ kêu cọt kẹt, nhưng cánh cửa mở ra, đập mạnh vào vách với một tiếng động lớn.

Taretha nhảy dựng lên. Mãi cho tới khi cô nhô đầu lên khỏi khung cửa nhỏ, ánh sáng rạng rỡ như thể là ban ngày, thì cô mới thở phào nhẹ nhõm và cho phép chính mình tin đó là sự thật.

Cái mùi quen thuộc của ngựa, da, và cỏ khô tràn ngập lỗ mũi cô. Cô đang ở trong một chuồng ngựa nhỏ. Cô bước ra khỏi đường hầm, nhẹ nhàng thì thầm và xoa dịu lũ ngựa đang quay sang nhìn cô đầy nghi hoặc. Có bốn con ngựa; móng sắt treo trên tường. Cô giờ đã biết cô đang ở đâu. Gần con

đường nhưng hơi xa Durnholde là một trạm đưa tin, nơi các kỵ sĩ có công việc không thể chậm trễ có thể đổi những con ngựa kiệt sức lấy những con sung sức. Ánh sáng phát ra từ kẽ hở trên bức tường. Taretha cẩn thận đóng cánh cửa sập trên nền nơi cô vừa bước qua, và dấu nó bằng ít cỏ khô. Cô bước tới cửa chuồng và mở cửa, gần như mờ mắt trước ánh sáng xanh trắng của hai mặt trăng.

Như cô phỏng đoán, cô đang ở bên ngoài một ngôi làng nhỏ quanh Durnholde, đầy những cư dân sống bằng cách cung cấp nhu yếu phẩm cho cư dân trong pháo đài. Mất một chút thời gian để Taretha xác định vị trí. Đây rồi, mặt vách đá hời hợt cô từng tưởng tượng ra giống như một con rồng.

Thrall đang chờ cô ở trong hang, đói bụng và có thể còn bị thương. Phấn chấn vì đã chiến thắng cái đường hầm tối đen kia, Taretha chạy về phía anh.

Khi anh nhìn thấy cô chạy lên đỉnh đồi, hình dáng mảnh khảnh của cô bàng bạc trong ánh trăng, Thrall cố gắng kiềm chế không để mình gào lên vì vui mừng. Anh để mình chạy tới trước.

Taretha đứng im, rồi nhấc váy lên chạy thẳng tới phía anh. Tay họ chạm và rồi nắm chặt lấy nhau, và khi chiếc mũ trùm tuột ra khỏi khuôn mặt bé nhỏ, anh thấy môi cô nở nụ cười thật to.

“Thrall à!” cô kêu lên. “Thật tốt vì được gặp em, người bạn thân thiết!” Cô nắm chặt lấy hai ngón tay bằng bàn tay không thể giữ chặt nổi và gần như nhảy căng lên kích động.

“Taretha,” anh trù mẩn nói. “Chị khỏe chứ?”

Nụ cười phai đi, rồi lại quay lại. “Cũng khỏe. Còn em? Dĩ nhiên bọn chị đã nghe về những gì em đã làm! Không vui chút nào khi Ngài Blackmoore không dễ chịu, nhưng nếu điều đó có nghĩa là em đang tự do, chị rất mong được nhìn thấy ông ta giận dữ. Ôi...” Cô siết chặt tay Thrall rồi buông ra, với lấy cái túi cô đang mang. “Chị không biết em có đói hay bị thương gì không. Chị không thể mang theo nhiều thứ lắm, nhưng chị đã mang theo những gì có thể. Chị có ít thức ăn, và vài chiếc váy chị đã xé ra để băng bó. Thật tốt vì thấy em không cần tới-”

“Tari,” Thrall nhẹ nhàng nói, “em không đi một mình.”

Anh ra hiệu cho trinh sát của mình, họ đang chờ trong hang, và họ xuất hiện. Mặt họ nhăn nhó về phản đối và thù địch. Họ đứng thẳng người dậy, tay vòng trước ngực và nhìn trừng trừng. Thrall cẩn thận theo dõi phản ứng của cô. Cô có vẻ ngạc nhiên, và trong một khắc khuôn mặt trở nên sợ hãi. Anh không trách cô được; hai anh lính mở đường kia đã làm tất cả mọi thứ có thể

để trông thật sự đang hăm dọa. Nhưng cuối cùng cô mỉm cười và bước về phía họ.

“Nếu các anh là bạn của Thrall, vậy thì chúng ta cũng là bạn,” cô nói, đưa tay ra.

Một trong hai khịt mũi khinh bỉ và gạt tay cô đi, không đủ làm đau cô, nhưng đủ để khiến cô mất thăng bằng. “Thống Chiến, ngài đòi hỏi quá nhiều ở bọn tôi rồi!” một trong hai nạt. “Chúng tôi sẽ không động đến đàn bà trẻ con như ngài ra lệnh, nhưng chúng tôi sẽ không-”

“Các người có đấy!” Thrall trả lời. “Đây là người phụ nữ đã mạo hiểm cả tính mạng cô ấy để giải cứu ta khỏi gã người từng sợ hữu tất cả chúng ta. Giờ cô ấy lại đang mạo hiểm mạng sống để tới trợ giúp chúng ta. Chúng ta có thể tin Taretha. Cô ấy rất khác biệt.” Anh quay sang nhìn cô trìu mến. “Cô ấy rất đặc biệt.”

Hai trinh sát tiếp tục nhìn chăm chăm, nhưng có vẻ sự xét đoán của họ hơi lung lay. Họ nhìn nhau rồi nhìn tay Taretha.

“Bọn em rất biết ơn vì những gì chị mang tới,” Thrall nói, nói tiếp bằng tiếng con người. “Chắc chắn rằng chúng sẽ được ăn, còn băng thì giữ lại. Em khá chắc rằng họ sẽ cần đến chúng.”

Nụ cười phai đi khỏi khuôn mặt Tari. “Em định tấn công Durnholde,” cô nói.

“Không nếu như có thể tránh được, nhưng chị cũng biết Blackmoore rồi đấy. Vào ngày mai, quân của em sẽ tiến tới Durnholde, sẵn sàng tấn công nếu cần thiết. Nhưng trước hết em sẽ cho Blackmoore cơ hội nói chuyện với bọn em. Durnholde là tâm điểm kiểm soát các khu trại. Phá vỡ nó, bọn em sẽ phá vỡ được tất cả các khu trại. Nhưng nếu ông ta định đàm phán, bọn em sẽ không cần phải đổ máu. Tất cả những gì bọn em cần là giải cứu người dân của bọn em, và bọn em sẽ để yên cho con người.”

Dưới ánh trăng, mái tóc của cô ngả sang màu bạc. Cô lắc đầu nhẹ nhàng.

“Ông ta sẽ không bao giờ đồng ý đâu,” cô nói. “Ông ta quá kiêu ngạo để nghĩ về lợi ích của những người dưới trướng ông ta.”

“Vậy thì hãy ở lại đây với bọn em,” Thrall nói. “Người dân của em sẽ có mệnh lệnh không được tấn công phụ nữ và trẻ em, nhưng giữa chiến trường nảy lửa, em không thể đảm bảo sự an toàn của họ. Chị sẽ bị nguy hiểm nếu trở lại.”

“Nếu chị bị phát hiện là đang biến mất,” Tari trả lời, “thì sẽ báo động cho ai đó rằng có chuyện gì đó đang xảy ra. Họ sẽ tìm và tấn công bọn em trước.

Và cha mẹ chị vẫn còn ở đây. Blackmoore sẽ trút giận lên người họ, chị chắc

đấy. Không được Thrall à. Nơi của chị vẫn luôn là ở Durnholde, kể cả bây giờ.”

Thrall buồn rầu nhìn cô. Anh biết được sự hỗn loạn trong trận chiến có thể mang lại sự hỗn loạn như thế nào, nhưng cô không biết. Đầy máu, cái chết, và sự thương tâm. Anh muốn cô được an toàn, nếu anh có thể, nhưng cô lại thuộc về chính cô.

“Cô thật dũng cảm,” một người trinh sát bất thành lính nói. “Cô mạo hiểm mạng sống của cá nhân mình để cho bọn ta cơ hội giải phóng người dân của bọn ta. Thống Chiến của bọn ta không hề nói dối. Có vẻ như có vài người thực sự hiểu được lòng danh dự.” Và anh chàng orc đó gập mình.

Taretha có vẻ hài lòng. Cô quay sang Thrall. “Chị biết có vẻ nghe hơi ngu ngốc, nhưng hãy cẩn trọng. Chị mong sẽ được gặp em vào tối mai, để chúc mừng chiến thắng của em.” Cô lưỡng lự, rồi nói, “Chị có nghe đồn về sức mạnh của em, Thrall à, chúng có phải là sự thật không?”

“Em không biết chị nghe được những gì, nhưng em đã học theo học đường của các pháp sư. Đúng là em có thể kiểm soát được các nguyên tố.”

Mặt cô đầy rạng rỡ. “Vậy thì Blackmoore không thể đánh lại được em nữa. Hãy khoan dung một khi em đã chiến thắng, Thrall à. Em biết rằng chúng ta

không giống như ông ta. Đây. Chị muốn em giữ cái này. Chị đã không mang nó từ lâu rồi, thật không phải nếu chị còn giữ nó nữa.”

Cô nghiêng đầu lấy ra sợi xích bạc và mặt dây chuyền hình lưỡi liềm. Thả nó vào tay Thrall, cô gấp bàn tay anh lại. “Hãy giữ nó. Đưa cho con của em, nếu như em có con, và có lẽ chị sẽ gấp nó vào một ngày nào đó.”

Như những gì cô làm cách đây nhiều tháng, Taretha tiến tới trước và ôm chặt Thrall. Lần này, anh không ngạc nhiên trước cử chỉ đó, mà cảm thấy dễ chịu và ôm cô. Anh vuốt mái tóc vàng mềm mượt của cô, và tuyệt vọng mong rằng họ sẽ sống sót qua cuộc chiến sắp tới.

Cô lùi lại, đưa tay lên sờ vào khuôn mặt chắc chắn của anh, quay sang gạt đầu với những người kia, rồi quay đi chạy về phía mà cô đã đi đến. Anh nhìn cô đi với một cảm giác kỳ lạ trong tim, giữ chặt cái vòng cổ của cô. *Bình an nhé, Tari, Hãy bình an.*

Chỉ khi cô đã cách khá xa mấy dân orc đó Tari mới cho phép những giọt nước mắt lăn dài. Cô đã rất sợ, cực kỳ sợ hãi. Mặc dù giọng cô đầy gan dạ, cô cũng không muốn chết như bao người khác. Cô mong rằng Thrall có thể kiểm soát được người của mình, nhưng cô biết anh đang đơn phương độc mã. Không phải tất cả dân orc đều có sự khoan dung với con người như anh. Giá mà Blackmoore có thể được thuyết phục tin vào điều đó! Nhưng điều đó

hoang đường không khác gì chuyện cô có thể mọc cánh và bay ra khỏi chuyện này.

Dù cho cô là một con người, cô lại muốn dân orc chiến thắng – Thrall chiến thắng. Nếu cô còn sống, cô biết rằng con người sẽ được đối xử đầy thương tình. Nếu anh thất bại, cô không chắc lắm. Và nếu Blackmoore thắng – chà, những gì Thrall từng ném trái khi làm nô lệ sẽ chưa là gì so với sự tra tấn Blackmoore sẽ làm với anh.

Cô quay lại cái chuồng ngựa nhỏ, mở cửa sập, và bước vào đường hầm. Đầu cô giờ toàn hình ảnh của Thrall và cuộc chiến sắp tới đến mức bóng tối lần này không làm cô bận tâm nữa.

Taretha vẫn chìm trong những suy nghĩ khi cô đi lên dốc hướng tới phòng Blackmoore và nhẹ nhàng đẩy cánh cửa.

Đột nhiên, những cái đèn lồng được dỡ ra. Taretha há hốc miệng. Ngồi trên chiếc ghế đối diện với cánh cửa bí mật là Blackmoore, và Langston cùng với hai vệ binh có vũ trang đầy dữ tợn.

Blackmoore có vẻ điềm đạm như đá lạnh, và cặp mắt đen của gã lóe sáng trong ánh nến. Râu ông ta nhếch lên một nụ cười trông như một con thú ăn thịt đói khát.

“Xin chào, kẻ phản bội,” gã nhừa nhựa nói. “Bọn ta đang chờ người.”

Lord of the Clans – chapter 19

MƯỜI CHÍN

Bình minh đến đây sương mù ẩm thấp. Thrall ngửi thấy mùi mưa trong không khí. Anh đã mong có một ngày trời nắng, dễ dàng hơn trong việc theo dõi kẻ thù, nhưng mưa sẽ giữ các chiến binh được bình tĩnh hơn. Và bên cạnh đó, Thrall có thể có thể kiểm soát mưa, nếu nó thực sự diễn ra. Giờ, anh cứ để cho thời tiết làm những gì nó muốn.

Anh, Hellscream, và một nhóm tộc nhân Sói Tuyết sẽ đi trước. Cả đội quân sẽ đi theo sau. Anh muốn tận dụng sự che chở của rừng cây, nhưng một đội quân gần hai ngàn người lại cần một con đường. Nếu Blackmoore vẫn cử trinh sát đi tuần, ông ta sẽ được báo động. Thrall chẳng nhớ nổi có trinh sát nào vào cái hồi anh ở Durnholde không, nhưng giờ mọi chuyện đã rất khác. Nhóm nhỏ của anh, vũ trang đầy đủ, tiến đều dọc con đường tới Durnholde. Thrall gọi một con chim sẻ nhỏ và thỉnh cầu nó đi tìm quanh quẩn quanh đó. Nó quay lại trong vài phút và trong đầu Thrall vang lên, *Họ đã thấy anh. Họ đang quay trở lại pháo đài. Những người khác đang đi vòng phía sau.* Thrall cau mày. Quả quá đổi quy củ so với Blackmoore. Dù vậy anh vẫn biết rằng đội quân của anh lớn gấp bốn lần quân ở Durnholde.

Con chim đang đậu trên ngón tay trở to bự của anh mà chờ đợi. *Bay về phía đội quân của ta và tìm người pháp sư mù già. Nói cho ông ấy biết những gì mày đã nói với ta.*

Con chim sẻ với màu lông vàng đen và cái đầu màu xanh tươi, nó nghiêng cái đầu màu xanh và bay đi theo yêu cầu của Thrall. Drek'Thar cũng là một chiến binh giỏi chứ không chỉ là một pháp sư. Ông ấy sẽ biết phải làm thế nào với lời cảnh báo của con chim.

Anh vẫn vững vàng tiến tới. Con đường rẽ ngoặt, và rồi trước mặt họ xuất hiện một Durnholde với những bức tường đá đầy vẻ kiêu hãnh. Thrall cảm

thấy có chút thay đổi trong hàng ngũ.

“Giờ cờ đình chiến lên,” anh nói. “Chúng ta sẽ theo dõi thái độ của chúng, và nó sẽ khiến chúng không tấn công quá sớm. Lúc trước chúng ta đã dễ dàng tấn công các khu trại,” anh thừa nhận. “Giờ chúng ta sẽ phải đối mặt với một thứ khó khăn hơn nhiều. Durnholde là một pháo đài, và sẽ không dễ dàng bị hạ. Nhưng hãy nhớ, nếu đàm phán thất bại, thì Durnholde cũng sẽ thất thủ.”

Anh chẳng mong điều đó sẽ xảy ra, nhưng anh vẫn tính trước chuyện tệ nhất. Chẳng mong gì Blackmoore biết điều cả.

Khi anh và đồng đội tiến tới, Thrall có thể nghe thấy chuyển động trên đỉnh tường và trong pháo đài. Nhìn gần hơn, anh nhìn thấy một hòng đại bác đang hướng thẳng hướng anh. Cung thủ đã vào vị trí, và vài tá kỵ sĩ đang phi nước kiệu từ hai bên pháo đài để tập hợp phía trước. Họ mang theo thương và giáo, và đã dừng ngựa. Họ đang chờ đợi.

Dù vậy Thrall vẫn cứ tới. Có thêm nhiều chuyển động trên đỉnh tường ngay bên trên cánh cổng gỗ, khiến tim anh đập nhanh hơn. Đó là Aedelas Blackmoore. Thrall dừng lại. Họ đã tới đủ gần để hét lên rồi. Anh sẽ không tiến tới gần hơn nữa.

“Chà chà,” cái giọng líu nhíu mà Thrall còn nhớ rõ kia vang lên. “Đây chẳng phải là con orc cứng bé nhỏ của ta đã lớn rồi sao.”

Thrall chẳng hề bị sa bẫy. “Xin chào, Trung Tướng,” anh nói. “Ta đến đây không phải là một con thú cứng, mà là chỉ huy một đạo quân. Một đạo quân đã hoàn toàn đánh bại người của ông trong quá khứ. Nhưng vào hôm nay ta sẽ không đánh lại họ, trừ khi ông ép ta.”

Langston đứng ngay cạnh chúa của hắn trên đỉnh tường. Hắn không thể tin nổi. Blackmoore say nhưng giọng vẫn đầy hào sảng. Langston, kẻ đã giúp Tammis mang chúa của hắn về giường nhiều lần hơn những gì hắn để tâm, chưa từng thấy Blackmoore say khướt nhưng lại vẫn còn đứng được. Ông ta đang nghĩ gì vậy?

Dĩ nhiên Blackmoore đã cho người đi theo cô gái. Một trinh sát, một bậc thầy lén lút với con mắt sắc sảo, đã gài then cánh cửa trong chuồng ngựa để cô không thể ra khỏi đường hầm được nữa. Anh ta đã thấy cô gặp Thrall và mấy gã orc kia. Anh ta đã thấy cô đưa cho họ một túi đồ ăn, thấy cô ôm lũ quái vật, ôi Ánh Sáng ời, và rồi quay trở lại qua con đường hầm không-còn-bí-mật-nữa. Blackmoore đã giờ vờ say bí tỉ vào đêm qua, và đã gần tỉnh rượu khi ả đàn bà đáng kim tởm kia trở về phòng ngủ của ông ta để rồi được đón chào bởi Blackmoore, Langston, và những kẻ khác.

Taretha không muốn nói, nhưng khi cô nhận ra rằng cô đã bị theo dõi, cô đã vội thuyết phục Blackmoore rằng Thrall chỉ tới để nói chuyện trong hòa bình. Chính ý định đó đã làm Blackmoore cực kỳ khó chịu. Ông ta đuổi Langston và những lính gác kia đi, và cách xa cửa phòng nhiều bước. Langston vẫn có thể nghe thấy tiếng Blackmoore chửi rủa và tiếng tay chân dẫm đá.

Mãi đến giờ hăn ta mới gặp lại Blackmoore, dù cho Tammis đã báo cho hăn. Blackmoore đã gửi những kỵ sĩ nhanh nhất của ông ta đi tìm tiếp viện, nhưng họ vẫn còn cách đây vài tiếng đi đường. Thứ hợp lý nhất nên làm là giữ lũ orc kia, những kẻ đã giơ lá cờ đình chiến lên, nói chuyện cho tới khi tiếp viện đến. Thật ra, theo phép xã giao Blackmoore phải gửi một nhóm nhỏ đi nói chuyện với quân orc. Hăn là Blackmoore có thể ra lệnh làm điều đó bất cứ lúc nào. Đúng rồi, đó là thứ hợp lý nhất nên làm. Nếu như tính toán đúng, và Langston tin là thế, quân orc có tới hai ngàn người.

Chỉ có năm trăm bốn mươi người ở Durnholde, và gần bốn trăm người là những chiến binh dày dạn kinh nghiệm chinh chiến.

Khi hăn lo lắng nhìn, Langston nhìn thấy di chuyển ở phía đường chân trời. Chúng quá xa để hăn có thể nhìn thấy chính xác, nhưng rõ ràng hăn thấy một

biển xanh lá khổng lồ đang từ từ bò lên dốc, và nghe thấy tiếng trống đầy đe dọa đang đập đều đều

Đội quân của Thrall.

Dù cho buổi sáng rất lạnh giá, Langston có thể cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng dưới cánh tay hằn.

“Tốt đấy, Thrall à,” Blackmoore nói. Khi Thrall chán ghét đứng nhìn, người cựu anh hùng chiến tranh dung đưa trên bức tường. “Người đang nghĩ gì vậy hả?”

Lại một lần nữa, lòng trắc ẩn lẫn sự căm thù đang mâu thuẫn trong trái tim anh. “Bọn ta không muốn đánh nhau với con người nữa, trừ khi các người bắt buộc bọn ta phải tự vệ. Nhưng ông vẫn còn giữ hàng trăm tù binh orc, Blackmoore à, trong những khu trại bẩn thỉu của ông. Họ sẽ được trả tự do dù bằng cách này hay cách khác. Chúng ta có thể làm thế mà không cần có thêm đổ máu vô nghĩa nữa. Hãy thả các dân orc đang bị giam trong các khu trại ra, và bọn ta sẽ trở về khu rừng và để yên cho con người.”

Blackmoore ngửa đầu ra cười. “Ồ,” ông ta thở dốc, gạt mấy giọt nước mắt buồn cười đi, “ôi chà, người nói đùa còn hay hơn cả tên hề của nhà vua đấy Thrall à. *Nô lệ*. Ta thề rằng nhìn người bây giờ hay ho hơn so với lúc người chiến đấu trong đầu trường nhiều đấy. Lắng người nói! Thốt ra mấy câu cú

rõ ràng đó, ôi Ánh Sáng ời! Ta nghĩ người cũng hiểu sự khoan dung phải không?”

Langston cảm thấy tay áo bị giật. Hắn nhẩy căng lên và quay sang nhìn Trung Sĩ. “Ta chẳng ưa thích gì anh, Langston à,” ông ta găm gù, cặp mắt giận dữ, “nhưng ít nhất anh không say rượu. Anh phải bảo Blackmoore im miệng lại! Đưa ông ta xuống khỏi đó! Anh đã thấy lũ orc làm được những gì rồi đó.”

“Chúng ta không thể đầu hàng được!” Langston thở dốc, mặc dù tận sâu trong tim hắn thực sự muốn vậy.

“Không,” Trung Sĩ nói, “nhưng ít nhất chúng ta có thể cử người tới nói chuyện với chúng, câu giờ để đồng minh của chúng ta tới đây. Ông ta có gửi yêu cầu tiếp viện chứ?”

“Dĩ nhiên rồi,” Langston huýt. Cuộc nói chuyện của họ đã bị nghe thấy và Blackmoore hướng cặp mắt đỏ ngầu về phía họ. Có một cái túi nhỏ ngay dưới chân ông ta và khiến ống suýt bị ngã.

“À Trung Sĩ!” ông ta lớn tiếng, bước lão đảo tới phía ông. “Thrall! Đây có một người bạn cũ này!”

Thrall thở dài. Langston nghĩ rằng hắn trông có vẻ là kẻ bình tĩnh nhất trong bọn họ. “Ta rất tiếc vì ông vẫn còn ở đó, Trung Sĩ ạ.”

“Ta vẫn luôn ở đây đấy thôi,” Langston nghe thấy Trung Sĩ lẩm bẩm. Rồi Trung Sĩ nói lớn giọng, “Người đã đi quá xa rồi đấy Thrall.”

“Thuyết phục Blackmoore thả dân orc ra, và ta thề trên danh dự như những gì ông đã dạy cho ta rằng, không ai phía sau bức tường kia sẽ bị hại.”

“Thưa ngài,” Langston lo lắng nói, “Ngài hãy nhớ lại thứ sức mạnh mà tôi đã thấy trong trận chiến mới đây. Thrall đã bắt được tôi, và hắn để tôi đi. Hắn giữ lời. Tôi biết hắn chỉ là một tên orc, nhưng-”

“Người nghe thấy chứ Thrall?” Blackmoore rống lên. “Người chỉ làm một tên orc! Kể một tên gốc Langston cũng nói thế! Có thứ con người nào lại đầu hàng một tên orc chứ?” Ông ta tiến tới trước cúi người qua bức tường.

“Sao người lại làm thế này hả Thrall?” ông ta gào lên ngắt quãng. “Ta đã cho người mọi thứ! Người và ta, chúng ta sẽ cùng nhau lãnh đạo đạo quân da xanh của người chống lại Liên Minh và sẽ có tất cả thức ăn rượu ngọt và vàng chúng ta muốn!”

Langston kinh hãi nhìn. Blackmoore giờ đang gào lên trò bội bạc của hắn với tất cả những người trong tầm nghe. Ít nhất hắn không ám chỉ chính Langston. Langston ước gì hắn có gan xô Blackmoore ra khỏi bức tường và cho pháo đài đầu hàng Thrall ngay.

Thrall không để lãng phí cơ hội. “Các người đã nghe thấy chưa, hả quân Durnholde!” anh rống lên. “Vị chúa và chủ nhân của các người sẽ phản bội tất cả các người! Chống lại hắn, tổng khứ hắn đi, quy hàng bọn ta, và tới cuối ngày các người vẫn còn giữ được mạng sống và cả pháo đài này!”

Nhưng không hề có chút dấu hiệu nổi loạn nào, và Thrall chẳng thể trách được họ. “Ta yêu cầu ông thêm một lần nữa, Blackmoore. Đàm phán hay là chết.”

Blackmoore đứng thẳng người dậy. Giờ Thrall thấy rằng ông ta đang giữ thứ gì đó trong tay phải. Đó là một cái túi.

“Đây là câu trả lời của ta, Thrall!”

Ông ta cho tay vào túi và lấy ra một thứ gì đó. Thrall chẳng thể thấy được đó là gì, nhưng anh thấy Trung Sĩ và Langston lùi lại. Rồi thứ đó bị ném về phía anh, đập vào nền đất, lăn vào chân Thrall.

Cặp mắt xanh của Taretha đang vô hồn nhìn anh trên cái đầu đã bị chặt.

“Đó là những gì ta làm với lũ phản bội!” Blackmoore gầm lên, điên cuồng múa may trên tường thành. “Đó là những gì bọn ta sẽ làm với những bọn ta yêu thương mà lại phản bội bọn ta... những kẻ được hưởng tất cả mọi thứ

những chẳng thèm cho đi thứ gì cả... những kẻ qua lại với lũ *orc* đáng
nguyên rủa kia!”

Thrall chẳng thể nghe ông ta nói gì nữa. Có sét đang gầm lên trong tai anh.
Đầu gối anh run run và anh ngã khuỵu xuống. Họng anh nghẹn cứng và hai
mắt tối sầm.

Không thể nào. Không phải Tari. Hẳn là cho dù là Blackmoore cũng không
thể làm cái việc ghê tởm đó với một người vô tội được.

Nhưng anh sẽ không bị mất ý thức. Anh vẫn bừng bình mà giữ được tỉnh
táo, nhìn vào mái tóc vàng dài, đôi mắt xanh, và cái cổ bị chặt đứt đầm máu.
Rồi những hình ảnh kinh khủng đó nhòe đi. Mặt anh ướt nhem. Lồng ngực
anh phập phồng đau đớn, Thrall nhớ lại những lời Tari đã nói với anh từ rất
lâu rồi: *Đây gọi là nước mắt. Chúng xuất hiện khi chúng ta rất buồn, rất tổn
thương về tinh thần, khi trái tim chúng ta tràn đầy đau đớn mà không nơi
nào chứa nổi nó.*

Nhưng có một nơi để nỗi đau đi đến. Là hành động, là trả thù. Giờ mắt
Thrall ngập tràn máu đỏ, và anh ngửa đầu ra gào lên cơn thịnh nộ mà anh
chưa từng cảm thấy trước đây. Tiếng gầm đốt cháy cổ họng anh vì cơn tức
giận.

Bầu trời sục sôi. Sét đánh chằng chịt trên những đám mây, làm chóa lòn con mắt trong một lát. Hồi sấm sét đó gần như làm điếc tai những người trong pháo đài. Nhiều người trong số họ thả rơi vũ khí và khụy ngã, lấp bắp sợ hãi trước cơn thịnh nộ của bầu trời rung chuyển trong sự đau đớn của người chỉ huy orc.

Blackmoore cười, rõ ràng đang hiểu nhầm cơn thịnh nộ của Thrall chỉ là sự đau buồn vô ích. Khi hồi sấm cuối cùng câm bặt, ông ta gào lên, “Chúng nói rằng ngươi không thể bị đập nát. Chà, ta đập nát ngươi rồi Thrall à. *Ta đã đập nát ngươi rồi!*”

Tiếng rống của Thrall im bặt, và anh chăm chăm nhìn Blackmoore. Kể cả từ khoảng cách xa như vậy, anh cũng có thể nhìn thấy mặt Blackmoore đang tái đi khi cuối cùng đối thủ của anh đã hiểu rằng anh đã thức tỉnh bản tính hung ác thềm giết người.

Thrall tới để mong chờ kết thúc mọi chuyện trong hòa bình. Hành động của Blackmoore đã hoàn toàn phá hủy khả năng đó. Blackmoore sẽ không thể còn sống mà nhìn thấy mặt trời mọc nữa, pháo đài của hắn sẽ tan vỡ như thủy tinh trước đòn tấn công của quân orc.

“Thrall...” Đó là Hellscream, không chắc chắn về tình trạng của Thrall.

Thrall với lồng ngực đầy đau khổ và nước mắt còn chảy dọc trên mặt, nhìn

ông với ánh mắt như muốn đâm xuyên. Cả sự đồng cảm và chấp thuận hiện lên trên mặt Hellscream.

Từ từ lấy lại kiểm soát, Thrall giờ cây búa chiến khổng lồ lên. Anh bắt đầu giậm chân, chân này nối tiếp chân kia, thành một nhịp điệu đều đều mạnh mẽ. Những người khác cùng làm theo anh, và mặt đất bắt đầu rung chuyển.

* * *

Langston stared, sickened and appalled, at the girl's head on the ground thirty feet below. He had known Blackmoore had a streak of cruelty, but he had never imagined...

“Ngài đã làm gì vậy!” Những lời đó là của Trung Sĩ, ông tóm lấy Blackmoore và xoay ông ta lại giáp mặt với ông.

Blackmoore bắt đầu cười điên cuồng.

Trung Sĩ lạnh cả người khi nghe thấy những tiếng gào, và rồi thấy tường đá bắt đầu rung nhẹ. “Thưa ngài, hẳn khiến mặt đất rung chuyển... chúng ta phải bắn thôi!”

“Hai ngàn tên orc đều cùng giậm chân, vì vậy nên mặt đất mới rung chuyển!” Blackmoore nạt. Ông ta quay về phía bức tường, hình như còn định dầy vò anh chàng orc thêm nữa.

Họ thua rồi, Langston nghĩ vậy. Giờ đã quá muộn để đầu hàng. Thrall sắp sử dụng thứ tà thuật của hắn, và phá hủy cả pháo đài cùng những người bên trong nó để trả thù cho cô gái kia. Mối hận mấp máy, nhưng chẳng thể thốt lên được gì. Hắn cảm thấy Trung Sĩ đang nhìn hắn.

“Khốn nạn nhà người đồ quý tộc, lũ khốn vô tâm,” Trung Sĩ rít lên, rồi hét to, “*Bắn!*”

Thrall không hề co rúm lại khi những khẩu đại bác kia khai hỏa. Phía sau anh nghe thấy những tiếng kêu đau đớn, nhưng anh không bị bắn trúng. Anh gọi Linh Hồn của Đất, trút cơn đau của mình, và Đất phản hồi. Bằng một đường thẳng chính xác trực tiếp, mặt đất cong lên rồi oằn xuống. Nó dẫn thẳng từ chân Thrall tới cánh cổng khổng lồ như thể có sinh vật khổng lồ nào đó dưới mặt đất đang đào xới. Cánh cổng rung lên. Bức tường đá xung quanh rung chuyển và vài viên đá nhỏ rơi xuống, nhưng nó chắc chắn hơn bức tường được làm qua loa của các khu trại nhiều, nên nó vẫn còn trụ được.

Blackmoore cười ngặt nghẽo. Ông ta chợt thấy một mục tiêu cực rõ ràng, và lần đầu tiên kể từ khi ông ta đủ say để ra lệnh hành hình Taretha Foxton ông ta đã nghĩ được rõ ràng.

Langston không hề nói phóng đại. Sức mạnh của Thrall thật to lớn và thủ đoạn đập tan nát từ bên trong anh chàng orc này đã phá sản. Thực ra nó còn

khiến anh trở nên giận dữ hơn nữa, và khi Blackmoore nhìn, đầy buồn nôn lẫn hoang mang sợ hãi, hàng trăm... không, hàng ngàn... những hình thù khổng lồ màu xanh lá tràn xuống con đường biến nó thành một dòng sông chết.

Ông ta phải đi thôi. Thrall định giết ông ta. Ông ta chỉ vừa mới biết điều đó. Bằng cách nào đó, Thrall sẽ tìm và giết được ông ta, vì những gì ông ta làm với Taretha...

Tari à, Tari, ta yêu nàng, sao nàng lại làm thế này với ta?

Ai đó đang hét lên. Langston đang cầu nhàu một bên tai, mặt hấn tím tái và mắt lồi lên vì sợ hãi, còn bên tai kia là giọng của Trung Sĩ, gào lên những gì đó khó hiểu. Ông ta nhìn họ bất lực. Trung Sĩ quát thêm vài lời nữa, rồi quay lại phía quân sĩ. Họ tiếp tục nạp đạn và bắn những khẩu đại bác, và bên dưới Blackmoore các kỵ sĩ đang lao vào hàng ngũ quân orc. Ông nghe thấy những tiếng gầm xung trận và tiếng kim loại va chạm. Những tấm giáp đen của quân của ông đan xen vào sắc xanh lè xấu xí của quân orc, và đâu đó có điểm màu lông trắng của... ôi Ánh Sáng ời, chẳng lẽ Thrall đã thực sự gọi được lũ sói trắng vào đội quân của hắn ư?

“Quá nhiều,” ông ta lẩm bẩm. “Có quá nhiều. Chúng quá nhiều...”

Bức tường pháo đài lại một lần nữa rung chuyển. Blackmoore chợt cảm thấy nỗi sợ hãi ông ta chưa từng trải qua, và ngã khụy xuống. Trong tư thế đó, bò như một con chó, ông ta bò xuống cầu thang xuống sân.

Tất cả những kỵ sĩ đều đang chiến đấu bên ngoài, và Blackmoore cho rằng đều đã chết. Bên trong, những người còn lại đang la hét tập hợp lại để có thể tự vệ – lưỡi hái, chĩa, kể cả những vũ khí tập luyện bằng gỗ mà thời còn trẻ hơn nhiều Thrall đã dùng để trui rèn kỹ năng chiến đấu của mình. Một mùi hương đặc biệt nhưng quen thuộc tràn vào mũi Blackmoore. Đó là nỗi sợ hãi. Ông ta đang sặc trong cái mùi của cuộc chiến trước đây, đã ngửi thấy nó trên những cái xác. Ông ta đã quên mất nó đã khuyến bụng ông ta quần quai đến như thế nào.

Không ngờ rằng mọi chuyện lại như thế này. Quân orc ở bên kia cánh cổng đang rung chuyển kia hẳn đã là đội quân của ông ta. Thủ lĩnh của chúng, ở ngoài kia đang gào lên cái tên của Blackmoore hết lần này đến lần khác, hẳn đã là tên nô lệ ngoan ngoãn dễ bảo của ông ta. Tari hẳn đang ở đây... mà cô ta đâu... và rồi ông ta nhớ lại, và nhớ lại, môi hẳn mấp máy như lúc hẳn ra lệnh giết cô, và ông ta chợt thấy đau ồm, đau ồm toàn cơ thể, đau ồm trong sâu thẳm linh hồn.

“Ông ấy mất kiểm soát rồi!” Langston gào lên ngay sát tai Trung Sĩ để ông ấy nghe được qua màn âm thanh của đại bác, của kiếm va vào khiên, của những tiếng gào đau đớn. Nhưng rồi bức tường lại rung chuyển.

“Ông ta mất kiểm soát từ lâu rồi!” Trung Sĩ hét lại. “Anh đang nắm quyền đây, Ngài Langston! Anh định bảo chúng tôi làm gì?”

“Đầu hàng!” Langston rít lên không chút lưỡng lự. Trung Sĩ đang nhìn xuống trận chiến cách ba mươi bộ phía dưới, lắc đầu.

“Quá muộn để làm điều đó rồi! Blackmoore đã khiến chúng ta lâm vào tình cảnh này rồi. Chúng ta phải tiếp tục chiến đấu cho đến khi Thrall quyết rằng hắn sẽ tiếp tục nói chuyện trong hòa bình... nếu hắn có bao giờ định thế. Anh định bảo chúng tôi làm gì?” Trung Sĩ lại hỏi.

“Ta... ta...” Mọi ý nghĩ có chút hợp lý chợt bay hết khỏi óc Langston. Thứ này gọi là một trận chiến, hắn không được sinh ra để làm việc này – đã hai lần hắn suy sụp khi phải đối mặt với nó. Hắn biết mình là một tên hèn, và tự khinh miệt chính bản thân mình, nhưng mọi thứ vẫn còn đó.

“Anh có muốn để tôi chỉ huy cuộc phòng thủ của Durnholde không, thưa ngài?” Trung Sĩ hỏi.

Langston rơm rớm nước mắt, hướng cặp mắt biết ơn tới người đàn ông lớn tuổi kia và gật đầu.

“Vậy thì được rồi,” Trung Sĩ nói, ông quay về phía những người trong sân và bắt đầu ra lệnh.

Vào lúc đó, cánh cổng vỡ tan, một làn sóng quân orc tràn vào sân của một trong những pháo đài mạnh nhất được xây dựng trong xứ ấy.

Lord of the Clans – chapter 20 (end)

HAI MƯƠI

Bầu trời mở toang và những hạt mưa rơi xuống, khiến cho mái tóc đen của Blackmoore dính bết vào da đầu và khiến ông ta trượt chân trên nền đất bồng hóa thành bùn của cái sân. Ông ta ngã, và cơn gió còn bồi thêm mấy

nhất. Ông ta tự ép mình phải bò dậy và tiếp tục đi. Chỉ có một con đường duy nhất để ra khỏi cái địa ngục ồn ào đẫm máu này.

Ông ta về phòng và lao bổ vào cái bàn. Với ngón tay run run, ông ta lục tìm cái chìa khóa. Ông ta đánh rơi nó hai lần trước khi vấp chân vào tấm thảm cạnh giường, kéo nó sang bên, và đút chìa vào ổ khóa.

Blackmoore lao xuống, quên mất mấy bậc thang, và rơi xuống đáy. Ông ta say khướt đến độ cơ thể ông ta mềm oặt như một con bù nhìn vải, tuy nhiên lại chỉ phải chịu vài vết bầm. Ánh sáng tỏa ra từ cánh cửa dẫn tới căn phòng chỉ chiếu tới vài thước, và trước mặt chỉ toàn là bóng tối. Đáng ra ông ta nên mang theo một cây đèn, nhưng giờ đã quá muộn. Quá muộn cho quá nhiều thứ.

Ông ta bắt đầu chạy nhanh nhất có thể. Cánh cửa phía bên kia vẫn còn chưa bị chốt lại. Ông ta có thể chạy thoát, có thể trốn vào khu rừng, và quay lại sau, khi việc giết chóc đã kết thúc, và giả vờ... ông ta không biết. Giả vờ gì đó.

Mặt đất lại rung chuyển, và Blackmoore ngã lăn ra. Ông ta cảm thấy ít đất đá phủ lên người, và khi vụ động đất dừng lại, ông ta lại đứng dậy và tiến tới, tay vươn dài. Bụi càng lúc càng nhiều hơn, và ông ta ho liên tục.

Vài bộ phía trước, tay ông ta chạm vào một cột đá lớn. Đường hầm đã sập ngay phía trước ông ta. Trong lúc trở nên điên dại, Blackmoore cố moi đường ra. Rồi sau đó khóc thốn thức, ông ta ngã xuống nền. Giờ làm sao? Giờ Aedelas Blackmoore sẽ thành cái gì chứ?

Mặt đất lại tiếp tục rung lên, và Blackmoore nhảy dựng lên và bắt đầu chạy ngược lại con đường ông ta đi. Sự tội lỗi và nỗi sợ hãi thật to lớn, nhưng bản năng sinh tồn còn lớn mạnh hơn. Một tiếng động kinh hoàng rền vang khắp không gian, và Blackmoore nhận ra trong sợ hãi rằng đường hầm đã lại sập xuống ngay sau lưng ông ta. Nỗi sợ hãi giúp ông ta tăng tốc và ông ta chạy nước rút về phía phòng mình, trần đường hầm suýt nữa sụp xuống đầu ông ta một vài lần, chỉ cách có vài bước chân phía sau.

Ông ta vấp chân vào cầu thang và lao mình tới trước, ngay khi phần đường hầm còn lại sập xuống với một đợt rung chuyển kinh hoàng. Blackmoore tóm lấy đồng bạc trên sàn như thể chúng có thể đem lại chút thực tại ở cái thế giới điên cuồng này. Mặt đất cứ tiếp tục rung chuyển mãi.

Cuối cùng nó kết thúc. Ông ta không hề di chuyển, chỉ nằm đó, mặt úp xuống sàn đá, thở dốc.

Một thanh kiếm bỗng từ hư vô chĩa sát mũi ông ta. Blackmoore la lên và bật ngược lại. Ông ta ngược lên và thấy Thrall đang đứng ngay trước mặt, tay

nắm một thanh kiếm.

Ánh sáng chiếu vào người anh, nhưng Blackmoore đã quên mất rằng Thrall to lớn đến như thế nào. Mặc bộ giáp tấm đen, mang thanh kiếm khổng lồ, anh cao lớn vượt lên trên hình hài đang nằm đó của Blackmoore như một ngọn núi nổi bật trên nền khung cảnh xung quanh. Liệu có phải hẳn đã luôn mang hình... hình thù to lớn, bộ hàm xấu xí đó không?

“Thrall,” Blackmoore lắp bắp, “ta có thể giải thích...”

“Không,” Thrall nói, có sự bình tĩnh khiến Blackmoore sợ hãi hơn cả sự tức giận có thể mang lại. “Người không thể giải thích. Không cần thanh minh gì cả. Chỉ có một trận chiến, mà mãi nó mới được diễn ra. Một trận đấu tới chết. Cầm thanh kiếm.”

Blackmoore rụt chân lại. “Ta.... ta...”

“Cầm lấy thanh kiếm,” Thrall lặp lại, giọng trầm sâu, “hay để ta đâm xuyên người ngay tại chỗ người đang ngồi như một thằng nhóc sợ sệt hả.”

Blackmoore vờn một bàn tay run run ra và nắm lấy đốc thanh kiếm.

Tốt, Thrall nghĩ. Ít nhất Blackmoore cũng sẽ thỏa mãn anh bằng cách chiến đấu.

Kẻ đầu tiên anh gặp là Langston. Thật dễ để dọa cho gã chúa trẻ tuổi kia nói ra sự tồn tại của đường hầm trốn thoát kia. Chợt nỗi đau lại giằng xé trong lòng Thrall khi anh nhận ra rằng đó là con đường Taretha đã trốn thoát ra để gặp anh.

Anh đã gọi những cơn động đất nhằm phong tỏa đường hầm lại, để Blackmoore bắt buộc phải quay lại đúng đường đó. Trong khi anh chờ đợi, anh đã điên cuồng di chuyển đồng đồ trang trí đi, để dọn dọn một khoảng trống cho cuộc chạm trán cuối cùng này.

Anh nhìn chăm chăm Blackmoore loạng choạng đứng dậy. Đây có đúng là người đàn ông mà anh vừa tôn sùng vừa sợ hãi khi còn nhỏ không? Thật khó mà tin nổi. Gã này là kẻ suy nhược cả về cơ thể và tâm trí. Cái bóng thương hại mờ hồ quét qua người Thrall, nhưng anh không cho phép nó xóa đi tội ác Blackmoore đã gây ra.

“Đến đánh ta đi,” Thrall nạt.

Blackmoore nhào tới. Ông ta nhanh và tập trung hơn so với những gì Thrall dự kiến dựa vào tình trạng của ông ta, và Thrall đã phải phản ứng nhanh mới có thể tránh được cú đó. Anh gạt đòn, và chờ Blackmoore tấn công tiếp.

Cuộc đụng độ có vẻ đã làm tái sinh chủ nhân của Durnholde. Có thứ gì đó giống như cơn giận dữ và sự quyết tâm hiện ra trên mặt ông ta, và đòn đánh

của ông ta đã vững vàng hơn. Ông ta giả vờ đánh vào bên trái, nhưng lại đánh vào bên phải Thrall. Dù vậy Thrall dễ dàng đỡ được nó.

Giờ đến lượt anh tấn công, khá ngạc nhiên và có đôi chút hài lòng rằng Blackmoore có thể đỡ được và chỉ bị đánh sượt vào mạn trái không được bảo vệ. Blackmoore nhận ra điểm yếu của mình và nhìn quanh tìm thứ gì đó có thể dùng làm khiên.

Thrall gầm gừ giật mạnh cánh cửa khỏi bản lề và ném nó về phía Blackmoore. “Núp sau cánh cửa của tên hèn ấy,” anh gào lên.

Cánh cửa có thể là một cái khiên khá tốt cho một dân orc, nhưng dĩ nhiên nó quá to so với Blackmoore. Ông ta tức giận ném nó đi.

“Vẫn còn chưa quá muộn đâu Thrall,” ông ta nói, khiến anh chàng orc sững sốt. “Người vẫn còn có thể tham gia với ta và chúng ta có thể làm việc cùng nhau. Dĩ nhiên ta sẽ giải phóng lũ orc kia, nếu người hứa rằng chúng sẽ chiến đấu cho ta dưới trướng của ta, và cả của người nữa!”

Thrall tức giận đến nỗi anh không phòng vệ bản thân cẩn thận khi Blackmoore đột ngột lao tới. Anh không kịp giơ kiếm lên, và thanh kiếm của Blackmoore va vào tấm giáp. Thật là một đòn tuyệt hay, và lớp giáp là thứ duy nhất giữ cho Thrall không bị thương.

“Người vẫn còn say rượu, Blackmoore à, nếu người vẫn còn tin rằng ta sẽ bỏ qua chuyện-”

Lại một lần nữa Thrall nhìn thấy màu đỏ, việc nhớ lại đôi mắt của Taretha đang nhìn anh là quá đủ khiến anh không thể chịu được nữa. Anh vẫn đang giữ mình lại, cố để cho Blackmoore chút cơ hội chống trả, nhưng giờ anh lại ném nó đi. Với cơn giận giữ như một đợt sóng thủy triều đập vào một thành phố ven biển, Thrall tấn công Blackmoore. Với mỗi đòn đánh, mỗi tiếng gầm tức giận, anh nhớ lại tuổi trẻ đau đớn dưới tay người đàn ông này. Khi thanh kiếm của Blackmoore bay khỏi tay ông ta, Thrall nhìn thấy khuôn mặt Taretha, một nụ cười thân thiện mà cả con người và orc đều có, và không hề thấy điểm khác nhau giữa họ.

Và khi anh dồn Blackmoore vào góc, con người xấu xa đó đã rút ra một con dao găm từ trong ủng và đâm vào mặt Thrall, suýt trúng mắt anh, Thrall gào lên đầy thù hận, và chém kiếm xuống.

Blackmoore không chết ngay. Ông ta nằm đó, thở dốc, những ngón tay bất lực tóm lấy bên hông khi máu phun ra đỏ lòm. Ông ta nhìn Thrall, mắt đờ đẫn. Máu phun ra từ miệng ông ta, và trước sự ngạc nhiên của Thrall, ông ta mỉm cười.

“Người là... những gì ta làm ra... ta rất tự hào...” ông ta nói, và rồi trượt xuống trên tường.

Thrall bước ra khỏi pháo đài và đi vào sân. Cơn mưa đập vào người anh. Cùng lúc đó, Hellscream lợi bì bõm tới bên anh. “Báo cáo,” Thrall ra lệnh, dù vậy mắt anh vẫn lướt nhìn xung quanh.

“Chúng ta đã chiếm được Durnholde, thưa Thống Chiến,” Hellscream nói. Ông ta dính đầy máu và có vẻ kích động, mắt đỏ rực. “Quân tiếp viện cho con người vẫn còn cách xa vài lý. Hầu hết những kẻ chống cự đã bị chúng ta kiểm soát. Chúng ta đã tìm kiếm hầu như toàn bộ pháo đài và đuổi những kẻ không chiến đấu ra. Đàn bà trẻ con không bị làm hại, như ngài yêu cầu.”

Thrall nhìn thấy một nhóm chiến binh của anh đang vây quanh một nhóm đàn ông con người. Họ ngồi trong đồng bùn, nhìn những người bắt họ. Thỉnh thoảng vẫn có người đứng lên, nhưng anh ta nhanh chóng bị ném về chỗ cũ. Thrall để ý rằng dù cho quân orc có vẻ cực kỳ muốn giết những tù nhân này thì vẫn không ai làm vậy.

“Tìm Langston cho ta.” Hellscream chạy ngay đi làm theo yêu cầu của Thrall, và Thrall đi hết nhóm này tới nhóm khác. Những con người kia người thì sợ hãi, người thì căm phẫn, nhưng rõ ràng giờ đã rõ ai là người

kiểm soát Durnholde. Anh quay sang nhìn thấy Hellscream đang quay lại, thúc Langston phía trước với mũi kiếm của ông ta.

Rồi Langston quỳ xuống ngay trước mặt Thrall. Đầy ghê tởm, Thrall lệnh cho hắn đứng dậy. “Giờ ta cho là người đang chỉ huy nhỉ?”

“À, Trung Sĩ... vâng. Vâng là tôi.”

“Ta có một việc cho người, Langston.” Thrall cúi xuống để cả hai đối mặt với nhau. “Người và ta đều biết được thứ phản trắc nào người và Blackmoore đang dự tính. Các người định phản bội lại Liên Minh. Ta cho người một cơ hội chuộc lại lỗi lầm, nếu người muốn.”

Mắt Langston nhướn lên, và chút sợ hãi còn lại biến mất. Hắn gật đầu. “Ngài muốn tôi làm những gì?”

“Gửi tin nhắn về cho Liên Minh của người. Nói cho chúng biết những gì đã xảy ra vào hôm nay. Nói cho chúng rằng nếu chúng chọn con đường hòa bình, chúng sẽ thấy bọn ta sẵn sàng phối hợp và giao thương với chúng, đổi lại chúng sẽ phải giải phóng số người dân còn lại của bọn ta và dâng nạp những vùng đất – những vùng đất tươi tốt – để cho bọn ta sử dụng. Nếu chúng chọn con đường chiến tranh, chúng sẽ thấy một kẻ thù mà chúng chưa bao giờ trông thấy. Các người nghĩ rằng bọn ta rất mạnh vào mười lăm năm trước – sẽ chẳng là gì so với kẻ thù chúng sẽ giáp mặt trên chiến trường vào

hôm nay đâu. Người cực kỳ may mắn vì đã sống sót qua hai trận chiến với đội quân của ta đấy. Người sẽ, ta đảm bảo rằng, sẽ có thể được truyền đạt lại tất cả sức mạnh đầy đe dọa mà ta sẽ gửi đến chúng.”

Langston tái mặt đi dưới lớp bùn và máu trên mặt hắn. Nhưng dù vậy hắn vẫn tiếp tục nhìn vào mắt Thrall.

“Cho hắn một con ngựa, và lương thực,” Thrall nói, tin chắc rằng thông điệp của anh đã được nắm rõ. “Langston được tự do đi gặp cấp trên của hắn. Ta hi vọng, vì lợi ích của người dân của người, chúng sẽ nghe lời người. Giờ đi đi.”

Hellscream tóm lấy tay Langston và dẫn hắn tới chuồng ngựa. Thrall thấy rằng, do chỉ thị của anh, những người không bận canh gác những con người kia đều đang bận lấy lương thực khỏi pháo đài. Ngựa, bò, cừu, bì thóc, đồ băng bó – tất cả những thứ một đội quân cần sẽ được cung cấp cho một Đại Tộc mới.

Vẫn còn một người nữa anh cần phải nói chuyện, và sau một lát, anh tìm thấy ông ta. Nhóm nhỏ của Trung Sĩ đã không buông vũ khí, nhưng chẳng ai trong họ thực sự dùng đến chúng. Đó là một trận hòa, cả orc và con người đều được vũ trang, nhưng cả hai đều không muốn tiếp tục chiến đấu.

Trung Sĩ nheo mắt thận trọng khi ông nhìn thấy Thrall xuất hiện. Vòng tròn orc tách ra để Thống Chiến của họ bước vào. Một hồi lâu, Trung Sĩ và Thrall cứ nhìn nhau. Rồi nhanh hơn cả những gì Trung Sĩ nghĩ, tay Thrall đã vươn tới dải tay Trung Sĩ, cái vành vàng nằm gọn trong mấy ngón tay màu xanh to bè của anh. Rồi nhanh như lúc đầu, Thrall thả ông ra, để lại cái vòng tai vào chỗ cũ.

“Ông đã dạy ta rất tốt, Trung Sĩ à,” Thrall nói lớn.

“Còn người là một học trò giỏi, Thrall,” Trung Sĩ cảnh giác trả lời.

“Blackmoore đã chết,” Thrall nói. “Người của ông đang được dẫn ra khỏi pháo đài và đem theo cả lương thực ngay khi chúng ta đang nói chuyện. Durnholde còn đang đứng vững được là vì ta muốn thế.” Để minh họa, anh giậm chân một cái, và rồi mặt đất lại rung chuyển dữ dội.

“Ông dạy cho ta khái niệm về sự khoan dung. Vào lúc này, ông nên thấy vui vì bài học đó. Ta đã định san bằng Durnholde trước đó. Tiếp viện của các ông sẽ không đến kịp để giúp đỡ. Nếu người của ông đầu hàng, họ và gia đình họ sẽ được phép rời đi. Bọn ta sẽ đảm bảo rằng các ông sẽ có thức ăn và nước uống, kể cả vũ khí. Những kẻ không đầu hàng sẽ chết trong đồng đồ nát. Không còn pháo đài này và lũ kỵ sĩ bảo vệ các khu trại, bọn ta sẽ dễ

dàng giải phóng những người dân còn lại của bọn ta. Đó luôn luôn là mục tiêu duy nhất của ta.”

“Thật sao?” Trung Sĩ nói. Thrall biết ông đang nghĩ đến Blackmoore.

“Công lý là mục tiêu của ta,” Thrall nói. “Và điều đó sẽ được đảm bảo.”

“Ta có thể tin lời người rằng không ai sẽ bị làm hại không?”

“Có,” Thrall nói, nhắc đầu lên nhìn người của mình. “Nếu các ông không chống cự lại bọn ta, các ông sẽ được tự do rời đi.”

Để trả lời, Trung Sĩ ném vũ khí xuống mặt đất đầy bùn. Có chút im lặng, rồi những người đàn ông khác cũng làm theo. Trận chiến đã kết thúc.

Khi tất cả mọi người, con người và orc, đã an toàn ra khỏi pháo đài, Thrall gọi Linh Hồn của Đất lên.

Nơi này không có mục đích gì tốt đẹp cả. Nó giam cầm những tù nhân không làm sai trái việc gì cả. Để nó sập xuống. Để nó sập xuống.

Anh vươn tay ra và bắt đầu giậm đều đều trên mặt đất. Thrall nhắm mắt lại và nhớ về cái xà lim tí hon của anh, sự tra tấn của Blackmoore, sự căm thù và khinh bỉ trong ánh mắt của những người anh tập luyện cùng. Những ký ức cực kỳ đau đớn khi anh rà soát lại, hồi tưởng lại một chút trước khi để chúng ra đi.

Để nó sập xuống. Để nó sập xuống!

Mặt đất rung chuyển lần cuối cùng trong trận chiến. Âm thanh chói tai vang lên khi những tòa nhà bằng đá hùng mạnh bị đập nát. Mặt đất vươn lên, gần như là nó đang nuốt lấy pháo đài. Nó chìm xuống dưới, biểu tượng của mọi thứ Thrall phải chống lại. Khi mặt đất cuối cùng đã lắng xuống, tất cả những gì còn lại của Durnholde hùng mạnh là một đồng đá và những mảnh gỗ gãy lờm chớm. Có tiếng vui mừng hân hoan vang lên từ phía quân orc. Con người, phò phạc và đầy ám ảnh, chỉ đứng nhìn.

Đâu đó trong cái đồng đó là xác của Aedelas Blackmoore.

“Trừ khi con chôn chặt nó trong tim, con sẽ không thể chôn nó đủ sâu được,” một giọng nói phát ra bên cạnh anh. Thrall quay sang nhìn Drek’Thar.

“Thầy thật thông thái, Drek’Thar à,” Thrall nói. “Có lẽ là quá thông thái.”

“Giết hăn có thực là tốt không?”

Thrall nghĩ ngợi trước khi trả lời. “Điều đó cần phải hoàn thành,” anh nói.

“Blackmoore là liều thuốc độc, không chỉ với con mà là với nhiều người khác.” Anh ngập ngừng. “Trước khi con giết hăn, hăn... hăn nói rằng hăn tự hào về con. Rằng con là những gì hăn tạo ra. Drek’Thar à, ý nghĩ đó làm con bối rối.”

“ Dĩ nhiên con là những gì Blackmoore làm ra rồi,” Drek’Thar trả lời, khiến Thrall ngạc nhiên và thất vọng vì câu trả lời đó. Drek’Thar chạm nhẹ vào cánh tay mặc giáp của Thrall.

“Và con cũng là những gì Taretha làm ra. Và cả Trung Sĩ, Hellscream, Doomhammer, và ta, kể cả Tuyết Ca. Con là những gì mỗi trận chiến làm ra, và con là những gì do chính con tạo ra... chúa tể các bộ tộc.” Ông cúi chào, rồi quay đầu rời đi, được Palkar dẫn đi. Thrall nhìn họ đi. Anh mong rằng một ngày nào đó, anh sẽ trở nên thông thái như Drek’Thar.

Hellscream xuất hiện. “Con người đã được cho thức ăn và nước uống, thừa Thống Chiến. Những người mở đường đã báo cáo rằng viện binh con người sẽ sớm tới đây. Chúng ta phải đi thôi.”

“Một chút nữa. Ta có một việc cho ông làm.” Anh vươn nắm tay về phía Hellscream, rồi mở tay ra. Một chiếc vòng bạc với mặt hình mặt trăng lưỡi liềm rơi vào bàn tay đang vươn ra của Hellscream. “Tìm những người tên là Foxton. Có vẻ như họ chỉ mới biết rằng con gái họ đã bị giết. Đưa thứ này cho họ và nói cho họ... nói cho họ biết rằng ta xin chia buồn với họ.”

Hellscream cúi chào, rồi đi làm việc Thrall đã giao. Thrall hít một hơi. Sau lưng anh là quá khứ của anh, cái phế tích từng là Durnholde. Trước mặt anh

là tương lai của anh, một biển màu xanh – người dân của anh, đang chờ đợi, đây hi vọng.

“Ngày hôm nay,” anh gào lên, gào lớn để tất cả mọi người đều có thể nghe thấy, “ngày hôm nay, người dân của chúng ta đã chiến thắng một trận chiến vĩ đại. Chúng ta đã san phẳng pháo đài Durnholde hùng mạnh, và đập tan quyền lực của nó trên các khu trại giam. Nhưng chúng ta chưa thể nghỉ ngơi được, dù cho chúng ta đã thắng trận chiến này. Vẫn còn rất nhiều anh chị em chúng ta vẫn còn héo mòn trong tù ngục, nhưng chúng ta biết rằng họ sẽ sớm được tự do. Họ, như các người, sẽ được nếm trải những gì một orc được có, sẽ biết được sự sôi nổi lẫn sức mạnh của chủng tộc tự hào của chúng ta.”

“Chúng ta là bất bại. Chúng ta sẽ chiến thắng, bởi vì động cơ của chúng ta là chính đáng. Chúng ta sẽ đi, đi tìm các khu trại, đập tan bức tường của chúng, và giải phóng người dân của chúng ta!”

Tiếng hoan hô vang lên, và Thrall nhìn hàng ngàn những khuôn mặt orc đẹp đẽ đầy tự hào. Họ mở miệng và vẫy nắm đấm lên trời, và khắp các hàng ngũ những người to xác đó tràn đầy niềm vui và sự hứng khởi. Anh nhớ lại những sinh vật uế oải trong khu trại giam, và cảm thấy một niềm vui sướng nhưng lại nhói đau khi anh cho phép bản thân nhận ra rằng anh chính là người đã đưa họ tới đỉnh cao này. Ý nghĩ đó thật là thấp kém.

Một sự thanh thản tràn qua người anh khi anh ngắm nhìn người dân gào to tên mình. Sau nhiều năm tìm kiếm, cuối cùng anh cũng đã biết định mệnh thực sự của mình nằm ở đâu; biết tận trong xương tủy rằng mình là ai:

Thrall con trai Durotan... Thống Chiến của Đại Tộc.

Anh đã trở về nhà.

HẾT